

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙ ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πραξ. ιγ, 6-12

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ – ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2016

ΕΤΟΣ ΛΖ'

ΑΡ.427 - 428

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Απόστολος: Β' Τιμ. δ' 5-8

Ευαγγέλιο: Μάρκ. α' 1-8

3 Ιανουαρίου 2016

«Φωνή βοώντος εν τη ερήμω»

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο Πρόδρομος Ιωάννης επέλεξε την έρημο του Ιορδάνου για το έργο της προετοιμασίας του λαού. Μπορούσε να εγκατασταθεί σε ένα κεντρικό σημείο των Ιεροσολύμων κι απ' εκεί να αρχίσει το κήρυγμα του και όχι να καταφύγει στην μεγάλη αφιλόξενη έρημο όπου τουλάχιστον γεωγραφικά ήταν ένας τόπος μακρινός και αποξενωμένος για τον πολύ λαό κι επί πλέον συγκέντρωνε όλα εκείνα τα στοιχεία που καθιστούν την παραμονή των ακροατών δυσχερή. Εν τούτοις εγκαταστάθηκε στην έρημο. «Εγένετο Ιωάννης βαπτίζων εν τη ερήμω και κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εις άφεισιν αμαρτιών». Έπρεπε ο λαός για να κατανοήσει και ενστερνιστεί το κήρυγμα του Ιωάννου προηγουμένως να αποκοπεί από τα του κόσμου έστω για μερικές ώρες ή μέρες. Κι η έρημος ήταν ο πιο κατάλληλος τόπος, που με την απεραντοσύνη της ταπεινώσε τον άνθρωπο και τον έφερνε πιο κοντά στο Θεό. Με τη σωπή της έκανε βροντερό το κήρυγμα, με τη γεωγραφική της διαμόρφωση προετοίμαζε την ψυχική διάθεση του ανθρώπου για μετάνοια.

Ο Ιωάννης με το λόγο του κατέστησε την έρημο πολυάνθρωπο· «και εξεπορεύετο προς αυτόν πάσα η Ιουδαία χώρα και οι Ιεροσολυμίται και εβαπτίζοντο πάντες εν τω Ιορδάνη ποταμώ υπ' αυτού εξομολογούμενοι τας αμαρτίας αυτών». Η έρημος έγινε γι' αυτούς γόνιμη χώρα από την οποία έδρεψαν τους καρπούς της αφέσεως και σωτηρίας. Η έρημος, ο τόπος αυτός της ξηρασίας, για τον άνθρωπο που ποθεί το Θεό μπορεί να αποβεί παράδεισος πνευματικής ευφορίας και γονιμότητας, χώρα μιας καινούργιας ζωής, ξεκίνημα για ένα καινούργιο δρόμο. Στην ησυχία της ερήμου καθαρίζεται ο νους και πληροφορείται το θέλημα του Θεού. Γι' αυτό το λόγο μεγάλοι άντρες και γυναίκες καταφεύγουν στην έρημο όχι μόνο για να φιλοσοφήσουν τη ζωή, αλλά για να λάβουν αποφάσεις και ενωθούν με το Θεό. Ο Μωϋσής πολλές φορές έστηνε τη σκηνή του μακριά από τους άλλους αποφεύγοντας το θόρυβο και αναζητούσε μέσα στην ησυχία να πληροφορηθεί τα χρήσιμα στην ψυχή του. Ο Ηλίας και ο Ελισσαίος «καταλιπόντες την Ιουδαίαν ώκουν τον Κάρμηλον». Ο Ιερεμίας μη υποφέροντας τη συγκατοίκηση με τον παράνομο λαό έλεγε οδυρόμενος: «Τις δώσει μοι σταθμόν έσχατον εν τη ερήμω και καταλείψω τον λαόν τούτον και απελεύσομαι απ' αυτών». Ο ίδιος ο Κύριος μας κατέφευγε συχνά στην έρημο για να επικοινωνήσει με τον ουράνιο Πατέρα. Τέλος αναρίθμητο πλήθος χριστιανών, εκτός από εκείνους που επέλεξαν την έρημο για μόνιμη εγκαταβίωση τους, συχνά αισθάνεται την ανάγκη της ερήμου με σκοπό τον πνευματικό ανεφοδιασμό και την ανανέωση.

Η έρημος δεν είναι μόνο ένας γεωγραφικός τόπος, αλλά μέσα στην Εκκλησία είναι ένας πνευματικός χώρος. Για μας ιδίως, που στη χώρα μας δεν έχουμε τις ερήμους της Αφρικής και της Παλαιστίνης, έρημος με την πνευματική έννοια είναι κάθε τόπος ησυχίας. Είναι η ύπαιθρος με τα Μοναστήρια και τα εξωκκλήσια, το βουνό με τα δάση και τα φαράγγια, οι πεδιάδες με την απεραντοσύνη, η θάλασσα με τις ομορφιές, κάθε χώρος μακριά από τις πολύβουες πόλεις, όπου μπορεί ο άνθρωπος να ησυχάσει. Έχουμε όλοι ανάγκη από συχνές τέτοιες εξόδους στην «έρημο». Σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη εποχή ο κάτοικος των αστικών κέντρων επιθυμεί την έξοδο από την πόλη στην ύπαιθρο. Κουρασμένος και καταπονημένος από το άγχος του πενήτημέρου περιορισμένος μέσα στα πολυώροφα κλουβιά των πολυκατοικιών, ζώντας

με την ένταση της καθημερινής βιοπάλης, αναπνέοντας το δηλητηριασμένο καυσαέριο, βλέπει σαν λύτρωση το Σαββατοκύριακο, που θα του δώσει τη δυνατότητα να φύγει, να πάρει την οικογένεια του και να εκδράμει στο χωριό, σε μια παραλία, σ' ένα βουνό, να ξεκουραστεί για λίγο, να αναπνεύσει οξυγόνο, να χαλαρώσει το τεταμένο νευρικό του σύστημα, να έλθει σε επαφή με τη φύση, να ησυχάσει από τους θορύβους της μηχανής και τη βοή της πολιτείας.

Τι κρίμα όμως που για τους περισσότερους η έξοδος αυτή είναι μια άλλη όψη του αυτού νομίσματος. Γνωρίζουν οι άνθρωποι πόσο τους ενοχλεί η ζωή στην πόλη. Δεν γνωρίζουν όμως πώς να εκμεταλλευτούν την ησυχία της υπαίθρου και κατανοούν να φορτίζουν το είναι τους με επικίνδυνη ένταση στην εναγώνια προσπάθεια τους για ησυχία. Αλλάζουν περιβάλλον, αλλά δεν αλλάζουν νοοτροπία. Μεταφέρουν στην ύπαιθρο τον ίδιο τρόπο ζωής της πόλεως και γρήγορα απογοητεύονται γιατί πουθενά δεν βρίσκουν ησυχία, εκείνο που ζητούν. Οι περισσότεροι νομίζουν, ότι με το «να το ρίξουν έξω» ξεκουράζονται. Δεν ξεκουράζονται όμως η αλλαγή του τοπίου μόνο, αλλά κυρίως η αλλαγή τρόπου ζωής. Η ψυχή έχει τις απαιτήσεις της και δεν ικανοποιείται με το φαγοπότι και τη διασκέδαση, αλλά με την ησυχία, που την βοηθά να ξαναβρεί τον εαυτό της.

Σ' ένα ήσυχο περιβάλλον βοηθείται η ψυχή να χαλαρώσει, να ξεκουραστεί, να μιλήσει με τον εαυτό της. Επιβάλλεται δυο μέρες να κλείσουμε το ραδιόφωνο και την τηλεόραση, να μη διαβάζουμε εφημερίδα, να τρώμε ότι βρεθεί, να απαλλασσόμαστε από το εφιαλτικό κουδούνισμα του τηλεφώνου, να φεύγουμε στην ύπαιθρο ή να μένουμε στο σπίτι απαλλαγμένοι όμως από όλα αυτά που επικίνδυνα φορτίζουν την ψυχή. Μπορούμε την έρημο να την βιώσουμε και μέσα στο ίδιο μας το σπίτι, γιατί έρημος στην πνευματική γλώσσα δεν είναι ένα τοπίο, αλλά ένας τρόπος ζωής.

Η ησυχία θα μας βοηθήσει να αυτοσυγκεντρωθούμε. Να δούμε σε τι υστερούμε. Να μιλήσουμε με τον εαυτό μας. Από τον μυστικό αυτό διάλογο αρχίζει ο δρόμος της καθάρσεως. Η ησυχία γίνεται προϋπόθεση της ψυχικής μας καθάρσεως. Εκεί ούτε η γλώσσα μιλάει, ούτε η ακοή απασχολείται με μάταια πράγματα, ούτε τα μάτια βρίσκουν ενοχλητικά θεάματα. Μη βρίσκοντας ο νους αλλού απασχόληση ξαναγουριζεί στον εαυτό του και δια μέσου του εαυτού του ανεβαίνει στο Θεό (Μ. Βασίλειος). Στην ησυχία ανακαλύπτει ο άνθρωπος το Θεό. «Ο μη σχολάσας Θεόν γνώσει ου δύναται» (Νείλος ο ασκητής). Απερίσπαστος στην ησυχία καθώς βρίσκεται ο νους μπορεί να προσευχηθεί και να λάβει αποφάσεις για τη ζωή. Ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος υπογραμμίζοντας την ωφέλεια της ησυχίας γράφει: «Η ησυχία είναι θεολογίας υπόθεση, θάνατος κόσμου, πολυλογίας απώλεια, πορνείας θνήσις, προσευχή ακόρεστος, διακρίσεως πηγή». Είχε δίκαιο ο άγιος Πέτρος ο Δαμασκηνός να λέγει: «Φεύγε, σιώπα, ησυχάζε, αυτά γαρ εισίν αι ρίζαι της αναμαρτησίας».

Ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος «η φωνή του Λόγου» μας εισάγει σήμερα σε μια καινούργια πνευματική διάσταση της ερήμου. Αυτή την έρημο μπορούμε να τη βρούμε σε κάθε τόπο. Είναι η ησυχία που τόσο όλοι μας ποθούμε. Ας δοκιμάσουμε να περάσουμε τις μέρες της εξόδου από την πόλη, όπως θέλει η ψυχή. Έτσι θα ξεκουραστούμε και θα ανανεωθούμε. Στην ησυχία θα βρούμε το Θεό, που είναι η πηγή της ειρήνης και της χαράς. Γιατί σε τελευταία ανάλυση δεν υποφέρουμε τόσο από το θόρυβο του περιβάλλοντος και την ένταση της ζωής, αλλά από το θόρυβο των παθών και την αγωνία της ψυχής. Κι αυτά ησυχάζουν μόνο με την παρουσία του Θεού. Η ησυχία είναι βασική προϋπόθεση για την ελευθερία του Θεού στη ζωή μας.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Απόστολος: Εφεσ. δ' 7-13

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 12-17

10 Ιανουαρίου 2016

«Από τότε ήρξατο ο Ιησούς κηρύσσειν και λέγειν: μετανοείτε ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». (Ματθ. δ' 17).

Ο Ιησούς, μετά τη βάπτισή του, αναχώρησε στην έρημο. Εκεί προετοιμάζεται για το μεγάλο έργο της σωτηρίας του ανθρώπου με προσευχή και τη σαρανταήμερη νηστεία. Με τον τρόπο αυτό υποδεικνύει στον κάθε ένα που θέλει να αναλάβει ένα σημαντικό πνευματικό έργο, ότι θα πρέπει να αποσύρεται από τον κόσμο για περισυλλογή και προετοιμασία, προκειμένου να προετοιμαστεί για τη μεγάλη σύγκρουση με τη δύναμη του κακού. Αν ο διάβολος τόλμησε να υποβάλει σε «πειρασμό» τον Ιησού, τότε μπορούμε να φανταστούμε τι μπορεί να συμβεί σε μας τους ανθρώπους. Όμως, επειδή ο ίδιος ο Ιησούς δοκιμάστηκε, αλλά αντιμετώπισε αποτελεσματικά το διάβολο, μπορεί τώρα να βοηθήσει και εμάς καθώς και όλους εκείνους που δοκιμάζονται.

Ένας άλλος σημαντικός παράγοντας που συνέβαλε στην έναρξη της δημόσιας δράσης του Ιησού ήταν η σύλληψη του Ιωάννου του Προδρόμου. Ενός προσώπου που όχι μόνον αναγνώρισε και υποκλίθηκε μπροστά στον Ιησού, αλλά και τον παρουσίασε ως τον «αμνό του Θεού που παίρνει πάνω του την αμαρτία των ανθρώπων» (Ιωάν. α' 29) και δημόσια διακήρυξε πως «αυτός είναι ο Υιός του Θεού» (Ιωάνν α' 34).

Όταν λοιπόν ήλθε και πάλι το «πλήρωμα του χρόνου», ο Ιησούς άρχισε το δημόσιο κήρυγμα του. Φεύγει από τη Ναζαρέτ όπου ήταν εγκατεστημένος και έρχεται στην Καπερναούμ που βρισκόταν στη Γαλιλαία, στην περιοχή των φυλών Ζαβουλών και Νεφθαλείμ και στην οποία κατοικούσαν, τόσο Ιουδαίοι, όσο και ειδωλολάτρες.

Ιδιαίτερα συμβολικός ο χώρος γιατί το κήρυγμα του Ιησού ως παγκόσμιο, απευθύνεται σε όλα τα έθνη, αφού κατά τον Προφήτη Ησαΐα «και τω ονόματι αυτού έθνη ελπιούσι» (Ματθ. ιβ' 21) και στο όνομα του θα στηρίξουν τα έθνη την ελπίδα τους. Τα έθνη, παρά τη θρησκευτική διαφορά τους, έχουν ένα κοινό γνώρισμα, το σκοτάδι. Οι μεν ειδωλολάτρες ζουν στο σκοτάδι της ειδωλολατρίας, αφού λατρεύουν τα είδωλα και όχι τον αληθινό Θεό, οι δε Ιουδαίοι γιατί ζουν στο σκοτάδι της αμαρτίας.

Όλη, λοιπόν η «Γαλιλαία των Εθνών», ζει στη σκιά του θανάτου, εξαιτίας της πλάνης και της ασέβειας. Μάλιστα αυτή η πλάνη, αυτή η ασέβεια τους δημιουργούσε μια τύφλωση πνευματική με αποτέλεσμα να αδυνατούν να δουν το φως του αληθινού Θεού και άρα να δουν και το φως της σωτηρίας.

Κι όμως, παρά την πνευματική τους κατάσταση, παρά το ότι ζούσαν συνειδητά στο σκοτάδι της αμαρτίας, ενιούτοις ο Θεός δεν τους απορρίπτει. Αντίθετα ο Θεός ως φως τους αποκαλύπτει στο πρόσωπο του Ιησού, αφού ο ίδιος ήλθε, τους αναζήτησε και τους αποκαλύφθηκε ως φως και μάλιστα ως «φως μέγα».

Όμως, γνωρίζοντας ότι όλοι ήταν αμαρτωλοί, δεν τους αποκαλύφθηκε μόνο, αλλά και τους κάλεσε σε μετάνοια λέγοντας τους: «Μετανοείτε ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Επειδή, λοιπόν, τόσο η ειδωλολατρία, όσο και η αμαρτία ήταν πράξεις συνειδητές, για τούτο και συνειδητά θα έπρεπε να ξεφύγουν από

αυτές. Και ο μόνος τρόπος να ξεφύγουν ήταν η μετάνοια. Δηλαδή, η αλλαγή σκέψης, τρόπου ζωής και συμπεριφοράς. Η μετάνοια ήταν, είναι και θα είναι η μοναδική προϋπόθεση για επιστροφή και σωτηρία. Γιατί η μετάνοια είναι η πύλη της σωτηρίας, είναι η πύλη της βασιλείας των ουρανών.

«Μετανοείτε· ήγγικεν γαρ η βασιλεία των ουρανών». Μια πρόσκληση και παράλληλα μια διαβεβαίωση με αποδέκτες όλους τους ανθρώπους και όλα τα έθνη. Άνθρωποι από κάθε έθνος που αδυνατούν να κατανοήσουν τον πραγματικό προορισμό τους και που εγκλωβίζονται στη σκιά της πολυθεΐας, της ηθικής αναρχίας, ή και της ηθικής αναληθσίας, τώρα έχουν τη δυνατότητα να δουν το πραγματικό φως της σωτηρίας.

«Φως ανέτειλεν αυτοίς», κατά τον Προφήτη Ησαΐα. Και αυτό το φως είναι ο Ιησούς. Ο ίδιος είπε «Εγώ ειμί το φως του κόσμου, ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήσει εν τη σκοτία, αλλ'έξει το φως της ζωής» (Ιωάν. η' 12). Ο Ιησούς δεν αποκάλυψε μόνο ότι είναι το φως του κόσμου, αλλά έδωσε και τη διαβεβαίωση ότι εκείνος που θα τον ακολουθεί δε θα πλανιέται στο σκοτάδι αλλά θα έχει το φως που φέρνει στη ζωή.

Όμως, παρά την εξαγγελία του Προφήτη Ησαΐα, αλλά και τη διαβεβαίωση του Ιησού ότι είναι το φως που ανέτειλε για όλο τον κόσμο, εν τούτοις το μεγαλύτερο δράμα μας ως ανθρώπων είναι ότι συνειδητά προτιμούμε το σκοτάδι παρά το φως. Ομολογεί ο Ευαγγελιστής Ιωάννης «ότι το φως ήρθε στον κόσμο, οι άνθρωποι όμως αγάπησαν περισσότερο το σκοτάδι παρά το φως, γιατί οι πράξεις τους ήταν πονηρές. Κάθε άνθρωπος που πράττει έργα φαύλα μισεί το φως και δεν έρχεται στο φως, γιατί φοβάται μήπως φανούν τα έργα του και κριθούν» (Ιωάν. γ' 1-20).

«Φως μέγα» ανέτειλε σήμερα για τους κατοίκους της Γαλιλαίας των εθνών. Φως που φώτισε τα σκοτάδια της ψυχής τους. Όσοι το αποδέχτηκαν οδηγήθηκαν προς το φως. Η μετάνοια και η επιστροφή τους έδωσε τα δυνατότητα να νεκρώσουν τον «παλαιόν άνθρωπο», να τον ενταφιάσουν και στη θέση του να προβάλλει ο ανακαινισμένος άνθρωπος. Μέσα από τη δική τους εσωτερική ανακαίνιση επιβεβαίωσαν ότι «η βασιλεία του Θεού» όχι απλώς έφτασε, αλλά ήδη βρίσκεται μέσα τους και ότι είναι πράγματι γεγονός. Το ότι οι λόγοι του Ιησού βρήκαν απήχηση, τότε κατέστησαν και τον Ιησού ρυθμιστή της ζωής τους, την οποία πλέον βλέπουν με την προοπτική της αιώνιας ζωής.

Αδελφοί μου, στη μακραίωνη ιστορία της ανθρωπότητας πολλοί ήταν οι μεγάλοι που φώτισαν με τη σοφία τους τον κόσμο ή και δημιούργησαν βασιλεία και μεγάλες αυτοκρατορίες. Όμως, κανένας από αυτούς δεν τόλμησε να χαρακτηρίσει τον εαυτό του ως «φως του κόσμου» και ότι η βασιλεία του είναι αιώνια της οποίας όμως κοινωνός και συμμετοχος μπορεί να είναι και ο άνθρωπος.

Αλήθεια, εμείς πόσο κοινωνοί και συμμετοχοί είμαστε αυτής της βασιλείας; Μήπως ακόμα και σήμερα εμείς οι άνθρωποι της τρίτης χιλιετίας εξακολουθούμε να παρουσιάζουμε όψη «Γαλιλαίας των εθνών»; Αν παρ' ελπίδα βρισκόμαστε σ' αυτή την κατάσταση υπάρχει ακόμα περιθώριο να αντιδράσουμε. Όπως τότε έτσι και σήμερα ο Ιησούς μας προσκαλεί: «Μετανοείτε ήγγικεν γαρ η βασιλεία των ουρανών». Ας απαντήσουμε θετικά στην πρόσκληση του, γιατί μετάνοια σημαίνει επιστροφή και ανακαίνιση τόσο του εαυτού μας όσο και του κόσμου. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εβρ. ΙΓ' 17 – 21

Ευαγγέλιο: Λουκ. ΙΖ' 12 – 19

17 Ιανουαρίου 2016

« Εις δε εξ αυτών, ιδών ότι ιάθη, υπέστρεψε μετά φωνής μεγάλης δοξάζων τον Θεόν ».

Στον κόσμο που ζούμε, αγαπητοί μου αδελφοί, ανέκαθεν οι αρρώστιες ήσαν πολλές. Και ιδιαίτερα στα παλιά τα χρόνια που δεν υπήρχε η ποικιλία των σημερινών φαρμάκων, που ανακουφίζουν και συχνά θεραπεύουν τους αρρώστους. Τότε, ο πόνος ήταν δυσβάστακτος γιατί οι ανίστες αρρώστιες ήταν περισσότερες και οι επιδημικές, μάλιστα πραγματικές. Μια απ' αυτές ήταν και η λέπρα, μια αρρώστια πολύ οδυνηρή και βασανιστική. Γιατί, οι λεπροί ήσαν τρισδυστυχισμένοι και καταδικασμένοι σ' ένα οδυνηρό και αργό θάνατο. Στην κατάσταση που βρισκόντουσαν, ήσαν υποχρεωμένοι να εγκαταλείπουν τις οικογένειές τους και να ζουν απομονωμένοι, μακριά από τις πόλεις και τα χωριά. Γεμάτοι πληγές, αποκρουστικές, που ανέδιναν δυσοσμία, μερικοί χωρίς δάκτυλα, χωρίς αυτιά, άλλοι χωρίς μύτη, περιέφεραν ζωντανοί νεκροί την άθλια ύπαρξή τους εδώ κι εκεί. Στην τραγική αυτή κατάσταση ήσαν και οι δέκα λεπροί του σημερινού Ευαγγελίου. Γι' αυτό και δεν τολμούν να πλησιάσουν κοντά στον Χριστό. Στέκονται μακριά και με την βραχνή φωνή τους, φωνάζουν δυνατά: «Ιησού, επιστάτα, ελέησέ μας». Κι αμέσως οι δέκα θεραπεύονται με ένα μόνο λόγο Του. Κι ενώ και οι δέκα θεραπεύονται, οι εννέα μένουν αναισθητοί μπροστά στη μεγάλη ευεργεσία. Μόνο ένας, και μάλιστα Σαμαρείτης, πλήρης χαράς και αγαλλίασης, με ισχυρή φωνή, διακηρύσσει το θαύμα, δοξάζει τον Θεό και με ευγνωμοσύνη, πέφτει μπροστά στα πόδια του Ευεργέτη Του. Με την όλη του συμπεριφορά, ο λεπρός αυτός, υποδεικνύει σε όλους μας, το ιερό καθήκον της ευγνωμοσύνης προς τον Θεό, τον Ευεργέτη μας, με το οποίο θ' ασχοληθούμε κι εμείς, σήμερα.

Είναι αλήθεια ότι η αναφορά μας στον Θεό, μετά από κάθε ευεργεσία θα πρέπει να αποτελεί πρώτιστο χρέος και καθήκον όλων μας. Γιατί η ευγνωμοσύνη είναι η συναίσθηση των ευεργεσιών του Θεού, που συνοδεύεται από τον πόθο της ανταπόδοσης. Κι αυτή την ευγνωμοσύνη δεν την ζητά από τον άνθρωπο μόνο ο Θεός, αλλά την απαιτεί και η στοιχειώδης δικαιοσύνη και ευγένεια. Αφού απολαμβάνουμε τόσες και τόσες δωρεές από το χέρι του Θεού δεν είναι άξιο και δίκαιο να Τον ευχαριστούμε γι' αυτές; Γιατί Εκείνος είναι η πηγή όλων των αγαθών. Αν καθίσουμε και σκεφτούμε, τα όσα μας δίνει καθημερινά ο Θεός, αν θυμηθούμε ο καθένας μας την ατομική και οικογενειακή μας ιστορία, τότε, ασφαλώς, θα μείνουμε έκπληκτοι, μπροστά στον πλούτο της αγάπης του Θεού μας. Γι' αυτό και θα πρέπει να Τον δοξάζουμε γιατί εκείνος μας χαρίζει τη ζωή, την υγεία, την τροφή, την άφεση των αμαρτιών μας και την σωτηρία της ψυχής μας. Να δοξάζουμε, να προσκυνούμε και να ευλογούμε το Πανάγιο όνομά Του, συγχρόνως δε να Τον παρακαλούμε να ευλογεί και τους ευεργέτες μας και να τους αμείβει με τα ουράνια και ανεκτίμητα θεϊκά δώρα Του. Να ευχόμαστε πάντοτε, μέσα από την καρδιά μας, ο Θεός, να τους ευλογεί και να τους ελεεί, όπως, ακριβώς, έκαμε και ο Απόστολος των Εθνών Παύλος για τον φίλο του Ονησιφόρο, που του είχε κάποτε συμπαρασταθεί. «Ο Κύριος», μας λέει ο Απόστολος Παύλος,

«ας δείξει το έλεός Του στην οικογένεια του Ονησιφόρου, που με ανακούφισε πολλές φορές και δεν ντράπηκε για την φυλάκισή μου, αλλά ήρθε στη Ρώμη και με αναζήτησε με πολλή επιμονή και με βρήκε» (Β' Τιμ. Α' 16 – 17).

Ας δούμε, όμως, το θέμα και από πνευματικής πλευράς. Ο σπουδαιότερος λόγος της προς τον Θεό ευγνωμοσύνης μας είναι τα πνευματικά Του αγαθά. Γιατί τα πνευματικά και ύψιστης αξίας αγαθά, που είναι και πλουσιότερα, μας τα χορηγεί η αγαθότητα του Κυρίου. Και πρώτο αγαθό είναι η σωτηρία της ψυχής μας, η αποστολή, δηλαδή, του Μονογενούς Υιού Του στον κόσμο, του Σωτήρος Χριστού, που είναι ο μοναδικός Σωτήρας της ψυχής μας. Και στη συνέχεια έχουμε το Άγιο Ευαγγέλιο του Χριστού, τη θυσία Του, το Σταυρικό θάνατό Του, την Ανάσταση και την Ανάληψή Του στους ουρανούς, που μας έσωσαν από το θάνατο και μας έδωσαν ζωή. Έπειτα το Πνεύμα το Άγιο, που μας αγιάζει, η Αγία του Χριστού Εκκλησία, που μας σώζει και τα άγια Μυστήριά της, που μας ανακαινίζουν και μας αναγεννούν. Τέλος, η ειρήνη και η χαρά που φέρνει στη ζωή μας, η πίστη και η αρετή, η δόξα και η μακαριότητα, που μας αναμένουν στην μέλλουσα ζωή. Άπειρα, λοιπόν, τα πνευματικά αγαθά του Θεού, που πλουσιοπάροχα μας τα προσφέρει ο Κύριος. Γι' αυτά τα πνευματικά, τα αιώνια και επουράνια αγαθά, θα πρέπει ακατάπαυστα να ευχαριστεί η ψυχή μας τον Θεό και να επαναλαμβάνουμε τα λόγια του Προφητάνακτος Δαβίδ: « Ευλόγει η ψυχή μου τον Κύριο και μη επιλανθάνου πάσας τας ανταποδόσεις αυτού» (Ψαλμ. 102, 2).

Όπως ο Δαβίδ, τότε, έτσι κι εμείς σήμερα, θα πρέπει να λέγουμε πάντοτε στην ψυχή μας το «ευλόγησε τον Κύριο, ψυχή μου και μη ξεχνάς καμιά απ' τις καλοσύνες Του». Δηλαδή, με τους λόγους και τους τρόπους μας, να εκφράζουμε τις διαθέσεις μας και τους πόθους της ψυχής μας, μάλιστα με τα μέλη του σώματός μας. Με τη γλώσσα, με τα χείλη, με τα μάτια, με τα χέρια, με τις κινήσεις μας. Με τις πράξεις μας τις καλές. Με τον άγιο βίο μας, με την εγκράτεια και τη σωφροσύνη μας, με την τιμότητα και ειλικρίνειά μας. Αυτά κυρίως είναι δοξολογία και ύμνος προς τον Θεό και Πατέρα μας. Γιατί τα καλά μας έργα και ο άγιος βίος μας, είναι οι καρποί της πίστης και ευσέβειάς μας, που βοηθούν στη δόξα του Θεού. Η καθημερινή μας προσευχή, λοιπόν, ας είναι προσευχή θερμής ευγνωμοσύνης. Έπειτα το «Δόξα σοι ο Θεός», ας μη λείπει από τα χείλη μας. Να το λέμε συνειδητά και μέσα από την καρδιά μας. «Εν παντί ευχαριστείτε, τούτο γαρ θέλημα Θεού» (Α' Θεσσ. Ε' 18), είναι η προτροπή του Αποστόλου Παύλου. Για κάθε τι να ευχαριστούμε τον Θεό γιατί αυτό είναι το θέλημά Του.

Αδελφοί μου! Βρισκόμαστε στις πρώτες μέρες του νέου έτους. Έχουμε, επομένως, ένα επί πλέον λόγο να ευγνωμονούμε Εκείνο, που μας χαρίζει και αυτό το έτος. Ας μιμηθούμε, λοιπόν και ας εμπνευσθούμε από τον αξιοζήλευτο ευγνώμονα λεπρό Σαμαρείτη και όχι να παρασυρθούμε από τους εννέα λεπρούς που φάνηκαν ακάριστοι. Ας ευχαριστούμε πάντοτε τον Ευεργέτη μας Κύριο. Και να είμαστε βέβαιοι ότι η ευγνωμοσύνη μας αυτή θα μας δείξει άξιους των ευεργεσιών του Θεού και θα βραβευθεί και με νέες αιώνιας αξίας θείες ευεργεσίες, τις ευεργεσίες της Ουράνιας του Θεού βασιλείας.

Ηγούμενος Χρυσορροιάτισης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α' Τιμ. α' 15 - 17

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιη' 35 - 43

24 Ιανουαρίου 2016

« Αυτός δε πολλώ μάλλον έκραζεν. Υιέ Δαυίδ ελέησόν με»

Κραυγή αγωνίας από τον αβοήθητο τυφλό της Ιεριχούς. Ζει από τη μικρή βοήθεια που δέχεται από τους λιγοστούς φιλόανθρωπους περαστικούς. Απελπισμένος για κάθε άλλη ανθρώπινη βοήθεια. Απογοητευμένος από τα αναποτελεσματικά γιατροσόφια των γιατρών της εποχής του. Μοναδική ελπίδα παραμένει ο Ιησούς, ο υιός του Δαυίδ, όπως έχει ακούσει και όπως Τον αποκαλεί το πλήθος. Οι φωνές του είναι τόσο δυνατές που ενοχλούν αυτούς που προπορεύονταν της συνοδείας του Ιησού και του ζητούν επίμονα να σιωπήσει. Η πεποίθηση όμως του τυφλού, που βλέπει πολύ πιο καθαρά με τα μάτια της ψυχής του, είναι ότι μόνο ο Ιησούς μπορεί να του δώσει το φως του. Πιστεύει ότι Εκείνος, έχει τη δύναμη. Πιστεύει ότι οι φωνές του θα Τον συγκινήσουν. Γιαυτό ακόμη πιο δυνατά φωνάζει. «Υιέ Δαυίδ, ελέησόν με».

Παρόμοια είναι η κραυγή αγωνίας του σημερινού ανθρώπου, αγαπητοί μου αδελφοί. Κραυγάζει. Εκδηλώνεται η αγωνία του, το πρόβλημα, το άγχος, τα δυστυχήματα του, με τον έντονο και διαρκή προβληματισμό του για την αντιμετώπιση της καθημερινότητάς του. Βιώνει τις ατέλειωτες δυσκολίες. Άλλοτε αυτή η τραγική κραυγή εξωτερικεύεται και απευθύνεται σε κάποιους από τους οποίους προσδοκούμε βοήθεια, και άλλοτε είναι μια ανεκδήλωτη, σιωπηρή εσωτερική κραυγή που κατατρώγει βασανιστικά την απελπισμένη ψυχή μας. Ο άνθρωπος σπάνια μπορεί να βρει εύκολη λύση μόνος του. Περιπλανιέται χωρίς πολλές ελπίδες, ανάμεσα σε κείνους που δηλώνουν ότι μπορεί να του συμπαρασταθούν, να τον βοηθήσουν, να προσφέρουν το κλειδί της λύσης. Απογοητεύεται αντιμετωπίζοντας συνήθως την κραυγαλέα αδιαφορία. Ακόμη χειρότερα. Διαπιστώνει ότι και η παραμικρή βοήθεια πρέπει να ακριβοπληρωθεί με δυσβάστακτα ανταλλάγματα. Κανένας δεν προσφέρει εθελοντικά και δωρεάν την οποιαδήποτε λύση. Και τέλος μένει η πίκρα ότι και αυτό, που τόσο δύσκολα πέτυχε, ταπεινώνοντας μόνιμα τον εαυτό του, έχει πολύ περιορισμένη αξία και ελάχιστη διάρκεια. Αυτοί είμαστε οι άνθρωποι. Συνήθως αδιάφοροι. Κυρίως, η σκέψη μας, μη καλάσουμε την ησυχία μας για να δούμε την ανάγκη του πλησίον μας. Και κάτι που με πολλή δυσκολία θα δώσουμε, είναι μικρό και σχεδόν ανάξιο για την περίπτωση.

Ωστόσο, αγαπητοί μου, αυτή είναι η ανθρώπινη πλευρά. Υπάρχει όμως ο Θεός. Και δυστυχώς αυτό το ξεχνούμε. Παρασυρμένοι από τα καθημερινά έργα, τα πολύπλοκα προγράμματά μας, που στοχεύουν, συνήθως και κυρίως, στην καλοπέραση μας, έχουμε ξεχάσει σχεδόν την

ύπαρξη της ψυχής μας, που απλώς την συνδέουμε με την ζωή μας, μόνο. Ακόμη και όταν κάποτε επικαλούμαστε τον Θεό, καταντά να είναι μια απλή ασυνείδητη επίκληση, χωρίς περιεχόμενο, που συνηθίσαμε. Ενσυνείδητη προσευχή και επίκληση απαιτείται, αγαπητοί μου. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει αυτό. Ο τυφλός όταν τον ρώτησε ο Κύριος «τι σοι θέλεις ίνα ποιήσω;» Τί θέλεις να σου κάμω. Εκείνος με απόλυτη αυτοπεποίθηση, με πίστη, αδίστακτα απάντησε και εξέφρασε την παράκλησή του: «Κύριε, ίνα αναβλέψω.» Και η απάντηση, λεκτική αλλά και πρακτική, από τον Παντοδύναμο, δόθηκε άμεσα: «Ανάβλεπον. Η πίστις σου σέσωκε σε». Εκεί λοιπόν, και με απόλυτη βεβαιότητα, βρίσκεται η δύναμη.

Η πίστη σου σε έσωσε, τονίζει ο Κύριος. Σου χάρισα το φως, γιατί πίστευες, ότι μπορώ να σου το δώσω! Συνεπώς με βάση την πίστη μας, μπορούμε να περιμένουμε βοήθεια, από Εκείνον. Και αυτή η βοήθεια είναι βέβαια. Χωρίς ανταλλάγματα. Την ανέξοδη αγάπη μας, ζητά μόνον. Την αγάπη που φυσικά στηρίζεται στη πίστη. Προϋπόθεση απαραίβατη είναι! Ή έχουμε πίστη και εμπιστευόμαστε χωρίς αμφισβητήσεις και προσφεύγουμε στον Αγαθό Δωρεοδότη Θεό ή μην περιμένουμε τίποτε! Όμως, αγαπητοί μου αδελφοί, έχουμε την απροσμέτρητη ευτυχία, να είμαστε χριστιανοί, αγαπητά παιδιά του Θεού Πατέρα μας. Δεκτήκαμε την απόλυτη ευλογία να γνωρίζουμε την αληθινή πίστη. Θεμέλιο αναγκαίο είναι η πίστη. Ας στηρικτούμε σ' αυτήν! Φανερώνει την συνέπεια της αγάπης μας στον Θεό. Αλλά σ' Αυτόν προσφεύγουμε όχι μόνο στις ανάγκες μας, αλλά και στις χαρές μας. Και Εκείνος, επειδή μας αγαπά, γιαυτό άλλωστε ήλθε στον κόσμο, όπως αναφέρει ο σημερινός απόστολος, γνωρίζει τις ανάγκες μας, τις προτεραιότητές μας, και το πραγματικό μας συμφέρον. Βρίσκεται λοιπόν δίπλα μας, βοηθός και συμπαραστάτης. Και όταν μας ρωτά, τι θέλετε, να μη διστάζουμε με απόλυτη και ακράδαντη πίστη να εκφράζουμε τις επιθυμίες μας. Εκείνος ακούει. Αμήν.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ
Απόστολος: Α' Τιμ. δ' 9-15
Ευαγγέλιο: Λουκ. ιθ' 1-10
31 Ιανουαρίου 2016

«Ἦλθε γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλὸς».
(Λουκ. ιθ' 10).

Ἡ σωτηρία, που εἶναι τὸ μεγαλύτερο δῶρο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ἐκφράστηκε με τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ με τὴν Σταυρική Του θυσία. Ἡ σωτηρία ἀν καὶ ὑπάρχει σαν δυνατότητα γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους δια μέσου τῶν αἰῶνων, ἐν τούτοις δὲν ἐπιβάλλεται ἀναγκαστικά σε ὅλους, ἀλλὰ προσφέρεται σε ὅλους ἐκείνους που θὰ πιστέψουν σ' Αὐτὸν καὶ θὰ θελήσουν νὰ σωθοῦν. Εἶπε ὁ Ἰησοῦς στὸ Νικόδημο ὅτι «Πρέπει νὰ υψωθεῖ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου, ὥστε ὅποιος πιστεύει σ' Αὐτὸν νὰ μὴ χαθεῖ ἀλλὰ νὰ ζήσει αἰώνια» (Ἰωάν. γ' 14-15).

Ἡ σωτηρία, λοιπὸν, εἶναι μὴ ἀμφίδρομη κίνηση. Εἶναι κίνηση τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ ἀντίστροφη κίνηση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεό. Αὐτὴ ἡ ἀμφίδρομη κίνηση ἐπιβεβαιώνεται μέσα ἀπὸ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἦρθε γιὰ νὰ ἀναζητήσει καὶ νὰ σῶσει «τὸ ἀπολωλὸς», ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμή «τὸ ἀπολωλὸς», ὁ Ζακκαῖος, «εἰσέρχεται ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν».

Ὁ Ζακκαῖος εἶναι στ' ἀλήθεια «τὸ ἀπολωλὸς». Τὸ μαρτυρεῖ ἡ κακὴ φήμη τοῦ μέσα στὴν κοινωνία. Τὸ ἐπιβεβαιώνει ἀκόμα ἡ ὁμαδικὴ ἀντίδραση τοῦ κόσμου στὸ ἀκουσμά τῆς ἐπιθυμίας τοῦ Ἰησοῦ «ὅτι σήμερον πρέπει νὰ μείνω στὸ σπιτί σου». Ὅπως ἀκούσαμε στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο «Καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἀμαρτωλῶ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλύσαι». Ὅλοι ὅσοι τὰ εἶδαν διαμαρτύρονταν κι ἔλεγαν ὅτι πῆγε νὰ μείνει στὸ σπιτί ἐνὸς ἀμαρτωλοῦ.

Ἀν καὶ, πολὺ ἢ λίγο, ὅλοι ἦταν ἀμαρτωλοὶ, ἐν τούτοις οἱ ἴδιοι παραβλέπουν τὴ δική τους ἀμαρτωλότητα καὶ ἀναγνωρίζουν τὸ Ζακκαῖο σαν τὸν πιὸ ἀμαρτωλό. Κι ὁμως, ὁ κατὰ κοινὴ ὁμολογία ἀμαρτωλότερος τῶν ἀνθρώπων ἢ κατὰ τὴν ἐκφραση τοῦ Ἰησοῦ «τὸ ἀπολωλὸς», σήμερον δὲν εἶναι μόνον τὸ ἐπίκεντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοῦ πλήθους τῶν ἀνθρώπων. Σήμερον γίνεται τὸ διαχρονικὸ πρότυπο τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου που μετανοεῖ καὶ με διαδοχικὲς ἐνέργειες ἐπιβεβαιώνει τὴ μετάνοια τοῦ καὶ ἐξασφαλίζει τὴ σωτηρία. Με τὸ παράδειγμα τοῦ ἀνοίγει ἓνα παράθυρο ἐλπίδας σε κάθε ἀμαρτωλό λέγοντας τοῦ ὅτι, ὅσο «ἀπολωλὸς» κι ἀν εἶναι μέσα ἀπὸ τὴ μετάνοια καὶ τὴν ἐπιστροφή, ὅχι μόνον θὰ συναντήσει τὸν Ἰησοῦ καὶ ὁ ὁποῖος παράλληλα τὸν ἀναζητεῖ, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸν σῶσει.

Δύσκολος ὁ δρόμος τῆς μετάνοιας καὶ τῆς ἐπιστροφῆς, γιὰ τὸν ἀμαρτωλό θὰ πρέπει πρῶτα νὰ θελήσει νὰ σωθεῖς, στὴ συνέχεια νὰ νεκρώσει τὸν ἐγωισμό σου, νὰ ἀναγνωρίσει τὴν ἀμαρτωλότητα σου καὶ τέλος νὰ ἐπιβεβαιώσει ἐμπρακτὰ τὴ μετάνοια σου με τὴν ἐπανόρθωση κάθε ἀδικίας. Σίγουρα αὐτὴ ἡ διαδικασία ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ μας, ἀφοῦ κατὰ τὸν Ἰωβ, «κανένας δὲν εἶναι καθαρὸς ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, ἔστω κι ἀν ζήσει μόνον μὴ μέρα στὴ ζωὴ του».

Ὁ Ζακκαῖος μὴ ἔδειξε τὸ δρόμο τῆς μετάνοιας καὶ μὴ ἀποκάλυψε πῶς ἡ πορεία πρὸς τὸν Ἰησοῦ καὶ τὴ σωτηρία χρειάζεται μεγάλα καὶ ἀποφασιστικὰ βήματα. Χρειάζεται πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ διάθεση, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ συναντήσουμε τὸν Ἰησοῦ. Καὶ ὄχι ἀπλὰ νὰ τὸν συναντήσουμε, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκδηλώσουμε πραγματικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ σωτηρία μας. Ὅπως ἀκούσαμε σήμερον, συναντήθηκαν πολλοὶ με τὸν Ἰησοῦ ὁμως μόνον ἓνας ἀπὸ τὸ πλήθος, ὁ Ζακκαῖος, «εἰσέρχεται ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τις ἐστίν».

Πέραν από την έντονη επιθυμία να συναντηθούμε με τον Ιησού πρέπει αυτή να συνοδεύεται και από την αποφασιστικότητα να επιτύχουμε το στόχο μας ξεπερνώντας τα διάφορα εμπόδια, όπως κοινωνική θέση, πλούτη, ειρωνικά σχόλια του κόσμου, ιδιαίτερα δε το βαρύ εμπόδιο των αμαρτιών μας. Όπως ο Ζακχαΐος «ανέβη επί την συκομωρέαν», έτσι κι εμείς θα πρέπει να κάνουμε τη δική μας «ανάβαση» με την απαγκίστρωση μας από τα γήινα και ιδιαίτερα την αμαρτία, για να μπορέσουμε να ανέβουμε πνευματικά, για να μπορέσουμε να συναντήσουμε το Θεό.

Αυτή την «ανάβαση» ανάσταση από την πτώση του Ζακχαΐου διέκρινε ο Ιησούς. Αποδέχθηκε την επιθυμία του για μετάνοια και επιστροφή, για τούτο και τον κάλεσε με το όνομα του λέγοντας του: «Ζακχαΐε σπεύσας κατάβηθι σήμερον γαρ εν τω οίκω σου δει με μείναι». Ζακχαΐε κατέβη γρήγορα, γιατί σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου.

«Σπεύσας κατάβηθι». Η απάντηση στην πρόσκληση του Θεού για σωτηρία πρέπει να είναι άμεση, γιατί η αναβολή μπορεί να οδηγήσει στη ματαιώση και η ματαιώση στην καταστροφή. Για τούτο μας προτρέπει ο Απόστολος Παύλος: «Να, τώρα είναι ο καιρός της χάριτος, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας» (Β' Κορ. στ' 2).

Ο Ζακχαΐος συνειδητοποίησε ότι η σημερινή ημέρα ήταν η δική του ημέρα της εκδήλωσης της Χάριτος του Θεού και άρα η δική του ημέρα της σωτηρίας, για τούτο όχι μόνο «σπεύδει», κατά την προτροπή του Ιησού, για να τον υποδεχθεί στο σπίτι του, αλλά και ολοκληρώνει με έργα τη μετάνοια του: «Κύριε, υπόσχομαι να δώσω τα μισά από τα υπάρχοντα μου στους φτωχούς και να ανταποδώσω στο τετραπλάσιο όσα πήρα με απάτη».

Μέσα από τα πιο πάνω ο Ζακχαΐος επιβεβαιώνει την ειλικρινή μετάνοια. Από τη μια αναγνωρίζοντας τις αδικίες που διέπραξε, λέγοντας «και ει τινός τι εσυκοφάντησα αποδίδωμι τετραπλούν» και από την άλλη αλλάζοντας την ίδια στιγμή τρόπο ζωής και συμπεριφοράς. Μέσα από τους όρους «δίδωμι» και «αποδίδωμι» που χρησιμοποίησε, επιβεβαίωσε όχι μόνο την ειλικρινή του μετάνοια, αλλά και άμεσα επανόρθωσε τα αδικήματα που διέπραξε. Γιατί, μετάνοια δε σημαίνει να εκφράσω απλά τη λύπη μου για το κακό ή την όποια αμαρτία έκανα στη ζωή μου, αλλά να επανορθώσω το κακό που έκανα.

Η μετάνοια του Ζακχαΐου ήταν ειλικρινής, αφού ήταν έμπρακτη και άμεση. Αυτή η ειλικρίνεια όχι μόνο εκτιμήθηκε, αλλά και επιβραβεύτηκε από τον Ιησού που είπε ότι: «Σήμερον σωτηρία τω οίκω τούτω εγένετο» Σήμερα σώθηκε αυτή η οικογένεια. Με τον τρόπο αυτό υποδεικνύει και σε μας, πως και οι δικές μας παρόμοιες εκδηλώσεις μετάνοιας μπορεί να επιδράσουν θετικά στη σωτηρία των ανθρώπων του οικογενειακού μας περιβάλλοντος.

Αδελφοί μου, ο Ζακχαΐος μέσα από σταθερά και αποφασιστικά βήματα μετάνοιας μας αποκάλυψε ότι, η σωτηρία από απλός πόθος μπορεί να καταστεί πραγματικότητα όχι μόνο για μας, αλλά και για το οικογενειακό μας περιβάλλον. Με τον τρόπο αυτό αναπερνάει τις ελπίδες του καθενός μας για σωτηρία. Ανεξάρτητα από την έκταση των αμαρτιών μας, μέσα από τη μετάνοια, όλοι μπορούμε να σωθούμε. Αρκεί να επιθυμούμε, όπως και ο Ζακχαΐος «ιδείν τον Ιησούν». Ο Ιησούς, ο οποίος «ήλθε ως υιός του ανθρώπου ζητήσαι και σώσαι το απολωλός», ζητά για να μας σώσει. Ας τον αναζητήσουμε κι εμείς όπως έκανε σήμερα και ο Ζακχαΐος, για να μπορέσουμε να ακούσουμε και μεις τον παρήγορο λόγο. «Σήμερον σωτηρία τω οίκω τούτω εγένετο». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Β' Κορ. στ' 1-10
Ευαγγέλιο: Ματθ. κε' 14-30
7 Φεβρουαρίου 2016

«Και παρέδωκεν αυτοίς τα υπάρχοντά αυτού, ... εκάστω κατά την ιδίαν δύναμιν» (Ματθ. κε' 14-15).

Η παραβολή των ταλάντων, όπως και η παραβολή των δέκα Παρθένων, είναι άμεσα συνδεδεμένες με τη Δευτέρα παρουσία του Κυρίου και την τελική κρίση. Μέσα από αυτές τονίζεται η αναγκαιότητα της ετοιμότητας, αλλά και της εγρήγορσης που πρέπει να υπάρξει από όλους τους ανθρώπους. Και οι δυο Παραβολές κυριαρχούν στους ύμνους, τις πρώτες μέρες της Μεγάλης Εβδομάδας που ψάλλεται και η ακολουθία του Νυμφίου.

Η παραβολή των Ταλάντων, πέραν από την αναγκαιότητα της ετοιμότητας και της εγρήγορσης, μας αποκαλύπτει το μέγεθος της αγάπης του Θεού καθώς και την αντίστοιχη δική μας υποχρέωση. Ο Θεός από αγάπη μοιράζει τα υπάρχοντα του στους ανθρώπους, όχι ισότιμα, αλλά ανάλογα με τις ικανότητες και τις δυνατότητες του καθενός. Όπως ακούσαμε σήμερα. «Σ' άλλον έδωσε πέντε τάλαντα, σ' άλλον δυο, σ' άλλον ένα».

Το κάθε τάλαντο αποτελεί, κατά τον υμνωδόν, «ισοδύναμον χάριν, επικουρία του δόντος Χριστού». Κατά συνέπεια, δεν έχει σημασία ο αριθμός, αλλά η Χάρις του Θεού που προσφέρεται μέσω του «Ταλάντου». Για τούτο μας προτρέπει ο υμνωδός «το δοθέν σοι τάλαντον, φιλοπόνως έργασαι», ενώ μας αποκαλύπτει ότι το τάλαντο είναι μεν δώρο του Θεού, αλλά προσφέρεται σαν δάνειο το οποίο θα πρέπει να το αξιοποιήσουμε μέσα από την προσφορά στο συνάνθρωπο.

Ο άνθρωπος, λοιπόν, είναι διαχειριστής και οικονόμος και όχι ιδιοκτήτης του οποιουδήποτε «ταλάντου» - χαρίσματος. Ιδιαίτερα αποκαλυπτικό το δοξαστικό του όρθρου της Μεγάλης Τρίτης που ψάλλεται όμως το βράδυ της Μεγάλης Δευτέρας: «Ίδου σοι το τάλαντον ο Δεσπότης, εμπιστεύει, ψυχή μου· φόβω δέξαι το χάρισμα, δάνεισαι το δεδωκότι, διάδος πτωχοίς και κτίσαι φίλον τον κύριον». Ο Κύριος και Δεσπότης εμπιστεύεται το χάρισμα στον άνθρωπο για να το αξιοποιήσει. Αυτή η πράξη αποτελεί ύψιστη τιμή για τον άνθρωπο. Τόσο λόγω του χαρίσματος, όσο ιδιαίτερα του προσώπου που προσφέρει το χάρισμα. Επειδή δε αυτός που προσφέρει το χάρισμα δεν είναι άνθρωπος, αλλά ο Δεσπότης Χριστός, για τούτο ο καθένας θα πρέπει να δεχθεί το τάλαντο – χάρισμα με δέος, με φόβο. Μοιράζοντας δε το χάρισμα στους άλλους που δεν το έχουν δηλαδή – στους «πτωχούς» είναι σαν να το δανείζει σ' εκείνον που του το έδωσε, αφού «ο ελεών πτωχόν δανείζει Θεόν». Κατά δε τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, τίποτε δεν είναι τόσο αρεστό στο Θεό όσο το «κοινωφελώς ζην». Δηλαδή το να ζει προσφέροντας υπέρ του συνόλου των ανθρώπων και ιδιαίτερα εκείνων που έχουν ανάγκη, γεγονός που το επιβεβαίωσε σε όλη τη διάρκεια της ζωής του.

Το όποιο χάρισμα, λοιπόν, που μας προσφέρει ο Θεός δεν είναι κάτι που μας το χρωστά, αλλά είναι χάρισμα που μας το προσφέρει για να το διαχειριστούμε και για το οποίο θα λογοδοτήσουμε. Με αυτή την έννοια το χάρισμα είναι χρέωση – δάνειο και για το οποίο θα είμαστε υπόλογοι για τον τρόπο με τον οποίο το διαχειριστήκαμε. Ο Θεός μας εμπιστεύεται τα διάφορα αγαθά, πνευματικά, υλικά, αξιώματα και λειτουργήματα, είτε στο χώρο της Εκκλησίας, είτε στο χώρο της κοινωνίας ανάλογα με τις ικανότητες μας και μας καθιστά υπεύθυνους για τη σωστή διαχείριση τους.

Τα όποια «χαρίσματα», αν και φαίνονται σαν χρεώσεις, εντούτοις ανάλογα με τη διαχείριση τους υπάρχει ανταπόδοση και ανταμοιβή. Ακούσαμε σήμερα να λέει στον κάθε ένα από τους δυο πρώτους δούλους: «Εὕγε καλέ και ἐμπιστε δούλε. Αποδείκτηκες αξιόπιστος σε μικρές υποθέσεις, γι' αυτό θα σου εμπιστευτώ μεγαλύτερες. Έλα να γιορτάσεις μαζί μου».

Σε πλήρη αντίθεση με τους δυο πρώτους δούλους βρίσκεται ο τρίτος δούλος. Τούτο επιβεβαιώνεται τόσο από τις πράξεις και τις απαντήσεις του, όσο και από τους χαρακτηρισμούς του Κυρίου. Αφού από οκνηρία και πονηρία αμέλησε να αξιοποιήσει το τάλαντο που του εμπιστεύτηκε ο Κύριος του, δεν δίστασε να τον κατηγορήσει ότι είναι «σκληρός και άδικος» αφού «θερίζει εκεί που δεν σπέρνει μαζεύει καρπούς από εκεί που δεν φύτεψε». Ο δούλος επικαλέστηκε το φόβο που του προκάλεσε ο χαρακτήρας του Κυρίου Του. Ίσως ακόμα η αντίληψη αυτή για τον Κύριο Του να ήταν και αποτέλεσμα πικρίας και αίσθηση αδικίας, γιατί αυτός πήρε μόνο ένα τάλαντο, ενώ οι άλλοι πήραν περισσότερα. Αντίληψη που μπορεί να έχουμε κι εμείς, έναντι του Θεού βλέποντας ότι κάποιοι άλλοι είναι περισσότερο ευνοημένοι από εμάς και ότι τα δικά τους χαρίσματα είναι όχι μόνον περισσότερα, αλλά και καλύτερα – ανώτερα.

Τονίζει ο Απόστολος Παύλος ότι: «Έκαστος ίδιον χάρισμα έχει εκ Θεού, ος μεν ούτως, ος δε ούτως» (Α' Κορ. ζ' 7). Ενώ δε κάνει αναφορά στα διάφορα χαρίσματα στο χώρο της Εκκλησίας στο τέλος προτρέπει να στρέφεται ο ζήλος μας προς τα σημαντικότερα χαρίσματα και των οποίων σπουδαιότερο είναι η αγάπη (Α' Κορ. ιβ' 28 – ιγ' 13). Αλλά και ο Απόστολος Ιάκωβος θα πει: «Όποιος από σας ισχυρίζεται πως είναι σοφός και συνετός, ας δείξει τα έργα της καλής του διαγωγής με τον ήρεμο τρόπο της αληθινής σοφίας. Αν όμως έχετε στην καρδιά σας φαρμακερό φθόνο κι εριστικές τάσεις, μην περηφανεύεστε και μην ψεύδεστε εναντίον της αλήθειας. Αυτή η δήθεν σοφία δεν έρχεται από τον ουρανό, αλλά είναι γήινη, σαρκική, δαιμονική. Γιατί όπου υπάρχει φθόνος και εριστική διάθεση, εκεί υπάρχει αναστάτωση και κάθε λογής κακό. Η σοφία όμως που έρχεται από τον ουρανό είναι πρώτα –πρώτα γνήσια, ύστερα είναι ειρηνική, αγαθή, πειστική, γεμάτη ευσιλαχνία και καλούς καρπούς. Ο καρπός της δικαιοσύνης σπέρνεται ειρηνικά από όσους επιζητούν την ερήνη» (Ιακ. γ' 13-18).

Τα χαρίσματα, λοιπόν, που δόθηκαν στον καθένα από το Θεό είναι μεν πολλά και διαφορετικά, όμως όλα είναι σημαντικά και εκφράζονται μέσα από την ειρηνική διάθεση, την πραγματική δικαιοσύνη και ιδιαίτερα την έμπρακτη αγάπη.

Αδελφοί μου, θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε σαν άνθρωποι ότι τα όποια αγαθά, αλλά και τα όποια χαρίσματα μας δόθηκαν για να τα αξιοποιήσουμε και όχι για να τα κρύψουμε, όπως έκανε ο τρίτος δούλος, γιατί θα κληθούμε να λογοδοτήσουμε, όπως έγινε και με τους υπηρέτες της σημερινής παραβολής. Η προσπάθεια όχι μόνον επαινείται, αλλά και αμοιβεται. Αντίθετα η αμέλεια και η οκνηρία καταδικάζεται και τιμωρείται, γιατί φανερώνει άρνηση χρησιμοποίησης των αγαθών που μας εμπιστεύθηκε ο Θεός. Αν κάποιος, λοιπόν τα αρνηθεί, τότε ο Θεός θα του τα πάρει και θα τα εμπιστευτεί σε άλλον. Κατά συνέπεια, ας υπακούσουμε στον υμνωδό που μας προτρέπει: «Δεύτε πιστοί επεργασώμεθα προθύμως τω Δεσπότι-νέμει γαρ τοις δούλοις τον πλούτον και αναλόγως έκαστος πολυπλασιάσωμεν τω της χάριτος τάλαντον... και, ως οικονόμοι πιστοί της χάριτος, δεσποτικής χαράς αξιωθώμεν αυτής ημάς καταξίωσον, Χριστέ ο Θεός ως φιλάνθρωπος». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ – ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ

Απόστολος: Β' Κορ. ΣΤ' 16 – 18, Ζ' 1

Ευαγγέλιο: Ματθ. ΙΕ' 21 – 28 14

Φεβρουαρίου 2016

«Γενηθήτω σοι ως θέλεις.»

Σε απομακρυσμένη περιοχή της Γαλιλαίας έχει αποσυρθεί ο Κύριος με τους μαθητές Του. Στα σύνορα Τύρου και Σιδώνος. Εκεί, μια γυναίκα Χαναναία, βγαίνει έξω από τα σύνορα της περιοχής εκείνης και Του φωνάζει δυνατά: «Ελέησέ με Κύριε, Υιέ του Δαβίδ, η θυγατέρα μου βασανίζεται από δαιμόνιο». Όπως θα δούμε στη συνέχεια, πρόκειται για μια γυναίκα με πολεμημένη ψυχή, που έχει μεγάλη θλίψη και δοκιμασία. Γιατί η κόρη της είναι κυριευμένη από δαιμόνιο και υποφέρει φρικτά. Από αυτό καταλαβαίνει κανείς πόσο βασανιστική έχει καταστήσει η ζωή της γυναίκας αυτής. Πρόκειται για μια από τις οδυνηρότερες δοκιμασίες για τους γονείς, το να βλέπουν το παιδί τους, που το ανέστησαν με τόση ελπίδα, να γίνεται θύμα των πονηρών πνευμάτων. Οι μαθητές του Κυρίου που παρακολουθούν τα συμβάντα, Τον πλησιάζουν και Τον παρακαλούν, λέγοντας: «Διώξε την Κύριε, γιατί μας ακολουθεί και φωνάζει». Κι ο Ιησούς, λέει: «Έχω αποσταλεί μόνο για τους πλανημένους Ισραηλίτες». Κι εκείνη τότε, έρχεται και Τον προσκυνά, λέγοντας: «Κύριε βοήθησέ με». Κι ο Ιησούς βλέποντας την πίστη της, της λέει: «Μεγάλη είναι η πίστη σου γυναίκα. Ας γίνει όπως θέλεις». Και από εκείνη τη στιγμή γιατρέυεται η θυγατέρα της. Το αξιοθαύμαστο τούτο παράδειγμα της Χαναναίας, μας διδάσκει πως πρέπει να είναι κι η δική μας προσευχή, για να εισακούεται από τον Πανάγαθο Θεό.

Το πρώτο που χρειάζεται στην προσευχή για να εισακούεται στον Κύριο είναι η ακράδαντη πίστη. Η πίστη η μεγάλη και ακλόνητη στον Κύριο των δυνάμεων. Πίστη που δεν θα τη σκιάζει κανένας λογισμός δισταγμού και αμφιβολίας. Πίστη που να βλέπουμε τα πράγματα όχι από τη δική μας ανθρώπινη και αδύνατη πλευρά, αλλά από την πλευρά του Παντοδύναμου και Πανάγαθου Θεού μας. «Σας βεβαιώνω», μας λέει ο Κύριος, «ότι όλα όσα ζητήσετε στην προσευχή με πίστη, θα λάβετε και ότι αν έχετε πίστη χωρίς να αμφιβάλλετε...αν πείτε σ' αυτό το βουνό σήκω και πέσε στη θάλασσα θα γίνει» (Ματθ. ΚΑ' 21, 22). Αν κάποιος, πάλιν, θέλει να πάρει κάτι από τον Θεό, γράφει ο Άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος, θα πρέπει να το ζητά με πίστη. «Ότι ζητούμε», μας λέει, «να το ζητούμε με πίστη και να μη έχουμε αμφιβολίες» (Ιακ. Α' 6). «Οποιοσδήποτε πιστεύει στον Κύριο», προσθέτει ο Θεός Παύλος, δεν θα ντροπιαστεί» (Ρωμ. Ι' 11). Βλέπουμε, δηλαδή, ότι με την πίστη πραγματοποιούνται ακόμα και αυτά, που φαίνονται αδύνατα και ακατόρθωτα από τον άνθρωπο.

Μαζί, όμως, με την πίστη χρειάζεται να υπάρχει και θερμότητα καρδιάς. Θερμότητα σαν αυτή που αισθάνθηκε η πολεμημένη Χαναναία μητέρα, τα λόγια της οποίας έβγαιναν από τα φλογισμένα βάθη της καρδιάς της. Θερμότητα, σαν αυτή του Μωυσή, τότε που προσευχόταν, όταν τους καταδίωκαν τα άρματα του Φαραώ και εφαινοντο χαμένοι όλοι οι Ισραηλίτες. Και μολονότι η προσευχή του ήταν μυστική, έφτανε ως βροντή στον Ουρανό. «Μη φοβείστε», είπε στο λαό ο Μωυσής, «σταθείτε και θα δείτε πως θα σας γλιτώσει σήμερα ο Κύριος. Τους Αιγυπτίους που βλέπετε σήμερα δεν θα τους ξαναδείτε ποτέ πια. Ο Κύριος θα πολεμήσει για σας.

Εσείς μην ανησυχείτε.» (Εξοδ. ΙΔ' 13 – 14. Τέτοια θερμότητα σαν εκείνη του βασιλιά του Ισραήλ Εζεκία, που προσευχήθηκε στον Θεό για να αποφύγει τον θάνατο. Εκείνη την εποχή ο βασιλιάς Εζεκίας, γράφει ο Προφήτης Ησαΐας, αρρώστησε βαριά να πεθάνει. Τότε τον επισκέφθηκε ο Προφήτης Ησαΐας, γιος του Αμώς και του είπε: «Άκου τι λέει ο Κύριος. Τακτοποίησε τις υποθέσεις του σπιτιού σου, γιατί δεν θα ζήσεις για πολύ ακόμα. Θα πεθάνεις.» Ο Εζεκίας γύρισε τότε το πρόσωπό στον τοίχο και προσευχήθηκε στον Κύριο. «Κύριε», είπε, «θυμήσου σε παρακαλώ, πως έζησα ενώπιόν σου με πιστότητα και ευθύτητα καρδιάς και έπραξα ό, τι σου ήταν αρεστό. Κι άρχισε να κλαίει γοερά. Τότε ήρθε στον προφήτη Ησαΐα λόγος του Κυρίου. Γύρνα πίσω, του είπε ο Κύριος και πες στον Εζεκία. Ο κύριος, ο Θεός του Δαβίδ του προγόνου σου, λέει: Άκουσα την προσευχή σου και είδα τα δάκρυά σου. Θα προσθέσω, λοιπόν, στη ζωή σου δεκαπέντε χρόνια.» (Ησ. ΛΗ' 1 – 6).

Αυτή την θερμότητα της καρδιάς είχαν και όλοι οι άγιοι της Εκκλησίας μας, όταν προσευχόντουσαν. Γι' αυτό και έβλεπαν να γίνονται συχνά θαύματα με την προσευχή τους. Άλλως τε, αυτήν την θερμότητα την αισθανόμαστε κι εμείς, όταν προσευχόμαστε, με τις προσευχές αυτές των αγίων μας, που είναι καταχωρισμένες στις ιερές Ακολουθίες της Εκκλησίας μας. Οι προσευχές αυτές, με τον καταναυτικό χαρακτήρα τους, μας λένε επίσης, ότι για να εισακούονται, θα πρέπει να γίνονται με ταπείνωση. Αυτή η βαθειά ταπείνωση χαρακτήριζε και την προσευχή της Χαναναίας, που δεν θίγηκε, όταν δεν της έδινε σημασία ο Κύριος και δεν προσβλήθηκε όταν ο Κύριος την ονόμασε «κυνάριον». Αυτή την ταπείνωση είχε και ο Αβραάμ, που ενώ συνομιλούσε διά της προσευχής «πρόσωπον προς πρόσωπον» με τον Θεό, εν τούτοις είχε για τον εαυτό του το φρόνημα ότι ήταν «γη και σποδός», κώμα και στάχτη. «Συγχώρησέ με Κύριε μου», λέει, «που τολμώ να σου μιλώ, ενώ είμαι κώμα και σκόνη» (Γεν. ΙΗ' 27). Αυτή την ταπείνωση δείχνει και ο τελώνης, όταν τύπτει με συντριβή στην άκρη του Ναού το στήθος του, επαναλαμβάνοντας συνεχώς το: «Ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ» (Λουκ. ΙΗ' 13).

Είναι τόσο άπειρα Πανάγαθος και Πάνσοφος ο Θεός, ώστε δεν αρκεί να ικανοποιεί τα όσα μικρά και ασήμαντα εμείς οι φτωχοί του ζητούμε. Βλέπει βαθύτερα στην καρδιά μας. Στοχεύει μακρύτερα στο πραγματικό, το αιώνιο συμφέρον μας. Και γι' αυτό μερικές φορές μας παιδαγωγεί. Δοκιμάζει την πίστη μας, ασκεί την υπομονή μας και μας καταρτίζει σε ταπείνωση και υποταγή. Σιωπά συχνά στις προσευχές μας. Άλλοτε προσθέτει καινούργιες θλίψεις και πειρασμούς στον αγώνα μας. Επιτρέπει ζημιές, αποτυχίες, ταπεινώσεις, απογοητεύσεις, αρρώστιες, αγωνίες και δάκρυα. Και περιμένει. Περιμένει να προβάλει ο αγιασμός της ψυχής.

Αδελφοί μου! Δεν γνωρίζουμε πιο είναι το σχέδιο του Θεού στη ζωή μας, για πόσο ακόμα η αγάπη Του θα επιτρέπει δοκιμασίες σε μας, αν προσθέσει και άλλες ή αν θα δώσει τέλος στον πόνο μας. Θα πρέπει, όμως, να γνωρίζουμε ότι ο βίος μας είναι δοκιμαστήριο. Με τις θλίψεις και τα βάσανα της ζωής μας, πληρώνουμε βέβαια τις αμαρτίες μας, αλλά δοκιμάζεται και η πίστη μας. Μη αποκάμνουμε, λοιπόν. Ας υπομένουμε. Η υπομονή μας, η βαθειά μας ταπείνωση, η πολλή προσευχή μας, θα μεγαλώνει την πίστη μας και θα ελκύει το έλεος του Θεού επάνω μας. Ας εμπιστευθούμε, λοιπόν, τη ζωή μας στα χέρια του Θεού, να την κατευθύνει όπως η αγάπη Του ξέρει καλύτερα για μας.

Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ' ΛΟΥΚΑ (Τελώνου και Φαρισαίου)
Απόστολος: Β' Τιμ. γ' 10-15 Ευαγγέλιο: Λουκ.
ιη' 10-14 21 Φεβρουαρίου 2016

«Άνθρωποι δύο ανέβησαν εις το ιερόν προσεύξασθαι »

Πίσω από την λαμπρότητα και αίγλη του σημερινού τρόπου ζωής, πίσω από τη φαινομενική ευτυχία και ευημερία, ο σημερινός άνθρωπος ζει ένα μεγάλο δράμα που του καθιστά μαρτυρική τη ζωή. Είναι το δράμα των ψυχικών συγκρούσεων. Βλέπεις τον συνάνθρωπο σου πάντα χαρούμενο, ευχάριστο και χαμογελαστό, ευδιάθετο και αεράτο; Αν τον συναναστραφείς περισσότερο και του αφαιρέσεις το προσωπίδιο θα φρίξεις από το θέαμα που θα συναντήσεις. Κάτω από την εξωτερική ευτυχία θα διακρίνεις τη θλίψη, τον φόβο και το άγχος. Και το δράμα δεν βρίσκεται μόνο εδώ αλλά κυρίως στην επιμονή του ανθρώπου να αγνοεί τη νευρωτική του κατάσταση και να αποδίδει την ύπαρξη των ψυχικών του συγκρούσεων σε άλλα αίτια.

Η σημερινή παραβολή δεν μας μιλάει μόνο για την απεχθή υπερηφάνεια του Φαρισαίου και την συμπαθή ταπεινοφροσύνη του τελώνη. Μας υποδεικνύει μέθοδο απαλλαγής μας από τη νευρωτική κατάσταση που δημιουργεί στην ψυχή μας η αμαρτία. Σοφά η Εκκλησία τοποθέτησε σήμερα στην αρχή του Τριωδίου αυτή την περικοπή για να υποδείξει σε όσους θέλουν να ελευθερωθούν μια για πάντα από τα ψυχολογικά τους συμπλέγματα, ψυχολογική μέθοδο θεραπείας. Η ασκητική του Τριωδίου με τη νηστεία και την προσευχή τότε θα έχει ευεργετικά αποτελέσματα για κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο αν συνοδεύεται από την τελωνική αυτογνωσία.

Ο Φαρισαίος ήταν ευσεβής, προσηλωμένος στο Μωσαϊκό Νόμο, ακριβοδίκαιος, τυπικός, παραδοσιακός ανυποχώρητος, άνθρωπος προσευχής. Ζητούσε με την πιστή εφαρμογή του Νόμου να εξαγοράσει τον Παράδεισο. Δεν τον ενδιέφερε η αθέατη πλευρά της ψυχής του. Ότι έπραττε, το έπραττε «προς το θεαθήναι», για να βλέπουν και παραδειγματίζονται οι άνθρωποι. Ήταν με ένα λόγο υποκριτής. Η εσωτερική του κουφότητα εκφράζεται στην στάση του στο ναό. «Σταθείς προς εαυτόν», αγέρωχος, χωριστά από τους άλλους, μπροστά στο ιερό θυσιαστήριο, άρχισε να επαινεί τον εαυτό του και να κατακρίνει τους άλλους. Δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να ζητήσει κάτι από το Θεό. Δεν βλέπει καμιά έλλειψη στον εαυτό του. Παρατηρεί μόνο τον αμαρτωλό Τελώνη, τον οποίο εξευτελίζει: «Ουκ ειμί ώσπερ οι λοιποί των ανθρώπων, άρπαγες, άδικοι, μοικοί, ή και ως ούτος ο τελώνης». Ο Τελώνης ήταν αμαρτωλός, όπως τον περιέγραψε ο Φαρισαίος. Στην εξάσκηση του επαγγέλματος του είχε αδικήσει, είχε αρπάξει, είχε εξαπατήσει. Γι' αυτό με πλήρη συναίσθηση της αμαρτωλότητάς του εισέρχεται με φόβο στο Ναό και στέκεται σε μια γωνιά για να ζητήσει το έλεος του Θεού. Όπως οι λεπροί μένουν μακριά από τους υγιείς έτσι και εκείνος. Δεν πλησιάζει, τρέμει από δέος, δεν τολμά ούτε τα μάτια του να σηκώσει στο Θεό,. Γονατίζει, σκύβει, ενδοσκοπεί τα κρυφά της ψυχής του και μετανοημένος για ότι κακό έπραξε, κτυπά το στήθος του λέγοντας με δάκρυα στο Θεό: «Ο Θεός, ιλάσθητι μοι τω αμαρτωλώ» Αναγνωρίζει και ομολογεί την αμαρτωλότητά του και καταφεύγει στο έλεος του Θεού.

Και οι δυο είναι άνθρωποι με ψυχικές συγκρούσεις που ακολουθούν δυο αντίθετους δρόμους. Ο Φαρισαίος απωθεί τις εσωτερικές συγκρούσεις που σαν άνθρωπος αδύναμος οπωσδήποτε έχει, ενώ ο τελώνης αναγνωρίζει και ομολογεί. Ο Φαρισαίος είναι εσωτερικά δίκασμένος, άλλα λέει και άλλα ζει, ενώ ο Τελώνης δεν συγκρούεται με τον εαυτό του, αλλά απόλυτα βεβαιωμένος για την αμαρτωλότητά του λέει εκείνο, όπου ζει. Ο Φαρισαίος ζητεί να ελαφρύνει την ενοχή του συγκρίνοντας τον εαυτό του με άλλους. Ο Τελώνης δεν κάνει συγκρίσεις, αλλά επιτίθεται εναντίον του εαυτού του και βεβαιώνει την ενοχή του με τρόπο καθολικό. Δεν αρκείται να ζήσει τη μετάνοια του μόνο εσωτερικά, αλλά αποβάλλοντας τη μάσκα της αξιοπρέπειας και με το κτύπημα στο στήθος τη διακηρύττει στους γύρω ανθρώπους που τον παρατηρούν. Ο Φαρισαίος με ότι λέει ζητεί να εντυπωσιάσει τον κόσμο από τον οποίο αναμένει αναγνώριση της αγιότητας του. Ο Τελώνης αδιαφορεί για τον κόσμο και στρέφει το νου στον εσωτερικό του κόσμο μέσα από τον οποίο αναζητεί το Θεό.

Ήταν φυσικό με το δρόμο που ακολούθησε ο Φαρισαίος να μη αισθάνθηκε καμιά χαρά από την προσευχή του. Αυτή δεν ήταν προσευχή, ήταν βλασφημία. Ο Τελώνης όμως με τη σιωπηλή του μετάνοια ελευθερώθηκε από τον όγκο της ενοχής. Αυτό βεβαιώνει και ο ίδιος ο Κύριος: «λέγω υμίν, κατέβη ούτος δεδικαιωμένος εις τον οίκον αυτού ή γαρ εκείνος· ότι πας ο υψών εαυτὸν ταπεινωθήσεται, ο δε ταπεινὸν εαυτὸν υψωθήσεται».

Από όλους ομολογείται, ότι το άγχος είναι το κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμα της εποχής μας. Μικροί και μεγάλοι υποφέρουν από νευρωτικές διαταραχές που όταν δεν αντιμετωπιστούν έγκαιρα οδηγούν τον άνθρωπο στο νευροψυχίατρο και στην κλινική. Υπαίτιος αυτή της αφόρητης κατάστασης είναι ο ίδιος ο άνθρωπος που απομακρύνθηκε από το Θεό και άφησε την αμαρτία να περάσει ανενόχλητη σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής του. Πανανθρώπινο επιτακτικό αίτημα είναι η απελευθέρωση από τις ψυχονευρωτικές συγκρούσεις. Πως όμως; Με ποιο τρόπο θα ξαναβρεί ο αγχώδης άνθρωπος την ηρεμία του; Πως θα ειρηνεύσει την επαναστατημένη συνειδησή του; Πως θα ελευθερωθεί από τις ενοχικές συγκρούσεις; Με τα ψυχοφάρμακα και τις εκδρομές. Ή μήπως με τη διασκέδαση και την ανεμελιά; Η προσευχή και η νηστεία φτάνουν για να του τακτοποιήσουν τον εσωτερικό κόσμο, ή μήπως απαραίτητες είναι οι εσωτερικές μυστικές διεργασίες της αυτογνωσίας και της μετάνοιας; Αναμφισβήτητα ναι. Γι' αυτό πριν τη νηστεία και την προσευχή έρχεται σήμερα η Εκκλησία να μας πει: Θέλεις να απαλλαγεις από τη συνειδησιακή σου αγωνία; Πρώτα συνειδητοποίησε τα λάθη σου. Αναγνώρισε τον πραγματικό σου χαρακτήρα. Παραδέξου την προσωπική σου ενοχή. Όσο κι αν είσαι ευσεβής και καλός μην αφήσεις να σχηματιστεί στην ψυχή σου η υποκριτική φαρισαϊκή εντύπωση. Αν ερευνήσεις περισσότερο θα ανακαλύψεις πολλές ελλείψεις και πολλά λάθη.

Από τη στιγμή που θα παραδεχθείς και θα αναγνωρίσεις τα αμαρτήματα σου ήδη εισήλθες στη διαδικασία της λύσεως του Θεού. Είσελθε στην Εκκλησία. Γονάτισε στα πόδια του Εσταυρωμένου του εξομολογητηρίου και σαν τον Τελώνη με δάκρυα παρακάλεσε τον πολυέλεο Ιησού: «Ο θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ».

Ο Τελώνης σήμερα μας παραδίδει μια τέλεια ψυχολογική μέθοδο απαλλαγής μας από τις ενοχικές καταστάσεις της ψυχής που συνοψίζεται σε τρεις λέξεις: αυτογνωσία – ομολογία – συντριβή.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ (ΑΣΩΤΟΥ)

Απόστολος: Α' Κορ. στ' 12-20

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιε' 11-32

28 Φεβρουαρίου 2016

«Ευφρανθήναι δε και χαρήναι έδει, ότι ο αδελφός σου ούτος νεκρός ην και ανέζησε και απολωλώς ην και ευρέθη» (Λουκ. ιε' 32)

Η σημερινή παραβολή του ασώτου, είναι χωρίς αμφιβολία, η σημαντικότερη παραβολή του Κυρίου. Χαρακτηρίστηκε σαν η «παραβολή των παραβολών», γιατί μέσα από αυτήν προβάλλει η αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο σαν κίνητρο για μετάνοια. Μια αγάπη που λειτουργεί λυτρωτικά και μέσα από την ελευθερία οδηγεί τον άνθρωπο στη μετάνοια. Μια αγάπη που ξέρει να συγχωρεί χωρίς να κλείνει την πόρτα της επιστροφής, περιμένει υπομονετικά ως την ώρα που ο άνθρωπος θα πάρει το δρόμο της επιστροφής. Μια αγάπη που αποδέχεται τον άνθρωπο, ανεξάρτητα από το μέγεθος και την έκταση των αμαρτιών του. Μια αγάπη που αναζητεί τον άνθρωπο μέσα από τη μετάνοια και την επιστροφή.

Η αγάπη όμως του Θεού πατέρα δεν περιορίζεται μόνο στον αμαρτωλό γιο που μετανοεί και επιστρέφει, αλλά επεκτείνεται και στο μεγαλύτερο γιο, που υπήρξε μεν υπάκουος, αλλά έπρεπε να τον μιμηθεί και να αγκαλιάσει με αγάπη τον αδελφό του. Μέσα από την στάση και συμπεριφορά του τονίζει ότι όσο καταστροφική είναι η αποστασία και η αμαρτία χωρίς μετάνοια, άλλο τόσο καταστροφική είναι και η αυτοδικαίωση χωρίς αγάπη. Γιατί δεν επιτρέπει στον εαυτό του να διακρίνει τις δικές του ατέλειες και αδυναμίες.

Όπως ο Φαρισαίος, με βάση το Ευαγγέλιο της περασμένης Κυριακής, αναγνώρισε στον εαυτό του πλήθος αρετών και καμιά ατέλεια – αμαρτία, έτσι και ο μεγαλύτερος γιος ομολογεί τη διαχρονική ευσέβεια του. Και οι δυο απορρίπτουν τον αμαρτωλό συνάνθρωπο ή και αδελφό όπως έγινε με την περίπτωση του τελώνη και σήμερα με τον μικρότερο αδελφό, τον άσωτο. Και οι δυο, Φαρισαίος και μεγαλύτερος γιος, διαχωρίζουν εγωιστικά τον εαυτό τους από τον Τελώνη και τον άσωτο αντίστοιχα.

Ο μεγαλύτερος γιος δε διαχωρίζει μόνο τον εαυτό του, από τον μικρότερο γιο, τον άσωτο, αλλά και από τον ίδιο του τον πατέρα. Ακόμα τον καθιστά συνένοχο, αφού αναφέρεται στη συγχώρεση του αδελφού του, του λέει ότι όχι μόνο τον αδίκησε, αλλά ακόμα ότι ταυτίστηκε και με τον αμαρτωλό γιο του.

Έντονη η κριτική που ασκεί ο μεγαλύτερος γιος στον πατέρα του. Μια κριτική που φανερώνει έλλειψη αυτογνωσίας. Ιδιαίτερα όμως αυτή στερείται του υπόβαθρου της αγάπης. Μπορεί να είναι κάπως δικαιολογημένη η απαίτηση του προς το Θεό να φέρεται με δικαιοσύνη, τιμωρώντας τον αμαρτωλό και επιβραβεύοντας τον ευσεβή και ενάρετο. Την ίδια όμως στιγμή βρίσκεται μακριά από τη θρησκεία της αγάπης, όπως την αποκάλυψε ο Ιησούς όχι μόνο μέσα από τη σημερινή παραβολή αλλά και μέσα από τη διδασκαλία του, όπου άφησε σαν παρακαταθήκη μια μόνο εντολή, την εντολή της αγάπης.

« Εντολήν καινήν δίδωμι υμίν ίνα αγαπάτε αλλήλους, καθώς εγώ ηγάπησα υμάς ίνα και υμείς αγαπάτε αλλήλους» (Ιωάν. 1γ' 34). Αγάπη που ξέρει να συγχωρεί. Αγάπη που προσφέρει χωρίς να ζητά ανταλλάγματα. Αγάπη που θυσιάζεται ακόμα και για τον εχθρό.

Αγάπη. Αυτό είναι το βαθύτερο μήνυμα της σημερινής παραβολής. Αγάπη που προσφέρει ο Θεός στον αματωλό άνθρωπο, που αποσκήρτησε μεν από την πατρική αγκαλιά, αλλά μέσα από τη μετάνοια του πήρε το δρόμο της επιστροφής. Αγάπη που προσφέρει και πάλι στον άνθρωπο «την στολήν την πρώτην» και με «δακτύλιον εις την χείρα» τον επαναφέρει στην προ της πώσεως κατάσταση, αποδεχόμενος την ειλικρινή μετάνοια και επιστροφή του. Αγάπη που θυσιάζει «τον μόσχον τον σιτευτόν». Αγάπη του Θεού που θυσιάζει τον Υιόν του για χάρη της σωτηρίας των αματωλών. Αγάπη που διακηρύσσει σήμερα με χαρά, κατά την επιστροφή του ασώτου «ότι ο υιός μου ούτος νεκρός ην και ανέζησε, και απολωλώς ην και ευρέθη».

Αλήθεια, τι μεγαλειώδης αγάπη! Παρά το ότι ο ίδιος ο γιος του αναγνωρίζει ότι δεν είναι άξιος να ονομάζεται γιος του, γιατί αποσκήρτησε από την πατρική αγκαλιά και κατασπατάλησε την περιουσία του ζώντας άσωτη ζωή, εντούτοις εξακολουθεί να τον περιβάλλει με την ίδια αγάπη και να τον αποκαλεί γιο του. Μια αγάπη που δεν αποθαρρύνει την επιστροφή. Αντίθετα την ενθαρρύνει κατ' αρχάς του θυμίζει ότι στο σπίτι του υπάρχει περισσή αγάπη όχι μόνο για τα παιδιά του, αλλά ακόμα και για τους εργάτες του. Ζώντας ο ίδιος στη στέρηση και ευρισκόμενος σε χειρότερη κατάσταση από τους δούλους μονολογεί: «Πόσοι εργάτες του πατέρα μου έχουν περίσσιο ψωμί, κι εγώ εδώ πεθαίνω της πείνας». Στη συνέχεια αυτή η νοσταλγία της αγάπης τον κάνει να πάρει τη μεγάλη απόφαση: «Αναστάς πορεύσομαι προς τον πατέρα μου και ερώ αυτώ». Θα σηκωθώ και θα πάω στον πατέρα μου και θα του πω: Πατέρα αμάρτησα στο θεό και σε σένα δεν είμαι άξιος να λέγομαι γιος σου, κάνε με έναν από τους εργάτες σου.

Σηκώθηκε, λοιπόν, και ξεκίνησε να πάει στον πατέρα του. Όση πίκρα ένωσε, ζώντας μακριά από το πατρικό σπίτι και την πατρική στοργή, αυτή χάθηκε στο δρόμο της επιστροφής. Και όχι μόνον. Την πίκρα και τον πόνο διαδέχθηκε η χαρά, γιατί πριν ακόμα φτάσει είδε τον πατέρα του να τον περιμένει. Η συνάντηση που ακολούθησε δικαίωσε τις προσδοκίες του, δίνοντας ένα μήνυμα σε όλους, ότι ο Θεός πατέρας αγκαλιάζει τον μετανοημένο άνθρωπο και μέσα από τη συγχώρηση διαγράφει όλες του τις αμαρτίες.

Αδελφοί μου, βαρυσήμαντα τα μηνύματα του σημερινού ευαγγελίου. Αμαρτία και αυτοδικαίωση οδηγούν τον άνθρωπο μακριά από το Θεό. Αντίθετα, η μετάνοια και η συγχώρηση φέρουν τον άνθρωπο κοντά στο Θεό. Ας ανταποκριθούμε στην πρόσκληση του Θεού για μετάνοια. Παράλληλα ας αποδεχθούμε την πρόσκληση Του για συμμετοχή στη χαρά της μετάνοιας και τα επιστροφής του συνανθρώπου μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πα.	1/1	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος, Δοξολογία	Τρ.	2/2	ΠΡΑΙΤΩΡΙ
Κυ.	3/1	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Κυ.	7/2	ΑΡΟΔΕΣ
Τε.	6/1	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγ. Ανάργυροι	Κυ.	7/2	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος (Εοπ.)
Κυ.	10/1	ΚΙΝΟΥΣΑ	Κυ.	8/2	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος
Δε.	11/1	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ	Τε.	10/2	ΕΜΠΑ
Κυ.	17/1	ΚΕΛΑΡΕΣ	Κυ.	14/2	ΑΠ. ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ ΒΑΡΝΑΒΑ
Δε.	18/1	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ	Κυ.	21/2	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Σα.	30/1	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Κυ.	28/2	ΒΑΣΑ ΚΟΙΛΑΝΙΟΥ
Κυ.	31/1	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ			

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Πα.	1/1	ΛΑΡΝΑΚΑ	Δε.	1/2	ΛΑΣΑ (Εοπ.)
Κυ.	3/1	ΔΡΟΥΣΙΑ	Τρ.	2/2	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Τε.	6/1	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ.	7/2	ΠΡΟΔΡΟΜΙ
Κυ.	10/1	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ	Τε.	10/2	ΛΥΣΟΣ, Άγιος Χαράλαμπος
Κυ.	10/1	ΑΧΕΛΕΙΑ (Εοπ.)	Κυ.	14/2	ΚΑΤΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ
Κυ.	17/1	ΑΥΔΗΜΟΥ	Κυ.	21/2	ΚΟΝΙΑ
Κυ.	24/1	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ	Κυ.	22/2	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Σα.	30/1	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Κυ.	28/2	ΘΕΛΕΤΡΑ
Κυ.	31/1	ΔΡΥΜΟΥ			
Κυ.	31/1	ΣΤΕΝΗ (Εοπ.)			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	3/1	ΣΑΛΑΜΙΟΥ	Δε.	1/2	ΘΕΛΕΤΡΑ, Άγιος Τρύφωνας
Κυ.	10/1	ΕΜΠΑ	Τρ.	2/2	ΚΟΙΛΗ
Κυ.	17/1	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Κυ.	8/2	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Κυ.	24/1	ΣΙΜΟΥ	Τε.	10/2	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
Κυ.	31/1	ΜΑΝΔΡΙΑ	Κυ.	14/2	ΓΟΥΔΙ
			Κυ.	21/2	ΧΡΥΣΟΧΟΥ
			Κυ.	28/2	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ**ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ****ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ**

10/1	ΑΡΜΟΥ	14/2	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ	10/1	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔ.	14/2	ΑΛΕΚΤΩΡΑ
17/1	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	21/2	ΚΟΥΚΛΙΑ	17/1	ΑΡΟΔΕΣ	21/2	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ
31/1	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	28/2	ΜΑΝΔΡΙΑ	31/1	ΚΟΙΛΗ	28/2	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

10/1	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	7/2	ΑΧΕΛΕΙΑ
24/1	ΚΟΙΛΗ	21/2	ΤΙΜΗ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impaphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2016

ΕΤΟΣ ΛΖ'

ΑΡ.429 - 430

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α' Κορ. η' 8-θ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. κε' 31-46

6 Μαρτίου 2016

«Δεύτε οι ευλογημένοι του πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν από καταβολής κόσμου» (Ματθ. κε' 34).

Με τη Δευτέρα παρουσία του Κυρίου ολοκληρώνεται το σωτηριολογικό έργο του Ιησού. Όλες οι υποσχέσεις υλοποιούνται και ο άνθρωπος δε θα βλέπει πια το Θεό «θαμπά σαν μέσα από μεταλλικό καθρέπτη», αλλά τότε θα δούμε το Θεό πρόσωπο με πρόσωπο (Α' Κορ. ιγ' 12). Αυτό το γεγονός αποτελεί και την κορύφωση της αγάπης του Θεού προς εμάς τους ανθρώπους, με μόνη προϋπόθεση την αντίστοιχη αγάπη του ανθρώπου προς το συνάνθρωπο και που χαρακτηρίζεται σήμερα σαν «άσημος αδελφός» του. Μέσα από την αγάπη θα εξουδετερωθεί η αμαρτία και ο διάβολος και θα επικρατήσει αιώνια η βασιλεία του θεού, η «ζωή του μέλλοντος αιώνος» κατά το σύμβολο της πίστεως.

Η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου αν και είναι αναμενόμενη – μελλοντική, εντούτοις θεωρείται τόσο βέβαιη όσο και η πρώτη του παρουσία. Σε μια ευχή της Θείας Λειτουργίας αυτή συγκαταλέγεται μεταξύ των σωτηριωδών ενεργειών του Ιησού που έχουν συντελεστεί, όπως «η Σταυρική Θυσία, η Ταφή, η Τριήμερη Ανάσταση, η Ανάληψη, η εκ δεξιών καθέδρα και η Δευτέρα και ένδοξη πάλιν παρουσία».

Η Δευτέρα παρουσία του Κυρίου, λοιπόν, είναι μεν κατάσταση μελλοντική, αλλά και αδιαμφισβήτητα βέβαιη. Αυτή θα διαφέρει από την πρώτη παρουσία. Κατά την πρώτη παρουσία ο Ιησούς ήρθε ταπεινά και άσημα ως άνθρωπος για να σώσει τον κόσμο. Όπως αναφέρει ο ίδιος ο Ιησούς στο Νικόδημο: «Ο Θεός δεν έστειλε τον Υιό του στον κόσμο για να καταδικάσει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος δ' αυτού» (Ιωάν. Γ' 16-17). Αντίθετα κατά τη Δευτέρα Παρουσία θα έρθει «μετά δόξης κρίναι ζώντας και νεκρούς», όπως ομολογούμε και στο σύμβολο της πίστεως. Ακούσαμε το σημερινό Ευαγγέλιο: «Όταν θα έρθει ο Υιός του Ανθρώπου με όλη του τη μεγαλοπρέπεια, και θα τον συνοδεύουν όλοι οι άγιοι άγγελοι, θα καθίσει στο μεγαλόπρεπο θρόνο του. Τότε θα συναχτούν μπροστά του όλα τα έθνη, και θα τους ξεχωρίσει όπως ξεχωρίζει ο βοσκός τα πρόβατα από τα κατσίκια τοποθετώνταστα αντίστοιχα δεξιά και αριστερά του. Αυτή η εικόνα του διαχωρισμού φανερώνει και την πλήρη γνώση της κατάστασης του κάθε ανθρώπου και ως τούτου προαναγγέλλει ότι και η κρίση που θα ακολουθήσει θα είναι δίκαιη.

Ναι, η κρίση θα είναι δίκαιη γιατί και ο κριτής, ο Ιησούς, θα είναι δίκαιος, αφού σε αντίθεση με τους ανθρώπους, θα είναι αντικειμενικός χωρίς να επηρεάζεται από συμπάθειες ή αντιπάθειες ή και να παραπλανάται στην κρίση του. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Δεν υπάρχει δημιουργήμα στον κόσμο που να μπορεί να κρυφτεί από το Θεό· όλα είναι γυμνά και φανερά μπροστά στα μάτια Του. Σ' αυτόν θα δώσουμε λόγο» (Εβρ. δ' 13).

Η κρίση θα είναι δίκαιη, γιατί θα είναι καθολική αλλά και προσωπική. Όπως ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο: «Τότε θα συναχτούν μπροστά του όλα τα έθνη». Αυτό το «όλα τα έθνη» δε θα είναι κάτι γενικό και αόριστο. Είναι συγκεκριμένο. Αφορά και τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά, άρα και τον καθένα από εμάς προσωπικά. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Όλοι μας πρέπει να παρουσιαστούμε

μπροστά στο βήμα του Χριστού, για να πάρει ο καθένας την αμοιβή του ανάλογα με τα όσα καλά ή κακά έπραξε σ' αυτή τη ζωή» (Β' Κορ. ε' 10).

Όλες οι πράξεις, όλες οι ενέργειες μας, ακόμα και οι σκέψεις μας ή και παραλείψεις, καλές ή κακές, θα είναι κυρίαρχα στοιχεία την ώρα εκείνη της κρίσεως. Οι απαιτήσεις δεν είναι μεγάλες. Αφορούν μικρά και καθημερινά. Αφορούν πράγματα που να είναι κατορθωτά από τον καθένα από μας. Μας τα απαρίθμησε σήμερα ο Κύριος: «Πείνασα και μου δώσατε να φάω, δίψασα και μου δώσατε να πιω, ήμουν ξένος και με περιμαζέψατε, γυμνός και με ντύσατε, άρρωστος και με επισκεφτήκατε, φυλακισμένος και ήρθατε να με δείτε».

Ο Κύριος, λοιπόν, δε θα μας κρίνει γιατί δε λύσαμε το πρόβλημα της πείνας, της δίψας ή της έλλειψης στέγης και της φτώχειας. Ο Κύριος θα μας κρίνει γιατί αδιαφορήσαμε για τον όποιο άνθρωπο που είχε πραγματικά την ανάγκη μας κι εμείς αρνηθήκαμε να τον βοηθήσουμε με αποτέλεσμα να βρεθεί αντιμέτωπος με τον πόνο και τα θάνατο. Μάλιστα, όπως ακούσαμε σήμερα, η όποια αδιαφορία μας, προς το συνάνθρωπο που βρέθηκε στην ανάγκη μας, αυτή μεταφέρεται στο Χριστό: «Εφ' όσον ουκ εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, ουδέ εμοί εποιήσατε».

Ο Χριστός βρίσκεται στο πρόσωπο του καθενός από τους συνανθρώπους μας που βρίσκονται γύρω μας, ανεξάρτητα από χρώμα, θρησκεία ή εθνική καταγωγή. Στο πρόσωπο του απλού, του ταπεινού και καταφρονημένου οδηγούμε στην καταξίωση την εικόνα του ανθρώπου ως εικόνα του Θεού, μέσα από τη δική μας αγάπη. Μας λέει ο Κύριος: «Δες με, στέκομαι μπροστά στην πόρτα και χτυπώ. Αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου και μ' ανοίξει την πόρτα, θα μπω στο σπίτι του και θα δειπνήσω μαζί του, κι αυτός μαζί μου» Αποκ. γ' 20).

Αν ο Χριστός χτυπήσει και τη δική μας πόρτα θα τον αναγνωρίσουμε και το σημαντικότερο θα του ανοίξουμε; Όπως οι σύγχρονες κλειδαριές ανοίγουν είτε με «κωδικό», είτε από μέσα, έτσι και η δική μας κλειδαριά εξαρτάται απόλυτα από μας. Αν αυτή ανοίξει με αγάπη στο συνάνθρωπο, τότε είναι σαν να ανοίγει στο Χριστό και κατ' επέκταση θα ανοίξει και την πόρτα του Παραδείσου. Μετά από αυτή την ανταπόκριση δε θα έχει πια σημασία το πότε θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία, αλλά το ότι εμείς θα είμαστε έτοιμοι γι' αυτήν.

Όμως, αδελφοί μου, είμαστε έτοιμοι γι' αυτή την καθοριστική στιγμή; Ας μην κοιτάζουμε τι κάνουν οι άλλοι, αλλά τι πρέπει να κάνουμε εμείς. Κομμάτι του κόσμου είμαστε κι εμείς. Συνεπώς, αντί της κριτικής του κόσμου, ας αλλάξουμε ο καθένας τον εαυτό του προς το καλύτερο. Όταν καταφέρουμε να αλλάξουμε τον εαυτό μας, τότε και ο κόσμος θα γίνει καλύτερος. Αν αμελήσουμε ή αρνηθούμε να το πράξουμε, τότε δε θα ακούσουμε το «δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου», αλλά το οδυνηρό «πορεύεσθε απ' εμού, οι κατηραμένοι εις το πυρ το αιώνιον». Στο χέρι μας είναι να αποφύγουμε τον εφιάλτη και μέσα από την «ενεργούμενη αγάπη» να μπορέσουμε να ακούσουμε το «δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός κληρονομήσατε την ητοιμασμένη υμίν βασιλείαν από καταβολής κόσμου». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ

Απόστολος : Ρωμ. ιγ' 11 - ιδ' 4

Ευαγγέλιον: Ματθ. στ' 14 - 21

13 Μαρτίου 2016

«Όπου γάρ εστιν ο θησαυρός υμών, εκεί είναι και η καρδιά υμών»

Μέρος της επί του όρους ομιλίας του Κυρίου μας, αποτελεί η σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί.

Αλλά ο Κύριος, στο συγκεκριμένο απόσπασμα, αναφέρεται σε τρία θέματα σοβαρά, που χαρακτηρίζουν την ψυχή αλλά και την καθημερινή ζωή του ευσεβούς χριστιανού, τον χαρακτήρα της καρδιάς μας. Γιατί, λέγει ο Κύριος, όπου έχετε φυλαγμένα τα πολύτιμα σας αγαθά, τον θησαυρό των αρετών σας, εκεί είναι και η καρδιά σας, η σκέψη σας.

Ορθά λοιπόν, η Εκκλησία μας με την ευκαιρία της επερχόμενης τεσσαρακοστής και την είσοδο μας, στο στάδιο των πνευματικών αγώνων, όρισε την ανάγνωση της περικοπής αυτής. Τονίζεται στην αρχή, η ανάγκη της συγνώμης που πρέπει να δειχνουμε σε εκείνους που θεληματικά ή και άθελά τους, μας ενόχλησαν ή και μας έβλαψαν. Μας υπενθυμίζει την ανάγκη που έχουμε και μεις, συγνώμης και συγχώρησης. Την περιμένουμε, για τα πολλά μας λάθη και αμαρτήματα, από τον πανάγαθο Θεό. Καθορίζει την απόλυτη αντιστοιχία που υπάρχει ανάμεσα στο πως πρέπει να αντιμετωπίσουμε τα παραπτώματα των συνανθρώπων μας, αλλά και τα λάθη μας, για τα οποία επιζητούμε την θεία ανοχή και συγνώμη. Και το σημαντικότερο: Τα οποιαδήποτε παραπτώματα των συνανθρώπων μας, απέναντί μας, έχουν μια προσωρινή σημασία και συνέπεια, αφού και η ζωή μας είναι περιορισμένη. Άλλωστε δεν είμαστε εμείς αρμόδιοι να κρίνουμε και να κατακρίνουμε τα λάθη ή τις αμαρτίες των άλλων. Δεν ξεχνούμε όμως ότι η συγνώμη που περιμένουμε από τον δικαιοκρίτη Θεό, έχει αιώνια σημασία και αξία, και θα είναι και το κριτήριο ή μάλλον εισιτήριο, για την κληρονομία της αιώνιας βασιλείας των ουρανών.

Δεύτερη σοβαρή επιταγή και οδηγία, αγαπητοί μου, που καταγράφεται είναι η νηστεία. Καθορισμένη από τη θρησκευτική δεοντολογία, είναι η νηστεία. Η νηστεία όμως, που τηρείται πραγματικά, ως άσκηση της ψυχικής δύναμης αλλά και ως περιορισμός υπερβολών και κατάχρησης τροφών. Η νηστεία που αποβλέπει στην ενίσχυση της πνευματικής μας ανάτασης και επικοινωνίας με το θείο. Η νηστεία που απέχει από την επιδεικτική μορφή νηστείας, εκείνου που θεωρεί ότι καταπιέζεται όταν νηστεύει. Η νηστεία συνεπώς γίνεται σύμφωνα με την επιταγή της θρησκείας μας, χωρίς όμως να την επιδεικνύουμε. Και ο Θεός που βλέπει τους «εν τω κρυπτώ» νηστεύοντες, αμείβει «εν τω φανερώ», τους τηρητές των εντολών Του. Είναι λοιπόν μια σημαντική ψυχική άσκηση, αφού έρχεται σε πολεμική αντίθεση προς τις υλικές επιθυμίες μας, περιορίζοντας έμμεσα, και την τάση προς την αμαρτία. Και φυσικά δεν περιορίζεται μόνο, στην αποχή από ορισμένες τροφές. Άλλωστε μήπως και η υπερβολή στην ποσότητα ή την εξεζητημένη ποικιλία, δεν σημαίνει έλλειψη εγκράτειας, και επομένως καταπάτηση της αληθινής, ουσιαστικής νηστείας; Αλλά άραγε και κάποιες άλλες

αδυναμίες μας, αμαρτωλές συνήθειες μας και λάθη, δεν θα έπρεπε να αποφεύγονται με καθημερινό αγώνα, σαν ένα άλλο είδος αγωνιστικής νηστείας, που οδηγεί και στην καθαρότητα, εξαγνισμό της ψυχής μας;

Μια τρίτη ανθρώπινη αδυναμία σημειώνεται, αγαπητοί μου, στη συνέχεια: Η απληστία και πλεονεξία, ο θησαυρισμός, ως σταθερή επιδίωξη και αυτοσκοπός ζωής. Η αγχώδης προσπάθεια και ο καθημερινός αγώνας για την απόκτηση πλούτου, για την απόκτηση υλικών αγαθών και αντικειμένων. Αγωνιώδης προσπάθεια, που πολλές φορές δεν υπολογίζει τις ανάγκες ή τα δικαιώματα των άλλων. Φυσικά, κανένα λογικό άτομο δεν θα απέκλειε την φροντίδα για την απόκτηση των απαραίτητων για την διατήρηση της ζωής μας, για την εξασφάλιση των αναγκών της οικογένειάς μας. Αυτό αποτελεί καθήκον που καθορίζεται από τον θείο νόμο. Αλλά σε όλα υπάρχει κάποιο όριο. Ωστόσο πόσο σκεπτόμαστε, αν ευσιπλαχνιζόμαστε τους αναξιοπαθούντες συνανθρώπους μας, όταν συσσωρεύουμε «θησαυρούς επί της γης»; Τα θέλουμε όλα δικά μας! Μας ικανοποιεί η απόκτηση πολλών αγαθών, και όταν συγκρίνουμε τον εαυτό μας με άλλους, επιζητούμε περισσότερα! Αγνοούμε ωστόσο, πολλές φορές, και την σκληρή πραγματικότητα. Πόση διάρκεια ή πόση πραγματική αξία, έχουν οι εφήμεροι και φθαρτοί υλικοί θησαυροί που συγκεντρώνουμε με τόση φροντίδα; Έχουμε την δυνατότητα, στη διάρκεια της ζωής μας, να διαφυλάξουμε με απόλυτη ασφάλεια τους θησαυρούς, που συγκεντρώσαμε με τόσο κόπο και κάποτε αδικώντας κάποιους; Η καθημερινή πραγματικότητα, δε μας αφήνει να ησυχάσουμε. Κλέφτες και ληστές που δε λογαριάζουν, ούτε τη ζωή μας, επισκέπτονται τα σπίτια μας, για να μας καταληστέψουν. Ποια λοιπόν η ασφάλεια του θησαυρισμού; Ένα άλλο είδος θησαυρισμού επιζητεί ο Κύριος; Θησαυρούς αρετών. Θησαυρούς ουράνιους που δεν κινδυνεύουν, από την καταστροφή, την κλοπή, την φθορά. Θησαυρούς που δεν θα είναι βάρος για την είσοδο μας στην αιώνια βασιλεία του Θεού, αλλά πολύτιμο και μοναδικό εισιτήριο!

Συνεπώς δεν μπορεί, αγαπητοί μου αδελφοί, να είμαστε ευσεβείς χριστιανοί, ενώ αφήνουμε να εμφιλοχωρούν αμαρτωλές σκέψεις στην ψυχή μας. Δεν μπορεί συγχρόνως να πιστεύουμε στον Θεό, ενώ με τα λόγια ή τις πράξεις μας βλάπτουμε τους άλλους ή τον εαυτό μας, την ψυχή μας.

Μια ανθοδέσμη αρετών μας παρουσίασε η σημερινή περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί. Θησαυρός αρετών, που κατακτάται στο στάδιο των αγώνων, με την προσευχή και νηστεία, τη συμμετοχή στα άγια μυστήρια της Εκκλησίας μας, θα βοηθήσουν την πορεία στην επίγεια ζωή μας και θα μας ακολουθούν ως εφόδια στην βασιλεία των ουρανών.

Δ.Γ.Σ.

**ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
(Α' ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ)
Ευαγγέλιο: Ιω. 15,1-7
18 Μαρτίου 2016**

«Εγώ ειμι η άμπελος, υμείς τα κλήματα....»(Ιω.15,5)

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως στην πρώτη εβδομάδα των Νηστειών, απόψε, στους πρώτους Χαιρετισμούς, αναγινώσκουμε τμήμα του ευαγγελίου της Διαθήκης, του πρώτου δηλαδή ευαγγελίου που διαβάζουμε στην ακολουθία των Παθών, το βράδυ της Μ.Πέμπτης, και που αναφέρεται στην αλληγορία της αμπέλου και των κλημάτων.

Η άμπελος, ως σύμβολο, είναι συνηθισμένη στην Εκκλησία. Σε κάθε εικονοστάσιο υπάρχει η άμπελος με βότρες σταφυλών. Η άμπελος συμβόλιζε και συμβολίζει τον Χριστό. Οι κληματοβεργες-τα κλήματα κατά το Ευαγγέλιο- συμβολίζουν τους αποστόλους και όλους, αργότερα, τους πιστούς, που φέρουν καρπό-τη σταφυλή- μένοντας ενωμένοι με την άμπελο την αληθινή, τον Χριστό.

Πολύ σύντομα, θα αναφερθούμε στο θέμα της αμπέλου και στον βαθύτερο συμβολισμό της αλληγορίας, όπως την υπαινίσσεται το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο που ακούσαμε απόψε:

Στην Παλαιά Διαθήκη η άμπελος είναι δείγμα πλούτου και ευφορίας. Είναι γνωστό πως οι κατάσκοποι που έστειλε ο Ιησούς του Ναυή για να κατασκοπεύσουν τη γη της Επαγγελίας, θέλοντας να δείξουν την ευφορία της, ήλθαν φέροντες «κλήμα και βότρυν σταφυλής»(Αριθμ. 13,24).

Η ανάπαυση κάτω από την σκιά της αμπέλου είναι απόδειξη ειρήνης και ευτυχίας(Ζαχ. 3,10·Μιχ.4,4), που θα ολοκληρωθεί στους χρόνους του Μεσσία. Διαβάζουμε στην προφητεία του εσπερινού της Κυριακής των Βαΐων: «δεσμεύσει προς άμπελον τον πώλον αυτού και τη έλικι τον πώλον της όνου αυτού. Πλυνεί εν οίνω την στολήν αυτού και εν αίματι σταφυλής την περιβολήν αυτού»(Γεν.49,11).

Ο Ισραήλ κατά την περίοδο της ευημερίας και της υπακοής του εις το θείο θέλημα ονομάζεται «άμπελος ευκληματούσα». Οι προφήτες χρησιμοποιούν την εικόνα της αμπέλου προς δήλωση του Ισραηλιτικού λαού για να τονίσουν από τη μια την αναξίότητα του λαού και από την άλλη το μέγεθος της θείας φιλανθρωπίας: Ο κορμός και οι κλάδοι της αμπέλου δεν προσφέρονται για την κατασκευή κανενός χρησίμου αντικειμένου. Δεν είναι σαν την καρυδιά π.χ. που έχει πολύτιμο ξύλο. Η αξία της αμπέλου εξαρτάται από τον καρπό της. Έτσι και ο Θεός εκλέγει τον Ισραήλ, λαό με πολλές αδυναμίες, και τον αναδεικνύει «λαόν περιούσιον», λαό που μπορεί να δώσει καρπό με τη δική Του ευλογία.

Στον Ισραηλιτικό λαό ως «αμπελώνα» αναφέρεται ο Χριστός στην γνωστή παραβολή των κακών εργατών καθώς και σε άλλες περιπτώσεις, όπου η εργασία «εν τω αμπελώνι» του σημαίνει προσπάθεια εισόδου εις τη βασιλεία Του. Ο χρόνος εργασίας «εν τω αμπελώνι» είναι η παρούσα ζωή, ενώ οι εργάτες είναι οι υπό του Θεού καλούμενοι εις έργα θεάρεστα.

Όμως η σημερινή αναφορά του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου έχει μια βαθύτερη σημασία:

Ο Χριστός έκαμε τη διδασκαλία αυτή αμέσως μετά την τέλεση του Μυστικού Δείπνου, αφού μετέβαλε τον οίνο, τον καρπό της αμπέλου, εις Αίμα του. Συνδέεται έτσι αμεσότητα με το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Κατά την αλληγορία της «Αμπέλου» οι μαθητές ζωογονούνται «μένοντες εν αυτή», μετέχοντες της ζωής της σε όλα. Παραμονή «εν τη αμπέλω» σημαίνει, ασφαλώς, τήρηση των εντολών και των ρημάτων του Χριστού, ο χρόνος όμως εκφώνησης της αλληγορίας οδηγεί σε μιαν άλλη εξήγηση: Ο Χριστός είναι η άμπελος η αληθινή. Πριν λίγο μετέβαλε το «αίμα της σταφυλής» σε αίμα Του και το έδωσε στους μαθητές, υπενθυμίζοντάς τους μιαν προηγούμενη ρήση του: «Εάν μη φάγητε την σάρκα του Υιού του Ανθρώπου και πίνητε αυτού το αίμα, ουκ έχετε ζωήν εν εαυτοίς». Και ακολούθως «Ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει καγώ εν αυτώ». Λέγοντας λοιπόν τώρα «Ο μένων εν εμοί...» αντιστοιχεί στο «εν εμοί μένει» και παραπέμπει στη βρώση της σαρκός αυτού και στην πόση του αιματός Του.

Η αλληγορία της αμπέλου, λοιπόν, έχει ευχαριστιακό χαρακτήρα, τονίζει τη μετάληψη των ακράντων μυστηρίων. «Μένει εν τω Χριστώ» εκείνος που πίνει «αυτού το αίμα» και έχει ως αποτέλεσμα ότι «καρπόν πολύ φέρει». Το βράδυ του Μυστικού Δείπνου ο Ιούδας αποχώρησε πριν από την μετάληψη του Θείου Αίματος. Δεν «έπινε αυτού το αίμα» και επομένως δεν έμεινε «εν εαυτώ». «Εβλήθη έξω», δηλαδή, «ως το κλήμα» και εξηράνθη.

Τοποθετημένη στην αρχή(σήμερα) και στο τέλος(Μ.Πέμπτη) των Νηστειών η σημερινή περικοπή τονίζει την αναγκαιότητα της άξιας προσέλευσης στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας προκειμένου να δώσουμε καρπούς πνευματικούς. Εύχομαι, κάνοντας χρήση και των άλλων πνευματικών μέσων που μας παρέχει αυτές τις μέρες η Εκκλησία, να μείνουμε ενωμένοι με τον Χριστό «ίνα καρπόν πολύν φέρωμεν».

†Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)

Απόστολος: Εβρ. ΙΑ΄ 24 – 26, 32 – 40

Ευαγγέλιο: Ιωάν. Α΄ 44 – 52

20 Μαρτίου 2016

«Έρχου και ιδε».

Δυο είναι οι λόγοι, αγαπητοί μου αδελφοί, για τους οποίους κατά τη σημερινή πρώτη Κυριακή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, την Κυριακή δηλαδή της Ορθοδοξίας, διαβάζεται στην Εκκλησία μας το Ευαγγέλιο, που προ ολίγου ακούσαμε. Ο ένας, είναι το έργο της ιεραποστολής που έκαμε ο Απόστολος Φίλιππος προς τον φίλο του Ναθαναήλ και ο άλλος η περιγραφή της θερμής ομολογίας, της ορθής πίστεως, που έκαμε ο αγαθός Ισραηλίτης, ο Ναθαναήλ. Πρόκειται για την ιεραποστολή και την Ορθοδοξία, τα δύο αήττητα όπλα του θριάμβου της Εκκλησίας μας. Κι έχουμε πρώτα την ομολογία της ορθής πίστεως, ότι ο Ιησούς Χριστός που ίδρυσε την Εκκλησία είναι ο Μονογενής Υιός του Θεού και Πατρός. Κι έπειτα την επιμονή και έντονη προσπάθεια να διαφωτιστούν στο μεγάλο και κύριο τούτο της σωτηρίας μας δόγμα και οι άλλοι άνθρωποι, οι συνάνθρωποί μας, οι αδελφοί μας, οι φίλοι μας, οι γνωστοί μας, ώστε να βρουν τη λύτρωση και τη σωτηρία τους. Αυτά τα δυο τράβηξαν σε μεγάλο βαθμό στην Ορθόδοξη Εκκλησία τους Αποστόλους, τους Πατέρες, τους Απολογητές, τους Ομολογητές, τους Μάρτυρες, τους Οσίους και γενικά όλους τους γενναίους προμάχους της πίστεως της Εκκλησίας μας. Έκτοτε, έμεινε ιστορική και παροιμιώδης η απάντηση του Φιλίππου, «έρχου και ιδε», προς τον αγαθό Ναθαναήλ, για να επαναλαμβάνεται πάντοτε μεν, ιδιαίτερα δε κατά την επίσημη μέρα της Κυριακής της Ορθοδοξίας «προς πάντα αμφιβάλλοντα, αλλά καλοπροαίρετον και την αλήθειαν αγαπώντα άνθρωπον».

«Έρχου και ιδε». Έλα να δεις την θεότητα του Ιδρυτή της Εκκλησίας μας όπως την αναγνώρισε ο Ναθαναήλ «Υιόν του Θεού», όπως Τον ομολόγησε ο Απόστολος Θωμάς «Κύριον και Θεόν Του», όπως Τον εκήρυξαν οι άγιοι Απόστολοι «Αληθινόν Θεόν» και όπως μας παρέδωκαν στην Εκκλησία, στο Σύμβολο της πίστεως, οι θεοφόροι Πατέρες: «Φως εκ φωτός, Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού, γεννηθέντα, ου ποιηθέντα, ομοούσιον τω Πατρί, δι ου τα πάντα εγένετο». Έχουμε, τέλος και το δόγμα της Αγίας Τριάδος, της Ενοάρκωσης του Κυρίου, της Σταύρωσης, της Ανάστασης των νεκρών, της Δευτέρας του Χριστού Παρουσίας. Όλα αυτά τα Δόγματα της πίστεώς μας, λάμπουν με ουράνια αιγλή, ακτινοβολούν Θεία ζωή, εκπέμπουν την αλήθεια και όλα πείθουν, όλα αναπαύουν την καρδιά και όλα διαβεβαιώνουν τον άνθρωπο ότι όντως είναι θεία, ουράνια, αληθινά, σωτήρια. Κι όλα αυτά δείχνουν ότι η Ορθοδοξία δεν είναι κάτι που μπορεί να περιγραφεί. Γιατί η Ορθοδοξία είναι γεύση Θείας ζωής, που δεν μπορεί να σου την περιγράψει άλλος. Πρέπει, επομένως, να ζήσεις εσύ προσωπικά τη ζωή της, τη χαρά της, να απολαύσεις το φως, την ελευθερία της.

«Έρχου και ιδε». Όταν με όλη σου τη ψυχική αγαπήσεις την πίστη αυτή και την εγκολπωθείς και όταν με όλη τη δύναμή σου και στο τέλειο εφαρμόσεις τις εντολές της, θα λάμπεις τότε από Θείο φως και Θεία Χάρη και από δύναμη και ζωή. Θα λάμπεις και συνεχώς θα πείθεσαι ότι με το να είσαι πιστός στην Ορθοδοξία, έχεις τον Θεό μέσα σου, έχεις την αλήθεια και τη ζωή. Η ορθοδοξία δεν θα σβήσει ποτέ. Οι πλάνες, αργά ή γρήγορα θα εξαφανιστούν, η Ορθοδοξία όμως θα μείνει για πάντα και θα θριαμβεύει. Χείλη κορυφαίου ιστορικού είπαν ότι στον εικοστό πρώτο αιώνα

οι άλλες χριστιανικές ομολογίες θα εξαφανιστούν και μόνο η Ορθοδοξία θα μείνει ακλόνητη. Κι έτσι ο εικοστός πρώτος αιώνας θα είναι ο αιώνας της Ορθοδοξίας, συμπλήρωσε.

«Έρχου και ιδε». Δυο χιλιάδες χρόνια τώρα στάθηκαν ανίκανα να την φθείρουν. Την καταδίωξαν και την καταδιώκουν άπιστοι και αιρετικοί, άρχοντες και βασιλείς, πανίσχυροι αυτοκράτορες με στρατούς φοβερούς, έπεσαν λύκοι βαρείς για να την καταφάγουν, να τη συντρίψουν, να κατασπαράξουν το ποιμνιό της. Προσπάθησαν με κάθε τρόπο δόλιοι εχθροί να την απαιτήσουν, να την αποπλανήσουν και να την παγιδεύσουν. Κι εκείνη άκουσε τις απειλές, δέχτηκε τις επιθέσεις, αντιμετώπισε τις κακουργίες τους κι εδοκίμασε τους τρανταγμούς τους. Κι έμεινε ακατάβλητη στους αγώνες της, αμετακίνητη στις αρχές και στις παραδόσεις της, όρθια στη θέση της. Έμεινε βασίλισσα των πιστών και ευλογημένων παιδιών της. Και έμεινε και μένει και θα μένει.

«Έρχου και ιδε». Η αγία ζωή και ο αγωνιστικός παλμός πολλών χριστιανών της εποχής μας, βεβαιώνουν περιτράνω, ότι είναι και σήμερα παρών ο Χριστός. Αυτός που ήταν «χθες και σήμερα ο αυτός και εις τους αιώνας» (Εβρ. ΙΓ' 8). Και σήμερα ζει μέσα στις αγνές ψυχές πολλών συνανθρώπων μας, όπως ζούσε στην εποχή του Αποστόλου Παύλου και στις ψυχές όλων των αγίων της ορθοδόξου Εκκλησίας μας. Ζει και τις εμπυχώνει στον καλό αγώνα, τις αναδεικνύει νικήτριες της αμαρτίας, πρότυπα πιστότητας στο καθήκον της κάθε στιγμής και παράγοντες ευεργετικής επίδρασης στο περιβάλλον τους. Κι έτσι όσο και να θέλουν ορισμένοι να βλέπουν και να θεωρούν τα δείγματα αυτής της δυναμικής παρουσίας της Εκκλησίας του Χριστού και στους καιρούς μας, σαν εξαιρέσεις και ειδικές περιπτώσεις, η αλήθεια παραμένει αμείωτη.

«Έρχου και ιδε». Συ ο σημερινός καλοπροαίρετος άνθρωπος, ο φίλος της αλήθειας, «έρχου και ιδε», την αλήθεια και αξία της πίστεώς μας, της αγίας μας Ορθοδοξίας. Είναι πράγματι άμωμος και αγία. Είναι πανίσχυρη, ακατάβλητη και αιώνια. Είναι Θεία και Ουράνια. Έλα, λοιπόν, άνθρωπε και άφησε τις επιφυλάξεις και τους δισταγμούς σου. Έλα, πίστεψε, ταπεινώσου, δέξου το φως και τη Χάρη της, δέξου την πίστη, τη λατρεία της, την εξαγιασμένη ζωή της. Καθώς θα βλέπουμε σε λίγο, να περνούν από μπροστά μας οι άγιες και ιερές εικόνες, κατά τη σημερινή λιτανεία της γιορτής της Ορθοδοξίας, ας φέρουμε στο νου μας και όλη την θριαμβευτική πορεία της Εκκλησίας μας μέσα στους αιώνες. Την πορεία που ήταν πάντοτε νικηφόρα, γιατί ήταν παρών ο Ιδρυτής της, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, που ζει και σήμερα μέσα μας. Καθώς δε θα προσκυνούμε την Άχραντον Εικόνα Του, ας Τον ικετεύσουμε να φυλάττει την ποιμνη της Εκκλησίας Του από τους νοητούς λύκους, έτσι ώστε να σώζονται δι' αυτής οι ψυχές μας και να δοξάζουν το Όνομά Του στους αιώνες των αιώνων.

Αδελφοί μου! Πάνω σ' αυτή την πίστη και ομολογία, ότι ο Ιησούς είναι ο «κατα φύσιν Υιός και Λόγος του Θεού», στηρίζεται η Ορθόδοξος Εκκλησία μας. Και όπως βεβαιώνει και ο Κύριος «πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής». Ναι κανένας δεν θα υπερισχύσει αυτής. Γι' αυτό, κι εκείνο που απαιτείται από εμάς είναι να μείνουμε εδραίοι, ακλόνητοι και αμετακίνητοι στην πίστη αυτή και να γίνουμε κι εμείς φλογεροί ομολογητές και ατρόμητοι εργάτες και ιεραπόστολοι.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Γρηγορίου του Παλαμά)

Απόστολος: Εβρ. α' 10-β' 3

Ευαγγέλιο: Μαρκ. β' 1-12

27 Μαρτίου 2016

«Διό Γρηγόριε μη παύση πρεσβεύων Χριστώ φωτισθῆναι τῷ θείῳ φωτὶ τοὺς τιμώντας σε»

Ἡ δευτέρα Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν εἶναι αφιερωμένη στη φωτογράφο και ηρωικὴ μορφή του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης του θαυματουργοῦ. Σωστά ἡ Εκκλησία μας τοποθέτησε τὴ μνήμη του αὐτὴ τὴν εποχὴ, γιατί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἐφάρμοσε τὴν Ὀρθοδοξία στη ζωὴ του και με τοὺς αγώνες του ἐπηρέασε τὸ ὀρθόδοξα δόγματα που τόσο δοκιμάστηκαν ἀπὸ τὴ φρυγανώδη αἵρεση του Βαρλαάμ. Ἀκόμα, ἔχει ἰδιαίτερη σημασία ἡ παρουσίαση του βίου και τῆς θεολογίας του μέσα στην περίοδο τῶν πνευματικῶν αγώνων, γιατί ὁ ἅγιος με τὴ διδασκαλία του προσδιορίζει τὸν πραγματικὸ προορισμὸ του Χριστιανοῦ και υποδεικνύει τὸν τρόπο τῆς θειώσεως, Ἰσάξιος τῶν μεγάλων διδασκάλων και Ἱεραρχῶν ἀνεδείχθη ὁ φωστὴρ τῆς Θεσσαλονίκης και κήρυκας του φωτὸς Γρηγόριος. Πολλοὺς αἰῶνες μετὰ τὶς Οἰκουμενικὲς συνόδους μόνος, με τὴ συμμαχία του Θεοῦ, ἔδωσε σκληρὲς μάχες για τὴν υπεράσπιση τῆς Ὀρθοδοξίας και κατόρθωσε να διατηρήσει ἀνόθευτὴ τὴ Θεολογία. Ἀνακεφαλαίωσε ολόκληρη τὴν προηγούμενη πατερικὴ παράδοση και διακήρυξε, ὅτι σκοπὸς τῆς ζωῆς εἶναι ἡ θέωση, ἡ χριστοποίηση του πιστοῦ, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνεται με τὰ δάκρυα τῆς μετάνοιας και τὴν ἀδιάλειπτὴ προσευχή.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος γεννήθηκε στην Ἀσία ἀπὸ ἐπιφανεῖς κι ἐνδοξοὺς γονεῖς. Ὁ πατέρας του κατεῖχε μεγάλο ἀξίωμα, ἡ δε μητέρα του διακρινόταν για τὴν ἀφοσίωση τῆς στην Εκκλησία και τὴ φιλανθρωπία τῆς. Εἶχε τὴ δοκιμασία ὁ ἅγιος να χάσει πολὺ νῶρις τὸν πατέρα του και να μείνει ὀρφανός. Τὴν πατρικὴ φροντίδα ἀναπλήρωσε ἡ φιλόστοργη μητέρα του, ἡ ὁποία προσπάθησε να τὸν εκπαιδεύσει κοντὰ σε σοφοὺς διδασκάλους, οἱ ὁποῖοι του μετέδωσαν κάθε ἐπιστήμη. Εκείνος ὁμως ἐπιθυμοῦσε περισσότερο ἀπὸ τὴν κοσμικὴ σοφία, τὴ φιλοσοφία τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Γ' αὐτὸ ὅταν ἔφτασε εἴκοσι ἐτῶν, διένειμε τὴν περιουσία του στους φτωχοὺς κι ἀφοῦ πρῶτα ἐγκατέστησε τὴ μητέρα του και τὶς ἀδελφές του σε Μοναστήρι, πήρε τοὺς ἀδελφούς του και κατευθύνθηκε στο Ἅγιο Ὄρος ὅπου τοὺς ὀδήγησε σ Μοναστήρι. Εκείνος, ποθώντας τὸ βίῳ τῆς ἀσκήσεως, κατέφυγε στην ἔρημο του ὄρους στον ἐνάρετο ἄνδρα Νικόδημο. Εκεί εκπαιδεύτηκε στα πνευματικὰ και σύντομα κοσμήθηκε με τὰ χαρίσματα του αγίου Πνεύματος. Νύκτα και μέρα με δάκρυα παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ να φωτίσει τὴν ψυχὴ του με τὴ θεία Χάρη και να τὴν καθαρῖσει ἀπὸ τὰ πάθη τῆς φθοράς. «Φῶτισόν μου τὸ σκότος» ἦταν ἡ ἀέναη κεῖσία του αγίου. Και πράγματι, ὕστερα ἀπὸ πολλὴ ἄσκηση, ἀξιώθηκε να ἔχει ἐμπειρίες ἀπὸ θείες ὀπτασίες και ἀποκαλύψεις.

Μετὰ τὸ Ἅγιο Ὄρος, τὸν βρίσκουμε στη Βέροια, στη Θράκη, στην Κωνσταντινούπολη να στηρίζει τοὺς Χριστιανούς με τὰ κηρύγματα του. Τότε δέχτηκε τὸ ἀξίωμα τῆς ἱεροσύνης, με τὴ δύναμη τῆς ὁποίας περισσότερο ἀγωνίστηκε για τὴν ευσέβεια. Τὴν εποχὴ ἐκείνη ἐμφανίστηκε ὁ κακόδοξος Βαρλαάμ ὁ Καλαβρός μορφωμένος ἀλλὰ ἐγωιστὴς και φιλόδοξος Μοναχός, ὁ ὁποῖος με ἀσέβεια κήρυττε ἀρειανικὰ δόγματα ὅτι δηλαδή ἡ Χάρη τῆς Ἁγίας Τριάδος και τὸ φῶς του μέλλοντος αἰῶνος που ἔλαμψε στο ὄρος Θαβώρ, ἦταν κτίσμα και δὲν ἔχουν καμιά σχέση με τὴ Θεία φύση. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἀντέταξε ὅλες του τὶς δυνάμεις στις ἀρειτικὲς δοξασίες του Βαρλαάμ και υπερασπίστηκε τὴν Ὀρθοδοξία.

Απὸ θεοσεβεῖς βασιλεῖς ἐπαινέθηκε και τιμήθηκε και ἀπὸ ἄλλους διώχθηκε και φυλακίστηκε. Πάλεψε με τὶς δυνάμεις του σκότους, ταλαιπωρήθηκε, ἀλλὰ στο τέλος στάθηκε νικητὴς και τροπαιούχος. Ἡ ἀρετὴ του τὸν ἔφερε στον ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο τῆς Θεσσαλονίκης. Κι ἐκεῖ κατηγορεῖται ἀπὸ τὸν πολυμαθὴ ἀλλὰ ἐμπαθὴ Νικηφόρο Γρηγορά. Με τὴ σύνοδο του 1351 δικαίωεται. Σε περίοδο πολιτικῶν διενέξεων συλλαμβάνεται ἀιχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς και ἐκτοπίζεται στα βάρη τῆς Ἀσίας ἀπὸ ὅπου ἀργότερα ἐπιστρέφει και με ἐνθουσιασμὸ γίνεται δεκτὸς ἀπὸ τὸ ποιμνιο του, τὸ ὁποῖο ἀντὶ τῶν συνήθων ἀρχιερατικῶν πολυχρονισμῶν, του ψάλλει με μια φωνὴ τὸν κανόνα τῆς Ἀναστάσεως

«Αναστάσεως ημέρα» και «Φωτίζου, φωτίζου η νέα Ιερουσαλήμ» αναγνωρίζοντας με τον τρόπο αυτό τη θεολογία του περί του ακτίστου φωτός. Ύστερα από δώδεκα χρόνια ποιμαντορίας από τις πολλές κακουχίες ασθένησε και παρέδωσε την αγία του ψυχή στα χέρια του Θεού στις 14 Νοεμβρίου του 1362. Το χαριτόβρυτο λείψανό του μέχρι σήμερα είναι αποθηκευμένο στον Καθεδρικό Ναό της Θεσσαλονίκης και άπειρα θαύματα επιτελεί σε εκείνους που τον επικαλούνται με πίστη.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς μελέτησε βαθειά την ανθρώπινη ψυχή και φώτισε με τη διδασκαλία του το δρόμο, τον οποίο κι εμείς σήμερα μπορούμε να ακολουθήσουμε αν θέλουμε να θεωθούμε και να απολαύσουμε το άκτιστο φως της τρισηλίου Θεότητας. Στα συγγράμματα του υπογραμμίζει ότι τα πάθη της ψυχής έχουν σύνδεσμο κι εξάρτηση μεταξύ τους. Πηγή όλων των παθών είναι η αίσθηση της γεύσεως. Από αυτή εκπορεύονται λαιμαργία, ο χορτασμός, τα σαρκικά πάθη. Όταν τα πάθη της σάρκας θεριέψουν. Τότε θέλουν κι όλες τις αισθήσεις δικές τους. Τότε θολώνεται ο νους, καταλαμβάνεται από αλαζονεία, παγιδεύεται σε πονηρές σκέψεις και γίνεται δούλος της σάρκας και υποχείριο του δαιμονα. Ο άνθρωπος λησμονεί το θεό, στρέφεται στη λατρεία της κτίσεως και ζει διεστραμμένη ζωή.

Πως θεραπεύονται τα πάθη της ψυχής; Απάντηση στο ερώτημα αυτό δίνει ο άγιος με τη ζωή και τη διδασκαλία του. Τα πάθη της σάρκας θεραπεύονται με τη νηστεία. Τα πάθη του νου με την προσευχή. Τα πάθη της ψυχής με τα δάκρυα της μετάνοιας. Αν ο άνθρωπος δεν αγωνιστεί κατά των παθών με τα όπλα του φωτός, αν δε σταυρώσει τα μέλη του «δι' εγκρατείας», αν δε νησιέψει «από αισχρών λογισμών και φαύλων πράξεων» δεν πρόκειται ποτέ να ατενίσει το πρόσωπο του Θεού. Ο Άγιος Γρηγόριος αξιώθηκε να δει θείες οπτασίες, γιατί προηγουμένως είχε καθарίσει την ψυχή του. Ο Κύριος που μας δίδαξε «ότι οι καθαροί τη καρδιά αυτοί τον θεόν όψονται» (Ματθ. ε' 8) εμφανίζεται και σήμερα σ' εκείνους που με τη μετάνοια καθαρίζουν την ψυχή τους και την ετοιμάζουν θρόνο εκλεκτό του παμβασιλέως Χριστού. Δεν φτάνει μόνο να καθարίσει ο πιστός την ψυχή του από τα πάθη. Απαραίτητο είναι στη θέση των παθών να βάλλει τις αρετές, γιατί αλλιώς τα πάθη επιστρέφουν πιο άγρια.

Πολλοί άνθρωποι σήμερα γοητεύονται από τις ανατολιτικές θεωρίες περί διαλογισμού κι εσωτερικής απάθειας. Καταφεύγουν στους ψευτοασκητές του ινδουισμού και των άλλων θρησκειών για να «βοηθηθούν» στην ενδοσκοπήση και στην εσωστρέφεια. Θέλουν να γνωρίσουν το υπερπέραν με σατανικές μεθόδους κι εμπλέκονται στα δίχτυα της απάτης και της συγχύσεως. Μόνο η Εκκλησία μας, μόνο η Ορθόδοξη Εκκλησία του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά και των άλλων μεγάλων νηπτικών πατέρων υποδεικνύει μέθοδο ψυχοσωτηρία γνώσεων του Θεού. Είναι αυτή που ο άγιος Γρηγόριος σήμερα μας παρουσίασε. Είναι ο δρόμος της μετάνοιας, της προσευχής, της καθάρσεως, της ασκήσεως: «Η άσκησις μήτηρ του αγιασμού εστίν εξ ου γεννάται η πρώτη γεύση της αισθήσεως των μυστηρίων Χριστού» τονίζει ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος. Η άσκηση της Ορθόδοξης στην εποχή του καταναλωτισμού, όπου θεοποιούνται τα υλικά αγαθά, έχει ιδιαίτερη σημασία. Χωρίς αυτήν η ζωή μας θα είναι ατελείωτη πορεία μέσα στο σκοτάδι. Η άσκηση και τα έργα της αγάπης θα είναι οι πρόδρομοι του θείου φωτός εκείνου που σκέπασε τους μαθητές στο Θαβώρ, που φώτισε το κενό μνημείο, που επισκίασε τους Αποστόλους κατά την Πεντηκοστή, του φωτός εκείνου που φώτισε τον κόσμο και που γεμίζει κάθε ταπεινή και καθαρή ψυχή.

Η εορτή του θεόπτη και θεοφύλακτου αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, μέσα στον καιρό της εγκράτειας είναι φως που μας καθοδηγεί στην πορεία της σωτηρίας μας. Μακάρι η διδασκαλία του να αναστήσει κάθε ράθυμη ψυχή και τα θεόφθογγα λόγια του να γίνουν κλίμακα που θα οδηγήσουν στο Θεό και τους ανθρώπους.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Σταυροπροσκυνήσεως)

Απόστολος: Εβρ. δ' 14-ε' 6

Ευαγγέλιο: Μαρκ. η' 34- θ' 1

3 Απριλίου 2016

«Σταυρέ πανσεβάσμιε καθαγιάσον ημών τας ψυχάς και τα σώματα τη δυνάμει σου» (Προσόμοιο των Αίνων)

«Σταυρού πρόκειται σήμερον εορτή χορός αγγέλων σκιριτάτω· σταυρού θέατρον έρχεται δήμος βροτών προσκυνείτω· σταυρού το θεϊόν υψούται κράτος πλήθος δαιμόνων φυγαδευέσθω». Μ' αυτά τα λόγια ο Ιερός Χρυσόστομος αρχίζει ένα εγκωμιαστικό του λόγου στην εορτή της προσκυνήσεως του Τιμίου Σταυρού, την οποία σήμερα με δέος και τιμή επιτελεί η Εκκλησία μας. Ο Τιμιος Σταυρός, τον οποίο λιτανεύει και προσκυνεί, είναι το ιερότερο σύμβολο της, με το οποίο κατάργησε την εξουσία του Άδη και λύτρωσε τον άνθρωπο από τη δουλεία του διαβόλου. Με τον Τιμιο Σταυρό συμφιλιωθήκαμε με το Θεό κι απαλλαγίκαμε από το θάνατο και τη απώλεια. Με τον Τιμιο Σταυρό λυθήκαμε από τα δεσμά της καταδίκης και «υψώθημεν από γης προς ουράνια». Με τον Τιμιο Σταυρό επιστρέψαμε στον κεκλεισμένο Παράδεισο και απολάυσαμε την ελευθερία της βασιλείας του Θεού. Είναι μεγάλη η σημερινή εορτή. Γι' αυτό η Εκκλησία μας παρακινεί να προσκυνήσουμε ευλαβικά το Τιμιο Ξύλο και να αποθέσουμε σ' άκραντα πόδα του Εσταυρωμένου τούτη την ένθερμη προσευχή: «Σταυρέ πανσεβάσμιε καθαγιάσον ημών τας ψυχάς και τα σώματα της δυνάμει σου».

Η προσκύνηση του Τιμίου Σταυρού δεν τέθηκε συμπτωματικά στη σημερινή Τρίτη Κυριακή των Νηστειών. Οι άγιοι Πατέρες κατά τη διδασκαλία του Τριωδίου είχαν υπόψη τους εξής λόγους:

Επειδή στον αγώνα της νηστείας υποφέρουμε και δοκιμαζόμαστε από τον πειρασμό της ακηδίας, προτίθεται ο Τιμιος Σταυρός για να μας ενισχύσει και αναψύξει και να μας υπενθυμίσει, ότι όπως ο Χριστός σταυρώθηκε κι ύστερα δοξάστηκε, έτσι κι εμείς αν θέλουμε να συνδοξαστούμε, θα πρέπει να υπομεινουμε την εκούσια σταύρωση των παθών μας.

Όπως εκείνοι που διανύουν μακρές και τραχείες οδοιπορίες, όταν βρουν ένα παχύσαρκο δέντρο, κουρασμένοι καθώς είναι κάθονται αναπαύονται λίγο κι ύστερα με ανανεωμένες δυνάμεις συνεχίζουν το δρόμο, έτσι μέσα στην επίπονη πορεία της νηστείας φυτεύτηκε ο Τιμιος Σταυρός για να μας παρέχει άνεση και αναψυχή και ν' ανανεώνει τις δυνάμεις μας στη συνέχιση του αγώνα της νηστείας.

Όπως στην άφιξη του νικητή βασιλιά προπορευόνταν τα σκήπτρα και ύστερα ακολουθούσε εκείνος χαίροντας για τη νίκη, έτσι και ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός στέλνει πρώτα το σκήπτρο, το σύμβολο της νίκης, για να μας προετοιμάσει, ώστε να τον υποδεχτούμε άξια και να συνευφρανθούμε κατά την ημέρα της ενδόξου Αναστάσεως του.

Όπως την πικρή πηγή Μερρά γλύκανε ο θείος Προφήτης Μωυσής βαπτίζοντας το ξύλο, έτσι και ο Τιμιος Σταυρός στη μέση της γεμάτης από ιδρώτες και θυσίες Μεγάλης Τεσσαρακοστής γλυκαίνει τις πικρίες και μας παρηγορεί με την υπόμνηση, ότι όπως ο εβραϊκός λαός από την έρημο οδηγήθηκε στη γη Χαναάν, έτσι κι εμείς από την πνευματική έρημο αυτής της ζωής θα οδηγηθούμε στη νοητή Ιερουσαλήμ δια της Αναστάσεως.

Επειδή το δέντρο του Παραδείσου ήταν φυτεμένο «εν μέσω της Εδέμ» στη μέση της Τεσσαρακοστής έθεσαν οι άγιοι Πατέρες το «Ξύλο της ζωής» δηλ. τον Τίμιο Σταυρό για να μας υπενθυμίζουν τη λαιμαργία του Αδάμ και την αναίρεση της διά του Σταυρού χάρη στον οποίο δεν πεθαίνουμε πια, αλλά παίρνουμε ζωή.

Ο Σταυρός δεν είναι μόνο σύμβολο νίκης και θριάμβου, αλλά οδύνης και πόνου για κάθε πιστό. Ο Σταυρός του Χριστού γίνεται στην καρδιά του Χριστιανού το σύνορο ανάμεσα στους δυο κόσμους της σάρκας και του πνεύματος. Εμείς που πιστεύουμε στον Τίμιο Σταυρό, που τον προσκυνούμε με πίστη, που με καύχηση τον φέρουμε στο στήθος μας, που διακηρύττουμε τη δύναμη του, πρέπει να γνωρίζουμε, ότι «πιστεύω στον Σταυρό του Χριστού» σημαίνει, είμαι αποφασισμένος να πεθάνω καθημερινά κατά κόσμο και να ζω κατά Θεό, να θυσιάζω τον εαυτό μου για χάρη του Χριστού, να απαρνιέμαι ότι με απομακρύνει από το Θεό και να επιδιώκω τη θανάτωση του εγώ, της σάρκας και των επιθυμιών μου. «Οι δε του Χριστού την σάρκα εσταύρωσαν συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις» (Γαλ. ε' 24) υπογραμμίζει ο Απόστολος Παύλος. Αν δεν σταυρωθούμε, δεν θα ελευθερωθούμε. Αν δεν πεθάνουμε κατά κόσμο δηλαδή αν δεν αποδυναμώσουμε τα πάθη μας, αν δεν κατανικήσουμε τις σαρκικές και κοσμικές επιθυμίες, δεν θα ζήσουμε κατά Χριστό, δεν θα ανθήσουν στην καρδιά μας ευωδιαστά λουλούδια των χαρισμάτων. Η ζωή μας είναι συνυφασμένη με το πάθος και τα Σταυρό. Από την ώρα της βαπτίσεως μας στ' Όνομα της Αγίας Τριάδας, ντυθήκαμε το θάνατο του Χριστού. «Όσοι εβαπτίσθημεν εις Χριστόν Ιησούν, εις τον θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν· συνετάφημεν ουν δια του βαπτίσματος εις τον θάνατον...» (Ρωμ, στ' 3-4). Η ζωή του Χριστιανού κινείται μέσα στα πλαίσια του καθημερινού θανάτου, δεν είναι όμως πένθιμη, αλλά γεμάτη χαρά κι ευφροσύνη. Τη χαρά αυτή αντιλούμε από το κενό μνημείο, από τον «όλβιο τάφο» απ' όπου αναβλύζει το φως της ζωής «ει δε αποθάνομεν συν Χριστώ, πιστεύομεν ότι και συζήσομεν αυτώ» (Ρω. στ' 8).

Ολόκληρη η ζωή μας κυρίως όμως η περίοδος των πνευματικών αγώνων της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής την οποία διανύουμε, έχει ανάγκη από την δύναμη και την ευλογία του Τιμίου Σταυρού. Ο αδύναμος άνθρωπος στην πορεία της ζωής του χρειάζεται μια βακτηρία, που θα τον στερεώνει και θα τον συγκρατεί. Αυτή η βακτηρία είναι ο Σταυρός του Χριστού. Αλλοίμονο σε όποιον περιφρονήσει τον Τίμιο Σταυρό. Είναι καταδικασμένος στην καταστροφή. Αλλοίμονο στο έθνος που θα βλασφημήσει με έργα και λόγια τον πανάγιο Σταυρό. Θα ταπεινωθεί με οδύνη και θα αντιμετωπίσει την οργή του Θεού.

Είναι γεγονός, ότι πολλές φορές απομακρυνθήκαμε από τη θεολογία του Σταυρού. Τον σημειώναμε στο μέτωπο μας, τον φορούσαμε στο στήθος μας, αλλά τον είχαμε εξορίσει από την καρδιά μας. Τούτο συνέβαινε όσες φορές φρονούσαμε τα του κόσμου κι όσες φορές ταυτίζαμε τη ζωή μας με τις επιθυμίες της σάρκας. Σήμερα είναι καιρός να ανανήψουμε. Να ζητήσουμε ταπεινά συγχώρεση από τον Εσταυρωμένο και να τον παρακαλέσουμε σε όσους ζητούν προστασία του να στείλει τις αντιδράσεις της εγκράτειας να χαρίσει τους καρπούς της αφθαρσίας και να λάμψει τις αστραπές της χάριτός του.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
Απόστολος: Εβρ. ΣΤ' 13 – 20
Ευαγγέλιο: Μάρκ. Θ' 17 – 31
10 Απριλίου 2016

« Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τη απιστία»

Είναι η μέρα, αγαπητοί μου αδελφοί, που ο Κύριος έχει μεταμορφωθεί στο όρος Θαβώρ και κατεβαίνει απ' εκεί ερχόμενος στους μαθητές Του. Μόλις ο κόσμος βλέπει τον Ιησού, θαμπώνεται και τρέχει να Τον χαιρετήσει. Ο Ιησούς, τότε, ερωτά τους Γραμματείς: « Τι συζητάτε μεταξύ σας;» Κι ένας μέσα από το πλήθος του αποκρίνεται: « Διδάσκαλε, έφερα σ' εμένα το γιό μου, γιατί έχει μέσα του δαιμονικό πνεύμα που τον κάνει άλαλο. Κάθε φορά που τον πιάνει, τον ρίχνει κάτω και βγάζει αφρούς, τρίζει τα δόντια του και μένει ξηρός. Είπα στους μαθητές Σου να διώξουν αυτό το πνεύμα, αλλά δεν μπόρεσαν.» «Απιστη γενιά», τους αποκρίνεται ο Ιησούς. «Μέχρι πότε θα είμαι μαζί σας; Πόσον καιρό ακόμα θα σας ανέχομαι; Φέρτε μου εδώ το παιδί», κι εκείνοι Του το έφεραν. Μόλις το πνεύμα είδε τον Ιησού, αμέσως τάραξε το παιδί κι έπεσε κατά γης και κυλιόταν βγάζοντας αφρούς. «Πόσος καιρός είναι που του συμβαίνει αυτό;», ρωτά ο Ιησούς τον πατέρα του παιδιού κι εκείνος απαντά «από μικρό παιδί. Πολλές φορές μάλιστα τον έριξε στην φωτιά και στα νερά για να τον εξολοθρέψει. Αλλά αν μπορείς να κάνεις κάτι, σπλαχνίσου μας και βοήθησέ μας.» Κι ο Ιησούς του λέει: «Αν μπορείς να πιστέψεις, όλα είναι δυνατά γι' αυτόν που πιστεύει.» Κι αμέσως φωνάζει δυνατά ο πατέρας του παιδιού και με δάκρυα λέει: «Πιστεύω, Κύριε και βοήθησέ με γιατί η πίστη μου δεν είναι δυνατή.» Το περιστατικό αυτό, δίνει σ' εμάς σήμερα την αφορμή, να αναφερθούμε σε πρακτικούς τρόπους με τους οποίους είναι δυνατό να διατηρούμε πάντοτε θαλερή και ακμαία την πίστη μας.

Κι αρχίζουμε από την απιστία. Η απιστία στο Χριστό είναι η μεγαλύτερη αμαρτία και η ρίζα και η ουσία όλων των άλλων αμαρτιών. Όπως μας λέει ο ιερός Αυγουστίνος, στην αμαρτία αυτή συμπεριλαμβάνονται όλες οι αμαρτίες. Σαν τέτοια η απιστία αποκλείει την θεραπεία κάθε άλλης αμαρτίας γιατί εκείνος που δεν πιστεύει στον Χριστό δεν μπορεί να διορθώσει κανένα κακό. Ούτε την κλεψιά, ούτε τη ψευτιά, ούτε το μίσος, ούτε την ατιμία γιατί η απιστία δεν τον αφήνει να αντιληφθεί τη σημασία και το βάρος αυτών των αμαρτημάτων. Κι έτσι αφήνει ανοικτό το έδαφος της ψυχής για να έρχεται σ' αυτό και να κυριαρχεί ο σατανάς. Και το πράγμα είναι πολύ τραγικό όταν η απιστία σαν πανούκλα πέσει μέσα στην οικογένεια και κυριεύσει και γονείς και παιδιά. Τότε πέφτει με όλη του τη μανία ο σατανάς σ' αυτό το σπίτι και δημιουργεί τραγωδίες και απεριγράπτες συμφορές. Το πρώτο, λοιπόν και βασικό που χρειάζεται, για να μη μαραθεί ποτέ η πίστη μας, είναι η καταφυγή στον Κύριο από τον οποίο όπως μας λέει ο άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος προέρχεται « κάθε καλή προσφορά και κάθε τέλειο δώρο» (Ιακ. Α' 17). Η καταφυγή αυτή μας διασώζει σαν άλλο σωσίβιο από το ναυάγιο της απιστίας και ολιγοπιστίας.

Η πείρα και η πραγματικότητα έχουν δείξει ότι μόνο όποιος πιστεύει στο Χριστό και στο Ευαγγέλιό Του και όποιος χρησιμοποιεί τα τονωτικά και αγιαστικά μέσα της Εκκλησίας του Χριστού, μόνο αυτός μπορεί να θεραπεύσει και κάθε επιμέρους αμαρτία. Επομένως, η θερμή και ολόψυχη καταφυγή μας στον Κύριο με την επίμονη προσευχή, μας διατηρεί πάντοτε ανανεωμένους στην πίστη. Δίνει φτερά

στην ψυχή μας και χαρίζει άλλη οπτική γωνιά στα μάτια μας. Μας βοηθά να βλέπουμε όλα τα θέματα της ζωής μας και τα πλέον δύσκολα και φοβερά, όχι μόνο από τη δική μας, την ανθρώπινη και αδύνατη σκοπιά, αλλά και από τη σκοπιά του Πανάγαθου Θεού, μπροστά στη σοφία και τη δύναμη του Οποίου, καταργούνται όλα τα αδιέξοδα. Η καταφυγή στον Κύριο διαλύει τα σύννεφα από τον ουρανό της ψυχής μας για να λάμπει και πάλιν ολόλαμπρος μέσα μας ο ήλιος της πίστεως. Αν ανοίξουμε την Αγία Γραφή, θα δούμε ότι δεν υπάρχει κανένας που να εμπιστευτηκε πλήρως και ανεπιφύλακτα τη ζωή του στον Κύριο και να μη βοηθήθηκε.

Είναι αλήθεια ότι υπάρχουν στιγμές, που όλοι μας αισθανόμαστε το ζήλο μας, για τα πνευματικά, κάπως μειωμένο. Δεν συγκινούμαστε ίσως πολύ με τη σκέψη της Βασιλείας των Ουρανών. Ο ενθουσιασμός μας για τη διάδοση της αλήθειας του Χριστού πέφτει σε μαρασμό και χάνει τη φρεσκάδα του και η χριστιανική μας ζωή αρχίζει να μας φαίνεται δύσκολη και ακατόρθωτη. Στην περίπτωση αυτή, τα θέλητρα του κόσμου σαν άλλα πλοκάμια απλώνονται γύρω μας και θέλουν να μας σύρουν στο κακό. Τότε δεν έχουμε παρά να φωνάσουμε κι εμείς μαζί με τους αγίους Αποστόλους το «Πρόσθεσέ μας πίστη, Κύριε Ιησού.» (Λουκ. ΙΖ' 5), και μη επιτρέψεις να μείνουμε στη κατάσταση της ολιγοπιστίας. Λύτρωσέ μας από τους λογισμούς της αμφιβολίας και μη μας αφήσεις ώστε να καταντήσουμε έρμια του δαίμονος της απιστίας. Στερέωνε Συ τα βήματά μας, για να μη μας κυριεύσει ποτέ η ψυχική παραλυσία της θρησκευτικής αδιαφορίας. Η έρευνα του προσωπικού παρελθόντος μας είναι άριστο τονωτικό της πίστεως, γιατί βεβαιώνει ότι οι καλύτερες ώρες της ζωής μας, οι ώρες οι γεμάτες γαλήνη, ήσαν εκείνες, κατά τις οποίες είμαστε απόλυτα βέβαιοι ότι ήταν αόρατα μαζί μας οδηγός και προστάτης μας ο Ιησούς Χριστός.

Σήμερα, χάρη στη νίκη που ο Χριστός νίκησε πάνω στο Σταυρό το διάβολο, δεν έχουμε συχνά τέτοιου είδους φαινόμενα στον χριστιανικό κόσμο. Ο διάβολος δεν έχει πλέον τέτοια εξουσία. Αν όμως δεν μπορεί να καταλάβει τα σώματά μας, σαν χριστιανοί που είμαστε, με τις πονηριές του παραπλανά συχνά το νου μας και κυριεύει την ψυχή μας. Με τα πάθη και τις κακίες. Με τις απιστίες και τις ολιγοπιστίες. Με τις πλάνες και τις αιρέσεις. Είναι λυπηρό, ότι και σήμερα, υπάρχουν άνθρωποι που αφρίζουν και τρίζουν τα δόντια τους, γεμάτοι μίσος και κακία κατά των συνανθρώπων τους, έτοιμοι μάλιστα να τους κάμουν και το χειρότερο κακό. Και άλλοι που κυλιούνται μέσα στο βούρκο της ανηθικότητας ή που πνίγονται στη φωτιά και τα νερά των ναρκωτικών, όπου και το σώμα και η ψυχή τους θανατώνεται. Και οι ψυχές που βασανίζονται από την απιστία και την αθεΐα, χωρίς στήριγμα και χωρίς παρηγοριά στη ζωή τους. Ο διάβολος από την αρχή της δημιουργίας του ανθρώπου έτσι ήταν και έτσι είναι, δυστυχώς, ανθρωποκτόνος.

Αδελφοί μου! Ας παρακαλούμε, τον Κύριο, να τονώνει την ασθενική μας πίστη. Αν αγωνιστούμε θα σωθούμε. Αν πετάξουμε τα όπλα και παραδοθούμε, θα καθούμε. Αν θέλουμε, λοιπόν, να πολεμήσουμε και να αγωνιστούμε θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε στη πράξη τα όπλα της προσευχής και της νηστείας. Γιατί ο εχθρός είναι επικίνδυνος και ύπουλος. Με τη χάρη όμως του Θεού και με τα όπλα αυτά, να ήμαστε βέβαιοι ότι θα τον νικήσουμε.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος : `Εβρ. θ'11 - 14

Ευαγγέλιον: Μαρκ ι' 32 - 45

17 Απριλίου 2016

«Ός εάν θέλη υμών γενέσθαι πρώτος, έσται πάντων δούλος»

Ο εγωκεντρικός και ατομικιστικός μας χαρακτήρας, αναδεικνύεται στην καθημερινή πρακτική, τις συνήθειες και τις σχέσεις μας. Οι σκέψεις, οι λόγοι και οι πράξεις μας, καθοδηγούνται από την ενδιάθετη επιθυμία και τάση μας, να αναδειχθούμε απέναντι των άλλων. Προγραμματισμένη είναι η προσπάθειά μας, αγαπητοί μου αδελφοί, να επιβάλουμε τη γνώμη μας, να γίνει το θέλημα μας. Συνήθως φροντίζουμε πεισματικά ή και κάποτε εκβιαστικά να πετύχουμε το στόχο μας, αδιαφορώντας αν ενοχλούμε, καταπιέζουμε ή και βλάπτουμε τους άλλους. Η τακτική αυτή δημιουργεί αυταρχικούς και αντικοινωνικούς χαρακτήρες, δυσάρεστους στους γύρω τους, όταν μάλιστα συγκρούονται συμφέροντα και επιθυμίες. Δύσκολα, λόγω και του εγωισμού μας, φυσικά, αποδεχόμαστε την υπεροχή του άλλου. Πολύ περισσότερο, δεν τον ανεχόμαστε, αν η υπεροχή του είναι πραγματική. Αυτός ο εγωκεντρισμός, προκαλεί συγκρούσεις και διαμάχες. Οι όχι ευχάριστες συνέπειες θα επιβαρύνουν τελικά και τις δύο πλευρές. Βέβαια πολύ δύσκολα δεχόμαστε να υποχωρήσουμε ή να συμβιβαστούμε. Ακόμη δυσκολότερα μπορεί να αποδεχτούμε την πραγματική υπεροχή άλλου και να ταπεινωθούμε. Απαιτείται αγώνας. Αγώνας δύσκολος. Πρέπει να πολεμήσουμε τον ίδιο τον εαυτό μας και τις επιθυμίες μας! Χρειάζεται προσευχή για να λάβουμε τη βοήθεια του Θεού. Και ιδιαίτερα στην περίοδο των νηστειών, τακτική συμμετοχή και στα άγια μυστήρια για την ενίσχυση του αγώνα μας. Γιατί *«το αίμα του Χριστού, καθαρει την συνείδησιν υμών από νεκρών έργων εις το λατρεύειν Θεώ ζώντι»*. Γιατί το αίμα του Χριστού θα καθαρίσει την συνείδησή μας από αμαρτωλά έργα και σκέψεις, για να λατρεύουμε τον ζώντα Θεόν.

Αδύνατοι άνθρωποι είμαστε, αμαρτωλοί. Δυσκολευόμαστε, χωρίς τη θεία βοήθεια, να αποδεχτούμε το πολύ απλό: Δεν είναι όλοι οι άνθρωποι όμοιοι, δεν έχουν όλοι, τις ίδιες ικανότητες. Ασφαλώς πολλοί είναι καλύτεροι από εμάς, όπως και άλλοι είναι κατώτεροι. Εκείνο που οπωσδήποτε πρέπει να μετρά στις κρίσεις μας δεν είναι η θέση, η εξουσία ή ο πλούτος του άλλου, αλλά η πνευματική αξία. Και ενώπιον του Θεού, αυτό που μετρά είναι ο σκληρός αγώνας για την κατάκτηση της αρετής, η τήρηση των εντολών Του.

Όταν λοιπόν, στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, περιγράφεται η σκηνή της απαίτησης των δύο αδελφών μαθητών για τις πρωτοκαθεδρίες, και τις εκ δεξιών και αριστερών θέσεις, προσφέρει ο Κύριος τις βασικές ηθικές αλλά και κοινωνικές αρχές. Οι θέσεις και πρωτοκαθεδρίες, δεν χαρίζονται. Είναι αποτέλεσμα και η εκτίμηση της αγωνιστικής προσπάθειας και της θείας δωρεάς. Συνεπής επιβράβευση! Η διατήρηση της κοινωνικής εκτίμησης αποτελεί στόχο που με πολύ κόπο και θυσίες επιτυγχάνεται. Και σε τελική ανάλυση υπεισέρχεται ως καθοριστικός παράγων και ο Θεός. Καθορίζει και τον κανόνα:

«Ὅς εἰάν θέλη ὑμῶν γενέσθαι πρότος, ἔσται πάντων δούλος»

Ὅποιος ἀπὸ σας, λέγει ὁ Κύριος, θα ἠθέλε νὰ καταλάβει τὴν πρώτη θέση, θα πρέπει νὰ εἶναι υπηρέτης ὅλων. Καὶ ἀμέσως προσθέτει ὁ Κύριος τὸ προσωπικὸ Του παράδειγμα. *«Καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν»*. Γιατί *«ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου»*, ὁ Κύριος μας, δὲν ἐγένε ἀνθρώπος καὶ δὲν ἦλθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ Τον υπηρετοῦν, ἀλλὰ γιὰ νὰ μας υπηρετεῖ. Νὰ μας φροντίζει με τὴν ἀγάπη Του. Νὰ θυσιάσει καὶ τὴν ζωὴ Του ἀκόμη, πληρώνοντας με αὐτὴν τὰ λύτρα γιὰ τὴν ἀπολύτρωση, τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Τὸ μεγαλεῖο τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἀγαπητοὶ μου, με οὐσιαστικὸ στοιχεῖο καὶ χαρακτηριστικὸ τὴν ἀγάπη, εἶναι ἡ διακονία. Αὐτὴ μας δίδαξε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Αὐτὴ προβάλλει ὡς συνεπὴς ἀπαιτήση, προκειμένου νὰ φτάσουμε στὴν ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ τελείωση. Ἡ διακονία, δηλαδὴ ἡ βοήθεια καὶ ἐξυπηρέτησις ὅλων ἐκείνων ποὺ ἔχουν ἀνάγκη, ὡς οὐσιαστικὴ ἔκφρασις ἀδόλης ἀγάπης. Ἡ ἐξυπηρέτησις, με πολλὴ ταπεινοφροσύνη. Ἡ βοήθεια με πολλὴ διακριτικότητα. Ἡ συμπάραστασις χωρὶς ἐπίδειξη. Ἡ αὐταπάρνησις καὶ στέρησις ἀκόμη, γιὰ χάρι τῶν ἀδύνατων πλησίων μας. Τελικὰ ἡ ἀπόδειξις, με ἔργα ἀγάπης, στὸν καθένα ποὺ ἔχει ὁποιαδήποτε ἀνάγκη χωρὶς διάκριση καὶ περιορισμοὺς. Αὐτὴ εἶναι ἡ χριστιανικὴ διακονία ποὺ μας δίδαξε ὁ Κύριος με τὴν θυσία Του. Με αὐτὴ τὴν υπερφυσικὴ διακονία, μᾶς χάρισε τὴν δυνατότητα τῆς ἀπολύτρωσις ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Καὶ μὴ νομίσει ὁποιοσδήποτε ἀπὸ ἐμᾶς, ὅτι δὲν ἔχουμε κάποια ἀνάγκη, μικρὴ ἢ μεγάλῃ, υλικὴ ἢ πνευματικὴ. Ὅλοι εἴμαστε ἀδύνατοι. Ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκες. Ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἔχουμε τὴν δυνατότητα μικρὴ ἢ μεγάλῃ, νὰ προσφέρουμε κάποιου εἶδους, μικρὴ ἢ μεγάλῃ, σημαντικὴ ἢ ἀσήμαντη βοήθεια καὶ ἐξυπηρέτησις.

Υπάρχουν ὡστόσο καὶ *«οἱ δοκοῦντες ἀρχεῖν τῶν ἐθνῶν»*, αὐτοὶ ποὺ κυβερνοῦν τὰ ἔθνη. Θα λέγαμε γενικὰ οἱ ἀρχόντες. Καὶ ἐξειδικεύοντας, θα ἀπαριθμοῦσαμε τοὺς προϊσταμένους μας, στὴ δουλειὰ ποὺ ἐργαζόμαστε, ἢ ἐκείνους ποὺ ἐργάζονται στὶς δημόσιες υπηρεσίες. Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ταγμένοι, εἴμαστε ταγμένοι νὰ υπηρετοῦν καὶ νὰ υπηρετούμε τὴν ἀνάγκη τοῦ πλησίου μας. Κι ὅταν διαπνεόμαστε ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ μας πίστι, φροντίζουμε νὰ εἴμαστε εὐκρινεῖς καὶ ἐντιμοὶ υπηρέτες τῶν αἰτήσεων τοῦς, τηρώντας τὸν κανόνα ποὺ θέτει ὁ Κύριος μας. *«Ἔσται πάντων δούλος»*. Βοηθᾶ καὶ ἐξυπηρετεῖ ὅλους, με εὐκρινεῖα καὶ ἀμερόληπτα. Ἀποτελεῖ αὐτὸ τὴν μεγαλύτερη ἀπόδειξη τῆς μίμησις τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ ἐμπρακτικὴ ἀπόδειξη τῆς πρώτης καὶ μεγάλης ἐντολῆς, τῆς ἀγάπης. Τὸ βαρῦτιμο εἰσιτήριον γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος: Φίλιπ. δ' 4-9

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ιβ' 1-18

24 Απριλίου 2016

«Προ έξι ημερών του Πάσχα ήλθεν εις Βηθανίαν... τη επαύριον... έρχεται ο Ιησούς εις Ιεροσόλυμα» (Ιωάν, ιβ' 1 και 12).

Διπλής υποδοχής τυγχάνει ο Ιησούς, αρχικά στη Βηθανία, έξι μέρες πριν από το Πάσχα, από την οικογένεια του αναστημένου Λαζάρου και την επόμενη μέρα κατά την θριαμβευτική του είσοδο στην Ιερουσαλήμ από το μεγάλο πλήθος που είχε έρθει για την γιορτή του Πάσχα. Υποδοχή ενθουσιώδεις μεν, αλλά με διαφορετικό πνευματικό βάθος. Υποδοχή αντάξια του προσώπου του Ιησού καθώς και του έργου που επιτέλεσε και ιδιαίτερα του έργου που θα επιτελέσει σε λίγες ημέρες με τη Σταυρική του θυσία.

Έξι μέρες, λοιπόν, πριν από το Πάσχα ήρθε ο Ιησούς στη Βηθανία όπου έμενε Ο Λάζαρος. Εκεί ετοίμασαν για χάρη του δείπνο και στο οποίο βρισκόταν ανάμεσα σε άλλους και ο αναστημένος Λάζαρος. Οι αδελφές του Λαζάρου Μάρθα και Μαρία εκφράζουν την ευγνωμοσύνη τους με διαφορετικό τρόπο. Η μεν Μάρθα ασχολείται με την ετοιμασία του δείπνου, η δε Μαρία με ένα τρόπο ανώτερο και συνάμα συμβολικό: "Πήρε μια φιάλη από το πιο ακριβό άρωμα της νάρδου και άλειψε τα πόδια του Ιησού. Έπειτα σκούπισε με τα μαλλιά της τα πόδια του Ιησού και όλο το σπίτι γέμισε με την ευωδία του μύρου».

Πραγματικά υπέροχη στιγμή. Το άρωμα του μύρου της ευγνώμονης ψυχής της Μαρίας ξεπερνά, μέσα και από την πράξη της, την ευωδία του μύρου. Γιατί, αν η ευωδία του μύρου γέμισε ολόκληρο το σπίτι, η ευωδία της πράξης της Μαρίας γεμίζει μάσα από τους αιώνες όλη την οικουμένη. Η Μαρία μας τονίζει διαχρονικά τόσο μέσα από την προσφορά, όσο και μέσα από την πράξη της, τη διαρκή αναγκαιότητα και για ένα δικό μας ευχαριστώ προς το Θεό για όσα προσφέρει καθημερινά για μας και ιδιαίτερα για τη σωτηρία μας, Ακούσαμε πριν λίγες μέρες στους «Χαιρετισμούς», «Ισαρίθμους γαρ τη ψάμμω ωδός αν προσφέρωμεν σοι, Βασιλεϋ Άγιε, ουδέν τελούμεν άξιον, ων δέδωκας υμίν». Δηλαδή κι αν ακόμα σου προσφέρουμε, ω Άγιε Βασιλιά, ψαλμωδίες τόσες σε αριθμό, όσος είναι ο αριθμός των κόκκων της άμμου, δε κάμνουμε τίποτε αντάξιο των ευεργεσιών που έκαμες Εσύ σε μας.

Τα πιο πάνω επιβεβαιώθηκαν την επόμενη μέρα, όπως ίσως και καθημερινά από μας με πράξεις στιγμιαίου ενθουσιασμού, από τις οποίες όμως λείπει το πνευματικό βάθος και η συναίσθηση τα αναγκαιότητας της δικής μας σωτηρίας. «Ω σαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου». Μια «κραυγή» ενθουσιασμού παρά συναίσθησης της αξίας του προσώπου που υποδέχονται και του έργου που θα επιτελέσει. Το ότι ήταν απλή κραυγή ενθουσιασμού και όχι ενσυνείδητη ενέργεια επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι αρκετά από τα πρόσωπα που ζητωκραύγαζαν το «ωσαννά», σε διάστημα πέντε μόλις ημερών θα ζητούσαν επιτακτικά το θάνατο του λέγοντας «Άρον, άρον σταύρωσον αυτόν» (Ιωάν. ιθ' 15).

Διπλή υποδοχή, λοιπόν, αλλά και διπλές ενστάσεις που προήλθαν τόσο από το περιβάλλον του Ιησού και της θρησκευτικής ηγεσίας, όσο και του ευεργετημένου λαού και που επισκιάζουν αυτή την υποδοχή. Ο μεν Ιούδας διαμαρτύρεται για τη

«σπατάλη» του μύρου, οι δε αρχιερείς, υποκινώντας και το λαό εξοργίζονται εναντίον του Ιησού και τροχιοδρομούν το θάνατο του. Υποκρίνεται ο Ιούδας αγάπη προς τους φτωχούς λέγοντας: «Γιατί να μην πουληθεί το μύρο για τριακόσια δηνάρια και τα χρήματα να διανεμηθούν στους φτωχούς; Και το είπε αυτό, συμπληρώνει ο Ευαγγελιστής όχι γιατί νοιαζόταν για τους φτωχούς, αλλά γιατί ήταν κλέφτης και καθώς διαχειριζόταν το κοινό ταμείο, συχνά κρατούσε για τον εαυτό του από τα χρήματα που έβαζαν σ' αυτό».

Αλλά και οι αρχιερείς, αντί να αποδεχτούν το Μεσσία και να τον ακολουθήσουν, αντίθετα τον κατεδίωξαν ως το θάνατο. Φάνηκαν κατώτεροι και του ίδιου του λαού ο οποίος, παρά τις μεταπτώσεις του, στο τέλος μετανόησε και σώθηκε. Αποκρουστική η αντίδραση, αρχιερέων και Ιούδα που πρόδωσαν και παρέδωσαν συνειδητά στο θάνατο τον Ιησού. Ιδιαίτερα αποκρουστική και αντίθετη προς την εκδήλωση της Μαρίας η εκδήλωση του Ιούδα. Η Μαρία καθοδηγείται από ευγνωμοσύνη και αγάπη. Αντίθετα ο Ιούδας καθοδηγείται από αγνωμοσύνη και διάθεση προδοσίας και δε διστάζει μάλιστα να τον πουλήσει σήμερα για τριακόσια δηνάρια και σε λίγες μέρες για τριάντα αργύρια.

Πέραν από την αντιφατική συμπεριφορά τόσο του κόσμου, όσο ακόμα και των Μαθητών του, με εξαίρεση το Ιωάννη και την οποία, είτε αποδέχεται, είτε καταδικάζει, ο Ιησούς θέλει να μας προφυλάξει από παρόμοια συναισθήματα. Ιδιαίτερα όμως θέλει να μας βοηθήσει να αντιληφτούμε την ουσία του γεγονότος που ακολουθεί και που είναι η σταυρική του θυσία και η οποία όπως ακούσαμε την περασμένη Κυριακή, θα προσφερθεί ως «λύτρον αντί πολλών» (Μαρκ. ι' 45).

Σήμερα, λοιπόν, καλούμαστε να μην περιοριστούμε σε μια συμβολική πορεία ακολουθώντας νοερά τον Ιησού στην πορεία προς τα Ιεροσόλυμα και προσφέροντας του τα δικά μας Βάϊα και που είναι τα κλαδιά της ελιάς. Σήμερα καλούμαστε σε συναίσθηση της μέγιστης προσφοράς του Ιησού προς την ανθρωπότητα μέσα από τη σταυρική του θυσία και που αποτελεί την έκφραση της απέραντης αγάπης του για όλους τους ανθρώπους και για τον καθένα από μας ξεχωριστά. Με την απόθεση των κλαδιών της ελιάς ας αποθέσουμε και το πλήθος των αμαρτιών μας. Καλούμαστε σήμερα να συμπορευτούμε και να συσταυρωθούμε με τον Ιησού, για να μπορέσουμε να γίνουμε μέτοχοι των αγαθών της σταυρικής του θυσίας και άρα και συμμετοχοί της Αναστάσεως Του.

Αδελφοί μου, η Εκκλησία, μέσω του Ευαγγελίου, μας μεταφέρει τα γεγονότα όπως διαδραματίστηκαν «Προ εξ ημερών του Πάσχα». Την ίδια στιγμή μεταφέρει τα γεγονότα χρονικά και τοπικά στην εποχή μας με σκοπό να γίνουμε συμμετοχοί σ' αυτά και όχι απλοί θεατές και μάλιστα από απόσταση. Συμπόρευση και συσταύρωση υπάρχει μόνον όταν συνοδεύεται με ειλικρίνεια προθέσεων και συναισθημάτων, ιδιαίτερα δε όταν τα πιο πάνω συναισθήματα μετατραπούν μέσα από πράξεις, σε τρόπο καθημερινής ζωής. Το «Ιδού ο Νυμφίος έρχεται!» που θα ψάλλουμε απόψε, ας μην είναι απλά ένας από τους πολλούς ύμνους που θα πούμε. Ας γίνει ενδόμυχη προσευχή που θα διαρκεί, τόσο όσο και η ζωή μας κρατώντας τον εαυτό μας «γρηγορούντα». Αυτή ας είναι η δική μας υποδοχή. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	6/3	ΤΑΛΑ	Πα.	1/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)
Τε.	9/3	ΦΑΣΟΥΛΑ	Πα.	1/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Παρασκευή (Γ' Χαίρ.)
Κυ.	13/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Κυ.	3/4	ΦΟΙΝΙ
Πα.	18/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Α' Χαίρ.)	Πα.	8/4	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου - Βαρνάβα (Δ' Χαίρ.)
Κυ.	20/3	ΤΣΑΔΑ	Κυ.	10/4	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
Πα.	25/3	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκεπάστη	Πα.	15/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Ακάθιστος Ύμνος).
Πα.	25/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)	Κυ.	24/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας
Πα.	25/3	ΠΑΦΟΣ, Παντάνασσα (Β' Χαίρ.)	Κυ.	24/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενθέας (Βράδυ)
Κυ.	27/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Δε.	25/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος (Βράδυ)
			Τρ.	26/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
			Τε.	27/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι (Βράδυ)
			Πε.	28/4	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου - Βαρνάβα (Πρωί)
			Πε.	28/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
			Πα.	29/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Σπυρίδωνας (Πρωί)
			Πα.	29/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
			Σα.	30/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Πρωί)
			Σα.	30/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	6/3	ΑΡΓΑΚΑ	Πα.	1/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)
Κυ.	13/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	Πα.	1/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος (Γ' Χαίρ.)
Πα.	18/3	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Α' Χαίρ.)	Κυ.	3/4	ΟΜΟΔΟΣ
Κυ.	20/3	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Πα.	8/4	ΣΚΟΥΛΛΗ (Δ' Χαίρ.)
Πε.	24/3	ΚΑΘΗΚΑΣ (Εσπ.)	Κυ.	10/4	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΤΟΥ
Πα.	25/3	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)	Πα.	15/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Ακάθιστος Ύμνος).
Πα.	25/3	ΓΙΟΛΟΥ (Β' Χαίρ.)	Κυ.	17/4	ΠΟΤΑΜΙΟΥ
Κυ.	27/3	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ	Κυ.	24/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
			Κυ.	24/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Βράδυ)
			Δε.	25/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Βράδυ)
			Τρ.	26/4	ΓΙΟΛΟΥ (Βράδυ)
			Τε.	27/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Βράδυ)
			Πε.	28/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Πρωί)
			Πε.	28/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Βράδυ)
			Πα.	29/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Πρωί+Βράδυ)
			Σα.	30/4	ΓΙΟΛΟΥ (Πρωί)
			Σα.	30/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Σα.	5/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	Πα.	1/4	ΠΑΧΝΑ (Δοξολογία)
Κυ.	6/3	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Πα.	1/4	ΤΣΑΔΑ (Γ' Χαίρ.)
Τε.	9/3	ΤΑΛΑ, Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων	Κυ.	3/4	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ
Κυ.	13/3	ΣΙΜΟΥ	Πα.	8/4	ΤΡΕΜΥΘΟΥΣΑ (Δ' Χαίρ.)
Πα.	18/3	ΠΕΓΕΙΑ (Α' Χαίρ.)	Κυ.	10/4	ΦΟΙΝΙ
Κυ.	20/3	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	Πα.	15/4	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Αγρυπνία.)
Πα.	25/3	ΜΑΜΩΝΙΑ	Πα.	17/4	ΜΕΣΑΝΑ
Πα.	25/3	ΚΟΙΛΗ (Β' Χαίρ.)	Κυ.	24/4	ΑΡΟΔΕΣ
Κυ.	27/3	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ	Κυ.	24/4	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ (Βράδυ)
Πε.	31/3	ΚΑΘΗΚΑΣ, Αγ. Υπάτιος	Δε.	25/4	ΜΕΣΟΓΗ (Βράδυ)
			Τρ.	26/4	ΜΑΝΔΡΙΑ (Βράδυ)
			Τε.	27/4	ΚΟΛΩΝΗ (Βράδυ)
			Πα.	29/4	Ι. Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ (Βράδυ)
			Σα.	30/4	Ι. Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ (Πρωί+Βράδυ)

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ			ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ				
6/3	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ	3/4	ΓΟΥΔΙ	6/3	ΜΕΣΟΓΗ	3/4	ΑΡΟΔΕΣ
13/3	ΚΟΛΩΝΗ	10/4	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ	13/3	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ	10/4	ΑΡΓΑΚΑ
27/3	ΤΡΕΜΥΘΟΥΣΑ	17/4	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ	20/3	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ		
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΔΗΣ							
6/3	ΛΕΜΠΑ	10/4	ΑΧΕΛΙΑ				
27/3	ΤΙΜΗ	17/4	ΚΟΝΙΑ				

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impaphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2016

ΕΤΟΣ ΛΣΤ

ΑΡ.431 - 432

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πράξ. α' 1-8

Ευαγγέλιο: Ιωάν. α' 1-17

1 Μαΐου 2016

«Ιησοῦν ζητεῖτε τον Ναζαρηνόν τον εσταυρωμένον ηγέρθη, ουκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ο τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν» (Μαρκ. ισ' 6)

Χαρμόσυνο το ἄγγελμα που ἔφερε ο Ἄγγελος στις μυροφόρες γυναῖκες. Χαρμόσυνο και συνάμα ελπιδοφόρο το μήνυμα της Αναστάσεως του Ιησοῦ ὄχι μόνο για τις μυροφόρες γυναῖκες, ἀλλά και για ολόκληρη την ἀνθρωπότητα. Ελπιδοφόρο ἀκόμα τα μήνυμα και για ολόκληρη την κτίση η οποία εἶχε υποδουλωθεῖ στη φθορά ἐξ' αιτίας της πώσεως του ἀνθρώπου. «Το φαῖδρόν της Αναστάσεως κήρυγμα» ἀναγγέλλει, το θρίαμβο της ζωῆς ἐνάντια στο θάνατο και του φωτός ἐνάντια στο σκοτάδι. Κατά τον ὑμνωδὸ «νυν πάντα πεπλήρωται φῶτος, ουρανός τε και γη και τα καταθόνια». Τώρα ὅλα γέμισαν με φως, ο ουρανός, η γη και τα καταθόνια.

Με την Ἀνάσταση του ο Χριστός, δεν ἀνακαινίζει μόνο την υλικὴ δημιουργία ἀλλά και συνανιστὰ «παγγενή» τον Ἀδάμ. Πολὺ ἐκφραστικὴ η εἰκόνα της Αναστάσεως ὅπου παρουσιάζεται ο Ιησοῦς να κρατὰ ἀπὸ το χέρι τον Ἀδάμ και την Εὐά ἐνῶ ἀκολουθοῦν και οι υπόλοιπες μορφές. Σαν ἀπόδειξη δε για την τελευταία κοινὴ ἀνάσταση ἐγινε σήμερα ἀνάσταση νεκρῶν. Κατά τον Ευαγγελιστὴ Ματθαῖο, «ἔσπασαν οι ταφόπειρες κι ἀνοῖξαν τα μνήματα· Πολλοὶ ἅγιοι που εἶχαν πεθάνει ἀναστήθηκαν και βγήκαν ἀπὸ τα μνήματα και μετὰ την Ἀνάσταση του Ιησοῦ μπήκαν στην ἀγία πόλη της Ἱερουσαλήμ κι ἐμφανίστηκαν σε πολλοὺς ἀνθρώπους» (Ματθ. κζ' 52-53).

Ἡ Ἀνάσταση του Χριστοῦ και κατ' ἐπέκταση η ἐγγύηση για την ἀνάσταση ὅλων των ἀνθρώπων ἀποτελεῖ κατὰ τον Ἀπόστολο Παῦλο, το θεμέλιο της Χριστιανικῆς πίστεως. Γιατί, «αν δεν ὑπάρχει ἀνάσταση νεκρῶν, τότε οὔτε ο Χριστός ἐχει ἀναστηθεῖ. Κι αν ο Χριστός δεν ἐχει ἀναστηθεῖ, τότε το κήρυγμα μας εἶναι κωρὶς νόημα, το ἴδιο και η πίστη μας.... Αν η Χριστιανικὴ ἐλπίδα μας περιορίζεται μόνο σ' αὐτὴ τη ζωὴ, τότε εἴμαστε οι πιο ἀξιοθρήνητοι ἀπ' ὅλους τους ἀνθρώπους. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πως ο Χριστός ἐχει ἀναστηθεῖ, κἀνοντας την ἀρχὴ για την ἀνάσταση ὅλων των νεκρῶν» (Α' Κορ. ιε' 13-20).

Κατὰ συνέπεια, πάλι κατὰ τον Ἀπόστολο Παῦλο «αφὸς πιστεύουμε ὅτι ο Ιησοῦς πέθανε και ἀναστήθηκε, ἔτσι ο Θεός αὐτοὺς που πέθαναν πιστεύοντας στον Ιησοῦ θα τους ἀναστήσει για να ζήσουν αἰῶνια μαζί του» (Α' Θεσ. Δ' 14).

Ο θάνατος και η Ἀνάσταση του Χριστοῦ κινοῦνται στη σφαῖρα της πίστεως και ὄχι του λογικοῦ. Ἀκόμα κινοῦνται στη σφαῖρα της ἐμπειρικῆς πραγματικότητος, ὅπως ἐγινε ψηλαφητὴ ἀπὸ το Θωμά και τους ἄλλους Ἀποστόλους. Τα ευαγγέλια μάλιστα μας διασώζουν τις μαρτυρίες ἀνδρῶν και γυναικῶν που ἐπισκέφτηκαν τον ἀδειο τάφο του Ιησοῦ, που εἶδαν τον ἴδιο ἀναστημένο, που μίλησαν και ἔφαγαν μαζί του και τέλος πήραν την ἐντολὴ να γίνουν κήρυκες του γεγονότος της Αναστάσεως Του σε ὅλη της οἰκουμένη (Ματθ. κη' 1-20, Μαρκ. Ιστ' 1-18, Λουκ. κσ' 1-49, Ιωάν. κ' 1-24).

Με την ἀνάσταση του Χριστοῦ ἐχομε την ἀπαρχὴ ἐνός καινούργιου κόσμου. Με την Ἀνάσταση του Χριστοῦ καταργεῖται η αἰωνιότητα του θανάτου μετατρέποντας τον σε ἓνα παρατεταμένο ὕπνο και μετὰ ἀπὸ τον ὁποῖον θα ἀκολουθήσει η ἀνάσταση ὅλων των ἀνθρώπων. Εἶναι για τούτο που ο Ιησοῦς χρησιμοποίησε το: «Λάζαρος ο

φίλος ημών κεκοίμηται αλλά πορεύομαι ίνα εξυπνίσω αυτόν» (Ιωάν. ια' 11) και στην περίπτωση της κόρης του Ιάειρου το: «ου γαρ απέθανε το κοράσιον, αλλά καθεύδει» (Ματθ. θ' 24).

Με την Ανάσταση του Χριστού καταργείται η αιωνιότητα του θανάτου. Αυτή η αλήθεια εκφράζεται πολύ παραστατικά σε ένα τροπάριο της σι' ωδής του κανόνα του Μεγάλου Σαββάτου: «Βασιλεύει, αλλ' ουκ αιωνίζει, άδης του γένους των βροτών· συ γαρ τεθείς εν τάφω κραταιέ, ζωαρχική παλάμη, τα του θανάτου κλείθρα διεσπάρξας και εκήρυξας τοις απ' αιώνος εκεί καθεύδουσιν λύτρωσιν απευδή, Σώτερ, γενόμενος νεκρών πρωτότοκος». Η Ανάσταση λοιπόν, του Χριστού δημιουργεί νέα δεδομένα: «Αναστάς ο Ιησούς από του τάφου καθώς προείπεν έδωκεν ημίν την αιώνιον ζωήν και το μέγα έλεος». Ενώ κατά τις αναστάσεις που προηγήθηκαν 'όπως, του Λαζάρου, της κόρης του Ιαείρου και του γιου της χήρας της Ναϊν, είχαμε απλά επιστροφή της ψυχής στο σώμα, τώρα με την Ανάσταση του Ιησού έχουμε κατάργηση του θανάτου. Λέει ο υμνωδός: «Δια θανάτου το θνητόν, δια ταφής το φθαρτόν μεταβάλλεις, αφθαρτίζεις γαρ θεοπρέστατα αποθανατίζων το πρόσλημμα» ενώ αναφέρει και πάλι συνοπτικά στο τροπάριο της Αναστάσεως «Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας και τοις εν τοις μνήμασι ζωήν χαρισάμενος».

Η Ανάσταση του Χριστού, που είναι το μεγαλύτερο και θριαμβευτικότερο γεγονός της ιστορίας, αλλά και η αδιάψευστη βεβαίωση της θεότητας του, υπήρξε και το γεγονός που συκοφαντήθηκε από την πρώτη στιγμή. Είπαν, οι πληρωμένοι από τους αρχιερείς και τους πρεσβύτερους στρατιώτες: «Τη νύκτα που εμείς κοιμόμασταν, ήρθαν οι μαθητές του και τον έκλεψαν». (Ματθ. κη' 13).

Όμως, πως, ενώ κοιμάται μια ομάδα ανθρώπων «βλέπει» ταυτόχρονα τους κλέφτες και ενώ τους βλέπει δεν τους συλλαμβάνει. Αφού οι θρησκευτικές αρχές των Ιουδαίων γνώριζαν για την κλοπή, γιατί δεν συνέλαβαν τους κλέφτες, αλλά και γιατί δεν κατηγορήσαν ποτέ τους στρατιώτες που αμέλησαν δε ώρα καθήκοντος, αφήνοντας να «κλαπεί» το σώμα ενός «εχθρού» της Ρώμης; Ακόμα, αφού ήταν γνωστοί οι «δράστες», γιατί δεν ερεύνησαν να βρουν το «κλεμμένο» κατ' αυτούς σώμα του Ιησού; Επιπρόσθετα όμως θα ήταν δυνατόν μια ομάδα ανθρώπων που εγκατέλειψαν το Διδάσκαλο τους «δια τον φόβον των Ιουδαίων» να βρίσκουν τόσο θάρρος και να θεμελιώνουν σε ένα «ψέμα» τη διδασκαλία τους και μάλιστα στη συνέχεια να θυσιάζουν και την ίδια τη ζωή τους; Αλλά και ο Θωμάς πως πίστεψε στην Ανάσταση του Διδασκάλου Του; Δικαιολογημένα, λοιπόν ο υμνωδός θα προτρέψει ή να επιστρέψουν «το κλεμμένο σώμα του Ιησού» ή «αναστάντα προσκυνήτωσαν».

Αδελφοί μου, η Ανάσταση του Χριστού πέραν της κοσμοϊστορικότητας της και της αδιάψευτης βεβαίωσης της θεότητας του αποτελεί και πρόσκληση για αγάπη και συγχώρηση. Όπως εκ του τάφου «συγγνώμη ανέτειλεν» κατά τον ίδιο τρόπο οφείλουμε να συγχωρήσουμε όλους και για όλα. Τονίζεται στο δοξαστικό της Κυριακής του Πάσχα «Είπωμεν αδελφοί, και τοις μισούσιν ημάς συγχωρήσωμεν πάντα τη Αναστάσει, και ούτω βοήσωμεν· Χριστός Ανέστη εκ νεκρών, θανάτω, θάνατον πατήσας και τοις εν τοις μνήμασι ζωήν χαρισάμενος».

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ (ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ)

Απόστολος: Α' Ιωάνν. Α' 1 – 7

Ευαγγέλιο: Ιωάνν. κ' 19 – 31

8 Μαΐου 2016

«Μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες» (Ιωάν. κ', 29)

Το σκοτάδι της Μεγάλης Παρασκευής, αγαπητοί μου αδελφοί, σκεπάζει ακόμα βαρύ τις ψυχές των μαθητών του Κυρίου. Μέσα, όμως, στην καταθλιπτική και σκοτεινή αυτή ατμόσφαιρα, φαίνονται ήδη κάποιες ακτίνες φωτός. Οι μαθητές δεν τολμούν ακόμα να πιστέψουν στο μήνυμα των Μυροφόρων γυναικών και «για τον φόβο των Ιουδαίων», μένουν κλεισμένοι στο υπερώο της Ιερουσαλήμ. Κι έτσι όπως είναι τρομοκρατημένοι εισέρχεται ο Κύριος «κεκλεισμένων των θυρών» και στέκεται στο μέσο και τους λέει: «ειρήνη σ' εσάς». Και για να βεβαιωθούν ότι είναι ο ίδιος, δείχνει τα χέρια Του και την πλευρά Του. Και χαίρονται που βλέπουν τον Κύριο. Ο Θωμάς, όμως, δεν γεύεται αυτή τη χαρά κι ενώ τον βεβαιώνουν οι άλλοι μαθητές, για την Ανάστασή Του, αυτός δεν πιστεύει ότι αναστήθηκε. Θέλει να Τον δει, να Τον ψηλαφήσει και μετά να πιστέψει. Κι εμφανίζεται εκ νέου ο Κύριος και καλεί τον Θωμά να Τον ψηλαφήσει. Κι ο μέχρι τότε άπιστος Θωμάς, βλέπει, πιστεύει και ομολογεί τον Κύριο, Θεό Του. Κι εδώ είναι ακριβώς που ο Κύριος ελέγχει τον Θωμά, λέγοντάς του το «μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες». Ο μακαρισμός αυτός ελέγχθη για όσους, δια μέσου των αιώνων, θα πίστευαν στον Κύριο και ότι δεν θα Τον έβλεπαν με τα μάτια τους. Ελέγχθη άρα και για μας. Κι εφ' όσον πιστεύουμε κι εμείς στο Χριστό και στην Ανάστασή Του, αλλά και σ' όλα, όσα edίδαξε και εποίησε, καλό είναι ν' ασχοληθούμε κι εμείς σήμερα με το θέμα αυτό.

Θαυμαστό, πράγματι, το γεγονός της εμφάνισης του Κυρίου στο Θωμά. Και δεν είναι, βέβαια, μόνο ο Θωμάς που δείχνει δυσπιστία στην Ανάσταση του Κυρίου. Οι Απόστολοι, που έδωσαν τη μαρτυρία τους ότι ο Χριστός αναστήθηκε εκ των νεκρών, δεν είναι καθόλου εύπιστοι. Όταν ακούνε από το στόμα των Μυροφόρων το μήνυμα της Ανάστασης του Διδασκάλου τους, δείχνουν πολλή δυσπιστία. Η μόνη διαφορά είναι ότι ο Θωμάς δείχνει και ένα είδος απιστίας. Γι' αυτό και ο Αναστάς Κύριος, του δείχνει τα χέρια και την πλευρά και τον καλεί να βεβαιωθεί με τις αισθήσεις του για το γεγονός της Ανάστασης, με έντονη την προτροπή και «μη γίνου άπιστος, αλλά πιστός» (Ιωάν. Κ' 27). Και δεν είναι μόνο ο Θωμάς, αλλά και πολλοί άλλοι Απόστολοι, είναι περίτρομοι και καταπτοημένοι, όχι μόνο για τον φόβο των Ιουδαίων, αλλά και γιατί έχουν συγκλονιστεί από τον τόσο επώδυνο θάνατο του Διδασκάλου τους. Όλες τους οι ελπίδες έχουν σβήσει. Είναι πεπεισμένοι ότι η υπόθεση του Μεσσία έληξε άδοξα, με την Σταύρωσή Του. Δεν μπορούν να «πιστέψουν στα λόγια των Μυροφόρων γυναικών. Τα λόγια αυτά τους φαίνονται φλυαρίες, που δεν τις πιστεύουν», μας λέει ο ευαγγελιστής Λουκάς (Λουκ. ΚΔ' 11).

Κι επειδή, υπάρχει αυτή η αμφιβολία, μεταξύ των Μαθητών Του, δεν περιορίζεται μόνο σ' αυτές Του τις εμφανίσεις. Γι' αυτό και βλέπουμε να εμφανίζεται στην συνέχεια, επανειλημμένα, στους δύσπιστους Μαθητές Του, ζωντανός, με πολλές αποδείξεις. Για «σαράντα μέρες εμφανίζεται σ' αυτούς και τους μιλά σχετικά με τη Βασιλεία του Θεού» (Πράξ. Α' 3). Εισέρχεται, όπως είπαμε, κεκλεισμένων των θυρών, διατηρεί στο σώμα Του σημάδια του πάθους Του, ζητά ο ίδιος να Τον ψηλαφήσουν, περπατά, συζητά και τρώει μαζί τους. Εμφανίζεται επανειλημμένα όχι

μόνο στους Δώδεκα, αλλά και σε ομάδα μαθητών, περισσότερων από πεντακοσίους για να δώσει πειστήρια σε μεγαλύτερο αριθμό μαρτύρων, ώστε το θαύμα της Ανάστασης να μη επιδέχεται καμιά αμφιβολία. Μελετώντας τις Πράξεις των Αποστόλων, βλέπουμε το θάρρος και την τόλμη των Μαθητών του Κυρίου και την αυτοθυσία τους. Η Ανάσταση, που διαπιστώνουν με μύριους τρόπους, αυτή τους μεταβάλλει και τους εμπυκλώνει ώστε στο μέλλον να ζουν με χαρά και να αντικρύζουν με αφοβία τον θάνατο.

Οι Απόστολοι, λοιπόν, και οι άλλοι μαθητές με απόλυτη βεβαιότητα, διακηρύττουν στα πέρατα της γης, το γεγονός της Ανάστασης, ακόμα και μπροστά στους δυνατούς της γης. «Δεν μπορούμε να μη διαλαλούμε παντού αυτά που είδαμε και ακούσαμε» (Πράξ. Δ' 20), ότι «πραγματικά αναστήθηκε ο Κύριος» (Λουκ. ΚΔ' 34), μας λένε. Αυτό ήταν και είναι το κεντρικότερο σημείο στη ζωή της Εκκλησίας και πάνω σ' αυτό στηρίζεται όλο το οικοδόμημα της πίστης μας. Γιατί η Ανάσταση του Χριστού είναι ατράνταχτη απόδειξη της Θεότητάς Του και προϋπόθεση της δικής μας Ανάστασης. Γι' αυτό και με τη βεβαιότητα της Ανάστασης, έχυσαν το αίμα τους, μετά από διωγμούς και βασανιστήρια και αυτοί και εκατομμύρια άλλοι μάρτυρες. Μάρτυρες της Ανάστασης με το λόγο τους, με τη ζωή τους και το αίμα τους. Με την πίστη αυτή αμέτρητες ψυχές ελάτρευσαν τον Αναστάντα Κύριο, αφοσιώθηκαν σ' Αυτό και έφθασαν σε ύψη αρετής και αγιότητας.

Δεν έχουμε, επομένως, δικαίωμα να αρνηθούμε τη μαρτυρία όλων αυτών των μαρτύρων της Ανάστασης. Τοσοῦτω μάλλον ότι οι άγιοι αυτοί άνδρες δεν εδίστασαν να χύσουν και το αίμα τους για την αλήθεια αυτή. Προτίμησαν να πεθάνουν μαρτυρικά, παρά να αρνηθούν όσα είδαν και άκουσαν. Γι' αυτό, ας μη ζητούμε με δυσπιστία θαύματα για να πιστέψουμε. Άλλωστε, με το «Μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες», ο Κύριος μακαρίζει αυτούς που δεν ζητούν αποδείξεις. Είμαστε, λοιπόν, ευτυχέστεροι όλοι εμείς οι πιστοί όλων των εποχών, όταν αισθανόμαστε την παρουσία του Αναστάντος Σωτήρος με τα πνευματικά μας μάτια και την αγγίζουμε με τα αισθητήρια της ψυχής μας. Κι έτσι γι' αυτό και με βήμα σταθερό, ας βαδίσουμε για να κατακτήσουμε το πλήρωμα χαράς, κοντά στον Αναστάντα Κύριό μας, που θέλει να ανεβάσει όσους Τον πιστεύουν και Τον αγαπούν, στο ύψος που ανέβηκε Εκείνος. Στο ύψος της δόξας και της μακαριότητας των κληρονόμων του Θεού και των συγκληρονόμων του Χριστού. Ας ευχηθούμε, μεταξύ αυτών των μακαρίων και με τη χάρη του Αναστάντος Σωτήρος, να βρεθούμε και όλοι εμείς.

Αδελφοί μου! Ο Αναστάς Κύριος συγκαταβαίνει στην δυσπιστία όχι μόνο του Θωμά, αλλά και στη δυσπιστία όλων μας. Κι' όταν μερικές φορές ταλαιπωρούμαστε από σκέψεις εφιαλτικές, που μας βυθίζουν στο απαίσιο σκοτάδι της αμφιβολίας, ο Κύριος έρχεται να θέσει τέλος στις αμφιβολίες μας και να μας γεμίσει με θάρρος και ελπίδα και να μας επαναφέρει στο δρόμο της πίστεως. Ας καθαρίσουμε, λοιπόν, τις πνευματικές μας αισθήσεις για να δούμε κι εμείς το απρόσιτο φως της Ανάστασης. Τότε να είμαστε βέβαιοι ότι θα δούμε το Χριστό να μεταδίδει και σ' εμάς τη χαρά της Ανάστασης.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: Πράξ. στ' 1-7

Ευαγγέλιο: Μαρκ. ιε' 43-στ' 8

15 Μαΐου 2016

«Ηγόρασαν αρώματα, ίνα ελθούσαι αλείψωσιν αυτόν» (Μάρκ. ιστ' ,1)

Ολόκληρη η εβδομάδα που αρχίζει από σήμερα είναι αφιερωμένη στις Μυροφόρες γυναίκες και στους δυο Μαθητές του Χριστού, τον ευσχήμονα βουλευτή Ιωσήφ και το νυκτερινό κρυφό μαθητή Νικόδημο, οι οποίοι με περισσή αγάπη απέδωσαν τις τελευταίες τιμές στο Διδάσκαλο τους, γενόμενοι οι δύο αψεудείς μάρτυρες της ταφής κι οι άλλες της Αναστάσεως Του. Το ιερό συναξάρι της ημέρας, που αρχίζει με το δίστιχο «Χριστώ φέρουσιν αι μαθήτριάι μύρα. Εγώ δε ταύταις ύμνον ως μύρον φέρω» μας μιλά για την αγάπη των Μυροφόρων, και περιγράφει τη γνήσια ευλάβειά τους προς το πρόσωπο του Ιησού μ'αυτά τα λόγια: «Αύται διαπύρως αγάπην έχουσαι προς Χριστόν, ως μαθήτριάι, μύρα πολυτελή ωνησάμεναι, νυκτός παρεγένοντο... ορθριώτερον κλαύσαι και μυρίσαι αυτό...». Με τη δύναμη της αγάπης περιφρόνησαν το φόβο της κουστωδίας κι έσπευσαν στον τάφο να λατρέψουν το Σωτήρα τους. Κι εκεί πρώτες από τους Αγγέλους πληροφορήθηκαν την έγερση του Ιησού.

Νίκη της πίστεως μπορούμε να χαρακτηρίσουμε την προηγούμενη Κυριακή κατά την οποία ο «άπιστος» Θωμάς διακήρυξε και ομολόγησε τον Κύριο και Θεό του. Για τη σωτηρία μας όμως δεν φτάνει μόνο η πίστη. Απαραίτητη είναι η αγία ζωή. Δεν αρκεί να πιστεύει και να ομολογεί ο πιστός το Χριστό. Πρέπει να ζει την πίστη του, να βιώνει την ευσέβειά του. Η σημερινή Κυριακή αυτό ακριβώς μας υπογραμμίζει. Οι Μυροφόρες μας περιγράφουν τα γνωρίσματα της γνήσιας θρησκευτικότητας, που είναι η αγάπη προς το Θεό και η υποταγή στο θέλημά Του. Από γνήσια αγάπη υπερνικούν όλα τα εμπόδια, τον εσωτερικό τους φόβο, την κουστωδία, το λίθο του μνήματος και φτάνουν στο κενό μνημείο, όπου αμείβονται με το χαρμόσυνο άγγελμα της Αναστάσεως και την εμφάνιση του νικητή του θανάτου Χριστού. Υποτάσσουν όλες τις αισθήσεις τους στη δύναμη της αγάπης. Με μύρα και δάκρυα ραίνουν το ζωοδόχο τάφο. Μπροστά τους βλέπουν μόνο το αγαπημένο πρόσωπο του Χριστού. Ζουν το Σταυρό Του. Συμμετέχουν στο θάνατο Του. Συμπάσχουν με το πάθος Του. Από το Γολγοθά περνούν στην Ανάσταση. Από τα δάκρυα στη χαρά. Από το θρήνο και τον οδυρμό, στο πανηγύρι. Από τον τρόμο στην έκσταση. Από το «οίμοι γλυκύτατε Ιησού» στο «Ανέστη ο Κύριος». Έτσι αναγορεύονται πρώτες ευαγγελίστριες της Αναστάσεως και υποδειγματικές διδάσκαλοι της ορθοδόξου και γνησίας ευσέβειας.

Στην πράξη η θρησκευτικότητα του πιστού εκδηλώνεται με την ευσέβεια η έννοια της οποίας περιλαμβάνει όλα τα εσωτερικά και εξωτερικά γνωρίσματα της βαθιάς και γνησίας θρησκευτικότητας. Η γνήσια ευσέβεια ή ευλάβεια βιώνεται μόνο μέσα στην Εκκλησία, στην οποία ο πιστός συναντά κι ενώνεται με το πρόσωπο της Ιησού Χριστού. Η Εκκλησία είναι το επί της γης έργο του Ιησού και μόνο μέσα στην Εκκλησία αποπερατώνεται και ολοκληρώνεται η θεία Οικονομία. Με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος πραγματοποιείται ο αγιασμός

κάθε πιστού και αποκαλύπτεται ο δρόμος της χριστιανικής ευσεβείας. Η ευλάβεια δεν αποκτάται ύστερα από μια ορισμένη εκπαίδευση, ούτε περιορίζεται στο δόγμα ή στην ηθική. Είναι ζωή, στην οποία τότε μόνο μπορούμε να συμμετάσχουμε, αν γεννηθούμε από την πηγή της ζωής. Η ευσεβεία δεν είναι σύνολο γνώσεων, ούτε εκτέλεση ηθικών παραγγελμάτων και κανόνων· είναι ζωή «εν Χριστώ» όπως παραδίδεται και διδάσκεται μέσα στην Εκκλησία. Έξω από την Εκκλησία δεν υπάρχει ευσεβεία, γιατί η ευσεβεία δεν είναι δυνατό να υπάρξει έξω από το πρόσωπο του Θεανθρώπου, δηλαδή έξω από τη μυστηριακή με Αυτόν κοινωνία. Ευσεβής είναι εκείνος, που ζει καθημερινά το Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού. Εκείνος που αποσβήνει τα πάθη της ψυχής του με τη δρόσο του Αγίου Πνεύματος και με τα δάκρυα της μετάνοιας. Εκείνος, που ζώντας το μυστήριο της αγάπης του Θεού διακηρύττει: «Η ζωή εφανερώθη και εωράκαμεν και μαρτυρούμεν και απαγγέλλομεν υμίν την αιώνιον, ήτις ην προς τον Πατέρα και εφανερώθη ημίν» (Α' Ιωάννου α' 2).

Η γνήσια ευσεβεία υπάρχει στην παράδοση της Εκκλησίας, στην κοινή Εκκλησιαστική ζωή. Η παράδοση είναι η εικόνα της παγκόσμιας φύσεως της Εκκλησίας. Η παράδοση αυτή ούτε γράφεται, ούτε φυλάσσεται από μερικά πρόσωπα, από ορισμένους Επισκόπους ή θεολόγους, αλλά από το Πνεύμα του Θεού που ζει μέσα στην Εκκλησιαστική κοινωνία. Και ακόμη η ευσεβεία δεν διδάσκεται σε κανένα σχολείο, αλλά μέσα στο ναό όπου τελείται η Θεία Λειτουργία και λατρεύεται νύκτα και μέρα ο Θεός. Εκεί γίνεται εμπειρική και συγκεκριμένη.

Στις λέξεις «μύρα και δάκρυα» που χρησιμοποιεί η υμνολογία για να περιγράψει την ευσεβεία των Μυροφόρων ανακεφαλαιώνονται τα βιώματα της ορθοδόξου ευσεβείας. Μύρα είναι τα αγαθά έργα, οι πράξεις της αγάπης προς το Θεό και τον άνθρωπο. Δάκρυα είναι η καθημερινή συναίσθηση της ταπεινότητας και της αδυναμίας του ανθρώπου και η εκζήτηση του θείου ελέους. Οι Μυροφόρες «έρραναν μύρα μετά δακρύων και επλήσθη χαράς το στόμα αυτών εν των λέγειν Ανέστη ο Κύριος» (Στιχ. Αναστάσιμο β' ήχου.).

Τα δάκρυα της μετάνοιας και η ευωδία των έργων της αγάπης είναι τα κύρια γνωρίσματα της γνήσιας ευσεβείας σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής με την οποία έρχεται στην ψυχή η χαρά της ελπίδας και η αγαλλίαση της Αναστάσεως.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Απόστολος: Πραξ. θ' 32 - 42

Ευαγγέλιου: Ιωαν. ε' 1 - 15

22 Μαΐου 2016

**«Κύριε, άνθρωπου ουκ έχω, ίνα όταν ταραχθή το ύδωρ,
βάλη με εις κολυμβήθραν» (Ιωάν. ε', 7)**

Τριάντα οκτώ χρόνια παράλυτος. Τριάντα οκτώ χρόνια δίπλα στην κολυμβήθρα. Πλήθος μεγάλο στριμωχνόταν γύρω, περιμένοντας τη στιγμή της αναταραχής του νερού να μπει και να θεραπευτεί. Μάταια περίμενε να βρεθεί κάποιος να τον βοηθήσει να μπει μέσα στην κολυμβήθρα και να θεραπευτεί. Δύσκολο για μας, αγαπητοί μου αδελφοί, να αντιληφθούμε τη σκηνή εκείνη. Τη θεία εκείνη στιγμή της αναταραχής του νερού, που με την βοήθεια του Θεού και την πίστη των ανθρώπων συνετελείτο το θαύμα της θεραπείας. Οι πιο πολλοί δεν μπορούσαν με τις δυνάμεις που διέθεταν, να προσεγγίσουν και να θεραπευτούν. Έπρεπε να έχουν κάποιον να τους βοηθήσει. Κάποιον που θα έπρεπε να βρίσκεται σαν να πούμε, σε επιφυλακή. Και φυσικά αυτό ήταν σχεδόν αδύνατο για τους περισσότερους. Και ενώ για τριάντα ολόκληρα χρόνια η ανθρώπινη βοήθεια δεν φάνηκε, απευθύνεται ο παραλυτος στον Κύριο.

Δεν χρειάστηκε να κινηθεί το νερό της κολυμβήθρας. Δεν χρειάστηκε να βρεθεί κάποιος να τον σηκώσει και να τον βάλει μέσα στην κολυμβήθρα. Η πίστη του παράλυτου στη δύναμη του Χριστού και ο λόγος του Κυρίου : *«άρου του κράβαττόν σου και περιπάτει»*, ήταν αρκετά. Το θαύμα συνετελέσθη.

Ο δυστυχής παράλυτος, απευθύνθηκε στον Κύριο, φανερώνοντας το μεγάλο του παράπονο. *«Κύριε, άνθρωπου ουκ έχω»*. Όταν ταραχθεί το νερό δεν έχω κάποιον να με σηκώσει και να με βάλει στην κολυμβήθρα.

Και ο μεν παράλυτος, αγαπητοί μου αδελφοί, με την φανερή αδυναμία του, αλλά με την βοήθεια του Κυρίου και την αποδεδειγμένη πίστη του, θεραπεύτηκε. Υπάρχουν ωστόσο πολλοί, και όχι μόνο με φανερές αδυναμίες και ασθένειες, που δεν μπορούν να βρουν τρόπο θεραπείας. Υπάρχουν προβληματικές καταστάσεις που δεν εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του γιατρού, που έχουν και αυτές ανάγκη θεραπείας. Ποικίλοι είναι οι λόγοι που περιορίζουν την δυνατότητα θεραπείας, των διαφόρων αυτών προβληματικών καταστάσεων ή ασθενειών. Αυτό όμως που πρέπει να σημειώσουμε με έμφαση, γνωστό άλλωστε σε όλους μας, είναι η αδιαφορία των ανθρώπων. Η αδιαφορία των συνανθρώπων μας, που δεν γυρίζουν να ρίξουν μια ματιά στο πάσχοντα. Να δούμε και να πλησιάσουμε τον άνθρωπο που ζει δίπλα μας, ακόμη στο ίδιο μας το σπίτι, κάποτε. Πολλές φορές αρκεί ένας απλός λόγος, με φανερό όμως το ενδιαφέρον μας. Ένα ερώτημα τουλάχιστον, για να πληροφορηθούμε με ειλικρίνεια το πρόβλημα. Μια απάντηση γεμάτη ενδιαφέρον και αγάπη, μπορεί να ικανοποιήσουν τον άνθρωπο που υποφέρει. Να τον ανακουφίσουν. Να του δώσουν τη δύναμη, να αντιμετωπίσει μόνος του, πλέον τις δύσκολες καταστάσεις. *«Άνθρωπου ούκ έχω»*, παραπονείται ο παράλυτος. Χαρακτηρίζουμε κάποιους ότι διαθέτουν «ανθρωπιά». Και σημαίνει αυτό, εντιμότητα, ενδιαφέρον, ίσως ακόμη και καλοσύνη και αγάπη. Είναι αυτά που μπορεί να διαθέτει ο

χριστιανός για τον πλησίον του. Το σκεφτόμαστε κάποτε; Το βλέπουμε, αγαπητοί μου αδελφοί, σαν καθήκον αγάπης για τον διπλανό μας, που ο Χριστός θυσιάστηκε; Το τηρούμε απλώς και αδιάφορα, όπως κάθε εντολή, ή περισσότερο από πραγματικό ενδιαφέρον, από αγάπη;

Ο σύγχρονος κόσμος, στην πλειοψηφία του, χαρακτηρίζεται για τον έντονο ατομικισμό και την αδιαφορία. Είναι γενικό τα παράπονο, που εκφράζει χαρακτηριστικά στη σημερινή ευαγγελική περικοπή ο παράλυτος. Τον εαυτούλη μας φροντίζουμε. Τα συμφέροντά μας επιζητούμε. Αδιαφορούμε για τους άλλους, ακόμη και για τους δικούς μας, την οικογένειά μας. Ευτυχώς όμως βλέπουμε και στις μέρες μας αξιόλογα και φωτεινά παραδείγματα χριστιανικού ανθρωπισμού. Βλέπουμε πολλούς να μετατρέπουν την βαθιά και ανθρώπινη λύπη για τους δυστυχισμένους, σε έργα αγαθοποιίας. Και σαν χριστιανοί νοιώθουμε δικαιωμένοι. Στο μέτρο του δυνατού, πρόσφυγες και μετανάστες, και μάλιστα αλλόθρησκοι, που πλημμυρίζουν πόλεις και χωριά, βρίσκουν «άνθρωπο» συμπαραστάτη και βοηθό, στην ώρα της μεγάλης τους ανάγκης.

Το τελευταίο, δηλαδή η χωρίς διάκριση παροχή βοήθειας και συμπαραστάσης, σε αλλόθρησκους και εχθρούς ακόμη, δεν είναι μια απλή κοινωνική βοήθεια και καθήκον, αλλά χριστιανική πράξη αγάπης. Κάτι άλλο που παρατήρησα, αγαπητοί μου, και το θεωρώ σημαντικό, είναι τα τριάντα οκτώ χρόνια. Μην αναβάλουμε τις πράξεις αγάπης. Και αυτός που έχει ανάγκη πρέπει να εξυπηρετηθεί, αλλά και εμείς δεν ξέρουμε αν αύριο θα υπάρχουμε, αν μπορούμε κι αν έχουμε την ευκαιρία να κάνουμε μια αγαθοεργία.

Κι ας μη λησμονούμε, ότι είμαστε αποδέκτες καθημερινά των πλούσιων δωρεών, παροχών του Θεού, ακόμη κι αυτές που δεν ζητούμε. Και φυσικά και εμείς οφείλουμε, με όσες δυνάμεις έχουμε, να προσφέρουμε. Από τον Κύριο μας περιμένουμε όλοι την βοήθειά του, τη στιγμή που δεν υπάρχει κανένας συμπαραστάτης δίπλα μας, στη δύσκολη ώρα. Γιατί Εκείνος γνωρίζει τι έχουμε ανάγκη και τότε πρέπει να την ικανοποιήσει. Το δικό μας το καθήκον είναι πολύ πιο απλό! Ας μη το λησμονούμε!!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πραξ. ια' 19-30

Ευαγγέλιο: Ιωάν. δ' 5-42

29 Μαΐου 2016

«Ει ήδεϊς την δωρεάν του Θεού, και τις εστίν ο λαλών σοι δός μοι πειν, συ αν ήτησας αυτόν, και έδωκεν αν σοι ύδωρ ζών» (Ιωάν. δ' 10)

Οι Σαμαρείτες ήταν ένα κομμάτι του λαού της Παλαιστίνης που δεν εθεωρούνταν από τους Ιουδαίους ως γνήσιοι Ισραηλίτες λόγω των μεικτών γάμων με τους Ασσυρίους, αλλά και λόγω της ανέγερσης ναού, εκτός των Ιεροσολύμων για τη λατρεία του Θεού, στο όρος Γαριζείν. Κατά τους Ιουδαίους, αφού οι Σαμαρείτες δεν εθεωρούντο ως γνήσιοι Ιουδαίοι, τότε δεν εδικαιούντο της σωτηρίας που θα πρόσφερε ο Μεσσίας.

Αυτή την αντίληψη διέψευσε ο Ιησούς, τόσο μέσα από τα θαύματα του, όσο και μέσα από τη διδασκαλία του, μεταφέροντας το μήνυμα ότι είναι ο σωτήρας όλων των ανθρώπων, άρα και των Σαμαρειτών. Όταν δε ο Ιησούς τους είχε ελέγξει γιατί οι ίδιοι οι Ιουδαίοι αρνήθηκαν να τον δεχθούν ως «Υιό του Ανθρώπου» και απεσταλμένο του Θεού Πατέρα, αυτοί τόλμησαν και του είπαν: «καλά δεν το λέμε εμείς πως είσαι Σαμαρείτης και δαιμονισμένος»; (Ιωάν. η' 48).

Η απάντηση του Ιησού είναι αποστομωτική: «Εγώ δεν είμαι δαιμονισμένος, αλλά με ό,τι κάνω τιμώ τον Πατέρα μου, ενώ εσείς με περιφρονείτε, αυτοί όμως του είπαν ότι «τώρα είμαστε βέβαιοι πως είσαι δαιμονισμένος» (Ιωάν. η' 52). Ο Ιησούς όμως δεν περιορίστηκε στην πιο πάνω απάντηση, αλλά τους απέδειξε ότι οι Σαμαρείτες, τους οποίους υποτιμούν, είναι κατά πολύ ανώτεροι από τους ίδιους και ότι είναι άξιοι σωτηρίας.

Κατά την θεραπεία των δέκα λεπρών ο ένας ήταν Σαμαρείτης και ήταν ο μόνος που αισθάνθηκε την ανάγκη να επιστρέψει και να τον ευχαριστήσει. Αντίθετα οι Ιουδαίοι, εννέα στο αριθμό, φάνηκαν αχάριστοι. Επίσης μέσα από την παραβολή του καλού Σαμαρείτη τους απέδειξε και με τη δική τους μάλιστα παραδοχή, ότι ο Σαμαρείτης συμπεριφέρθηκε καλύτερα τόσο από τον ιερέα όσο και από τον Λευίτη που όχι μόνο ήταν Ιουδαίοι, αλλά και από καθήκον όφειλαν να βοηθήσουν τον ομοεθνή τους που τραυματίσθηκε από τους ληστές.

Η σημαντικότερη όμως απάντηση δίνεται στους Ιουδαίους μέσα από το σημερινό ευαγγέλιο. Ο Ιησούς όχι μόνο συνομιλεί με γυναίκα και μάλιστα, σε αντίθεση με τα δεδομένα της εποχής, αλλά αυτή η γυναίκα τυχάνει να είναι όχι μόνο Σαμαρείτισσα, αλλά και πολύ αμαρτωλή. Μια αμαρτωλή όμως που περιμένει τον Μεσσία και όταν τον γνωρίζει τον ακολουθεί, ενώ οι ίδιοι όταν τον γνώρισαν όχι μόνο τον αποστράφηκαν, αλλά και τον καταδίκασαν σε θάνατο!

Μέσα από τη συνομιλία του Ιησού με τη Σαμαρείτισσα έχουμε πρωτόγνωρες στιγμές. Ο Ιησούς αποδέχεται τον αμαρτωλό άνθρωπο, έστω κι αν είναι αλλογενής, τον βγάζει από την περιθωριοποίηση και τον παραγκωνισμό και τον καθιστά ικανό, όχι μόνο να συνομιλεί με το θεό, αλλά και να του αποκαλύπτονται ύψιστες αλήθειες της πίστεως όπως: Ότι ο Θεός είναι Πνεύμα και ως Πνεύμα ευρίσκεται παντού. Άρα και η λατρεία του Θεού θα μπορεί να γίνεται οπουδήποτε, αρκεί να είναι λατρεία πνευματική. Με τον τρόπο αυτό αλλάζουν τα δεδομένα, τόσο των Ιουδαίων όσο και των Σαμαρειτών, που πίστευαν αντίστοιχα, ότι ο Θεός ευρίσκεται και άρα πρέπει να λατρεύεται στο Ναό των Ιεροσολύμων και στο όρος Γαριζείν.

Όμως, πέραν από την αποκάλυψη των ύψιστων αληθειών περί του θεού και της λατρείας του, σήμερα αυτοαποκαλύπτεται, λέγοντας ότι είναι ο αναμενόμενος Μεσσίας. Αποκαλύπτεται όμως και το πνευματικό βάθος της Σαμαρείτισσας η οποία είπε: «Ξέρω ότι θα έρθει ο Μεσσίας, δηλαδή ο Χριστός. Όταν έρθει εκείνος, θα μας τα εξηγήσει όλα». Μέσα από την προσδοκία ότι έρχεται ο Χριστός αλλά και ότι Αυτός «αναγγέλει ημίν πάντα», φαίνεται ότι Σαμαρείτισσα διακατέχεται όχι μόνον από τον πόθο του ερχομού του Μεσσία, του Λυτρωτή, αλλά και εκφράζει την απόλυτη πίστη ότι και ο Μεσσίας θα έρθει και όλη την αλήθεια θα την αποκαλύψει «ημίν» σε μας. Άρα οι Ιουδαίοι μπορεί να τους θεωρούσαν «αλλογενείς» και ανάξιους σωτηρίας, αυτοί όμως αν και αμαρτωλοί θα τύχουν σωτηρίας και ότι ο Μεσσίας, Λυτρωτής θα έρθει και γι' αυτούς.

Μπροστά στο μεγαλείο της πίστης της Σαμαρείτισσας αποκαλύπτεται ο Χριστός λέγοντας της «Εγώ ειμί ο λαλών σοι». Με τον τρόπο αυτό ετόνισε στη Σαμαρείτισσα και τονίζει και σε μας ότι, όταν με πραγματικό πόθο αναζητούμε τον Ιησού, Αυτός βρίσκεται κοντά μας περισσότερο από 'τι φανταζόμαστε. Συνομιλεί μαζί μας. Δεν μας αποστρέφεται αν και είμαστε αμαρτωλοί. Αντίθετα χρησιμοποιεί την αμαρτωλότητα μας σαν όχημα που θα μας οδηγήσει στη σωτηρία. Μας αποκαλύπτει την αμαρτωλότητα μας, αλλά την ίδια στιγμή μας απλώνει το χέρι για να μας βγάλει από το βάλτο της αμαρτίας.

Άλλοτε σμιλεύοντας τη σκληρή πέτρα της αμαρτίας μας και άλλοτε ρίχνοντας φως στο νερό του πηγαδιού της αμαρτίας μας, μας δίνει τη δυνατότητα, είτε να αισθανθούμε, είτε να δούμε με καθαρότητα σαν σε καθρέφτη την αμαρτωλότητα του εαυτού μας. Ο «προβολέας» της Χάριτος του θεού δε σταματά μόνο στην αποκάλυψη. Παρά την ασχήμια που αντικρίζουμε δεν μας αφήνει να απογοητευτούμε. Αντίθετα, με τον «κουβά» της μετάνοιας μας βοηθά να αντιλήσουμε από το πηγάδι της ψυχής μας όλη την ακαθαρσία που λέρωνει και μολύνει την ψυχή μας. Με τον τρόπο αυτό τα λερωμένα από τη στασιμότητα νερά της αμαρτίας θα καθαρίζουν σιγά – σιγά και θα αντικαθίστανται με την πηγή της χάριτος του Θεού, όπου μέσα μας πια, όπως είπε σήμερα ο Ιησούς «θ' αναβλύζει νερό ζωής αιώνιας». Τότε κι εμείς, όπως σήμερα η Σαμαρείτισσα θα του πούμε: «Κύριε, δώσ' μου αυτό το νερό για να μη διψάω». Αυτό δεν θα μας το αρνηθεί. Θα μας ζητήσει μόνο να του προσφέρουμε τις αμαρτίες μας.

Αδελφοί μου, ας αφήσουμε τη «στάμνα» των αμαρτιών μας, όπως έκανε σήμερα και η Σαμαρείτισσα. Ας την μιμηθούμε και σαν κήρυκες του Ευαγγελίου, είτε μέσα από τη διδασκαλία, είτε μέσα από την όλη ζωή και συμπεριφορά μας. Ας γίνουμε κι εμείς φωτεινοί, όπως Φωτεινή έγινε και η ίδια η Σαμαρείτισσα, τόσο στο οικογενειακό όσο και στο κοινωνικό μας περιβάλλον. Με τον τρόπο αυτό θα επιβεβαιώσουμε ότι γίναμε όχι μόνο γνώστες της δωρεάς του Θεού, αλλά και αποδέκτες αυτής της δωρεάς η οποία μας προσφέρεται δια του Ιησού Χριστού. Ακόμα θα πιστέψουμε ότι ο Ιησούς Χριστός ενσαρκώνοντας την αγάπη του Θεού, χωρίς διάκριση σε όλους τους λαούς και όλους τους ανθρώπους, σε άντρες και γυναίκες, θα προσφέρει και σε μας το «νερό» που θα γίνει μέσα μας «πηγή ύδατος αλλομένου εις ζώην αιώνιον». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Απόστολος: Πράξ. στ' 16 – 34

Ευαγγέλιο: Ιωάν. θ' 1 – 38

5 Ιουνίου 2016

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Του Μητροπολίτη Πάφου Γεωργίου για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Το φως είναι από τις μεγαλύτερες ευεργεσίες του Θεού προς τον άνθρωπο. Η δημιουργική προσταγή του Θεού «γενηθήτω φως» έφερε σε τάξη τη δημιουργία κι έδωσε τις προϋποθέσεις, τόσο για τη φυσική ζωή, όσο και για τον ανθρώπινο πολιτισμό.

Και πράγματι! Χωρίς φως δεν μπορεί να υπάρξει ζωή, γιατί δεν μπορεί να υπάρξει φωτοσύνθεση, ούτε και, επομένως, οξυγόνο. Μα, έστω κι αν υπήρχε οξυγόνο με άλλο τρόπο, χωρίς το φως δεν θα μπορούσαν να γραφούν και να διαβαστούν βιβλία, δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν σχολεία και πανεπιστήμια, δεν θα μπορούσε να υπάρξει πνευματική ζωή.

Ως εκ τούτου η όραση θεωρήθηκε ως ανεκτίμητος θησαυρός για τον άνθρωπο. Μπορεί μ' αυτήν ο άνθρωπος όχι απλώς να απολαμβάνει τη θέα του κόσμου τούτου, αλλά και να εργάζεται και να δημιουργεί. Αντίθετα η στέρηση της θεωρήθηκε ανέκαθεν μια μεγάλη έλλειψη για τον άνθρωπο. Γι' αυτό κι όσοι είχαν στερηθεί το φως τους ετύγχαναν πάντοτε της συμπάθειας των άλλων ανθρώπων. Όπως ακριβώς συνέβη και με τον εκ γενετής τυφλό της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Αυτός δεν προκαλεί μόνο τη συμπάθεια των ανθρώπων που τον ελεούν, αλλά και των Αποστόλων, που προβληματίζονται για το ποιος φταίει για να γεννηθεί τυφλός.

Όσο κι αν η τύφλωση είναι μια σοβαρή έλλειψη, που προκαλεί μεγάλη θλίψη στον άνθρωπο, αυτή εντάσσεται μέσα στο σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του καθενός μας. Κάποιοι συναντούν στη ζωή τους φτώχεια, άλλοι ανίατες ασθένειες, άλλοι πολλά άλλα. Ως παιδαγωγία από τον Θεό, μερικοί συναντούν την τύφλωση. Δεν είναι όμως τούτο το μεγαλύτερο κακό. Για έναν πιστό τούτο δεν θεωρείται καν κακό. Κακό, και μάλιστα μέγιστο κακό, είναι η ψυχική τύφλωση. Το να είναι κανείς ψυχικά τυφλός, «σκοτεινός περί το φως» του Χριστού. Λέει χαρακτηριστικά ο άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος: «Εάν το σώμα τυφλωθή υπό της ψυχής κινείται. Η ψυχή δε τυφλωθείσα, ποίαν κίνησιν ευρήσει;»

Ο Χριστός, κατά την επίγεια παρουσία του, χρησιμοποίησε τους όρους «φως» και «σκότος» με αυτή την μεταφορική έννοια. Πριν τη σημερινή θεραπεία διακήρυξε: «Όταν εν τω κόσμω ω, φως ειμί του κόσμου», εννοώντας το πνευματικό φως, αυτό που σχετίζεται με τους ψυχικούς οφθαλμούς. Και σ' άλλη περίπτωση διαβεβαιώνει: «Ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήσει εν τη σκοτία αλλ' έξει το φως της ζωής». Κι αλλού, πάλιν, αποκάλυψε το σκοπό της έλευσής του στον κόσμο: « Εγώ φως εις τον κόσμον ελήλυθα, ίνα πας ο πιστεύων εις εμέ εν τη σκοτία μη μείνη». Ήλθα, λέει ο Χριστός, για να φέρω τον θείο φωτισμό, ώστε κάθε ένας, που θα πιστεύει σ' εμένα, να μην παραμείνει στο σκοτάδι του σατανά.

Ο Προφήτης Ησαΐας μιλώντας για τον Μεσσία λέει ότι έργο Του θα ήταν «κηρύξαι αιχμαλώτοις άφεσιν και τυφλοίς ανάβλεψιν», δηλ να κηρύξει στους αιχμαλώτους απελευθέρωση και στους τυφλούς ανάβλεψη. Η ανάβλεψη θα παρέχεται διά του κηρύγματος κι είναι πρόδηλο ότι αναφέρεται στη διάνοιξη των

ψυχικών οφθαλμών. Και πες, στον εσπερινό, η υμνολογία μας ανεφέρθη στον Χριστό ως «το ανέσπερο φως, το επί τέλει των αιώνων ως εν εσόπτρω διά σαρκός λάμψαν τω κόσμω και μέχρις Άδου κατελθόν και το εκείσε σκότος λύσαν». Είναι προφανές ότι το φως, που διαλύει τα σκοτάδια του Άδου, δεν είναι το αισθητό φως αλλά το θεϊκό.

Ο σημερινός τυφλός εκ γενετής, απέκτησε με το θαύμα του Χριστού, πρώτιστα τον θείο φωτισμό, που ήταν και μεγαλύτερη ευεργεσία από τη σωματική όραση. Γι' αυτό και τον βλέπουμε να υπερασπίζεται με πάθος τη θεότητα του Χριστού μπροστά στους Φαρισαίους. Εκείνοι τον περιφρονούν σκαιότατα. Του λεν ξεδιάντροπα, ότι γεννήθηκε ολόκληρος μέσα στην αμαρτία κι όμως, επιμένει στη θεότητα του Χριστού: «Ει μη ην υτός παρά Θεού, ουκ ηδύνατο ποιείν ουδέν». Τον έβγαλαν έξω, κι όμως επιμένει στις θέσεις του. Αποκορύφωμα ήταν η ομολογία του στην ερώτηση του Χριστού εάν πιστεύει εις τον Υιό του Θεού. «Πιστεύω Κύριε. Και προσεκύνησεν αυτόν».

Τι ωφέλησε τους Φαρισαίους η φυσική όραση; Έβλεπαν και τον Χριστό και τα θαύματά Του κι όμως απιστούσαν. Ζητούσαν να διαστρεβλώσουν κάθε του λόγο και κάθε του ενέργεια. Εφαρμόστηκε έτσι στο πρόσωπό τους το ψαλμικό «οφθαλμούς έχουσι και ουκ όφονται». Έχουν μάτια αλλά δεν μπορούν να δουν.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Χαρακτηριστικό των ανθρώπων με τον θείο φωτισμό είναι και η συμπάθεια κι η αλληλεγγύη προς τους έχοντας ανάγκη. Κατανοούν πλήρως πως, αφού όλοι είμαστε ενιαίο σύνολο, ως μέλη του Σώματος του Χριστού, δεν είναι δυνατόν κάποιος να πάσχει κι αυτοί να μένουν αδιάφοροι. Μπορεί η σωματική τύφλωση να μην συνιστά πνευματικό μειονέκτημα για τους τυφλούς. Είναι όμως μια αναπηρία, για την αντιμετώπιση της οποίας απαιτούνται αυξημένες δαπάνες και, ως εκ τούτου, χρειάζονται και τη δική μας βοήθεια.

Καλούμαστε κι εμείς, σήμερα που διεξάγεται ο καθιερωμένος έρανος υπέρ των τυφλών, να συνεισφέρουμε κατά τη δυνατότητά μας. Όσοι μπορούν να συνεισφέρουν πολλά, ας το κάνουν. Εφαρμόζουν έτσι τη προτροπή του Απ. Παύλου: «το υμών περισσευμα εις το εκείνων υστέρημα, ίνα γένηται ίσότης». Όσοι αδυνατούν, ας προσφέρουν το «δίλεπτον της χήρας». Ο Χριστός, ως γνωστόν, επαινέσε τη μικρή αυτή προσφορά περισσότερο από τα μεγάλα ποσά άλλων, γιατί δινόταν από το υστέρημα.

Είμαστε σίγουροι ότι όλοι θα συμβάλετε με την εισφορά σας, όσο μπορείτε, στην απάμβλυση των αναγκών αυτής της ομάδας των συνανθρώπων μας. Εύχομαι ο Θεός να ανταποδώσει στον καθένα πολλαπλάσια τις ευλογίες Του.

Μετ' ευχών

† Ο Πάφου Γεώργιος

Σημείωση: Το ποσόν που θα συγκεντρωθεί να παραδοθεί, με ευθύνη της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, έναντι αποδείξεως, στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου, ή στην Επισκοπή Αρσινόης μέχρι το Σάββατο 11 Ιουνίου 2016, απ' όπου θα σταλεί στον προορισμό του.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ (Των Αγίων Πατέρων)

Απόστολος: Πραξ. Κ' 16 – 18, 28 – 36

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ΙΖ' 1 – 13

12 Ιουνίου 2016

«Εγώ σε edόξασα επί της γης» (Ιωάν. ιζ', 4)

Η Αγία μας Εκκλησία, αγαπητοί μου αδελφοί, τιμά σήμερα τους Θεοφόρους Πατέρες της Πρώτης Οικουμενικής Συνόδου, τους μεγάλους αυτούς ήρωες της πίστεώς μας, που αντιστάθηκαν στη φοβερή αίρεση του Αρειανισμού. Πολλοί από αυτούς είχαν πάνω τους νωπές ακόμα τις πληγές των μαρτυριών τους, από τους τελευταίους διωγμούς. Γι' αυτό και η Ορθόδοξη Εκκλησία, ευγνώμων για τη μεγάλη τους αυτή προσφορά, αφιέρωσε αυτή την Κυριακή στην ιερή μνήμη των τριακοσίων δεκαοκτώ αγίων εκείνων ανδρών, που προέβαλαν τα στήθη τους στην επιδρομή των λύκων του Αρειανισμού. Στην ατμόσφαιρα της γιορτής αυτής είναι ενταγμένο και το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα. Αποτελεί τούτο ένα τμήμα της λεγόμενης Αρχιερατικής Προσευχής του Κυρίου, της πλέον συγκλονιστικής προσευχής, που απευθύνθηκε ποτέ προς τον Ουρανό, από την επιφάνεια της γης. Και η προσευχή αυτή έχει επιλεγεί ακριβώς για να τονίσει το πνευματικό υπόβαθρο του αγώνα των Πατέρων αυτών για την αληθινή πίστη. Ο Μυστικός Δείπνος έχει πλέον τελειώσει. Ο προδότης έχει φύγει για να φέρει σε πέρας το καταχθόνιο σχέδιό του. Ο Κύριος, με τους ένδεκα πλέον μαθητές Του, πορεύεται προς τη Γεσθημανή. Σε κάποιο σημείο της διαδρομής αυτής, γίνεται και η συγκλονιστική αυτή προσευχή, που θα λέγαμε ότι ήταν ένας απολογισμός της επίγειας ζωής Του. «Εγώ εφανέρωσα τη δόξα Σου πάνω στη γη», μας λει ο Κύριος, «αφού ολοκλήρωσα το έργο που μου ανάθεσες να κάμω». Οι λόγοι αυτοί, μας δίνουν σήμερα την αφορμή να δούμε πως Εκείνος edόξασε τον Πατέρα Του και πως κι εμείς μπορούμε να Τον μιμηθούμε.

Δεν υπάρχει, πράγματι, ιερότερη αποστολή και υψηλότερο έργο, από το να γινόμαστε αφορμή, για να δοξάζεται ο υπερύμνητος Κύριος. Το τιμητικότερο αυτό έργο το επετέλεσε πλήρως και τελείως ο Θεάνθρωπος Κύριος, όταν εξούσε στη γη. Ζωή αγία και αναμάρτητη, που από την αρχή μέχρι το τέλος της, ήταν μια διαρκής δοξολογία του Ουράνιου Πατέρα Του. Γι' αυτό και πάντοτε μιλούσε στους ανθρώπους για τον Πατέρα Του. Τους φανέρωσε το θέλημά Του και τους edίδασκε διαρκώς για να γνωρίσουν περισσότεροι άνθρωποι καλύτερα και τελειότερα τις εντολές Του και τη θαυμαστή αγάπη Του. Μετά από κάθε θαύμα τα πλήθη γεμάτα δέος και θαυμασμό edόξαζαν τον Θεό. (Λουκ. Ε' 26, Ζ' 16). Ο Κύριος, όμως, edόξασε κυρίως και προ πάντων τον Ουράνιο Πατέρα Του, με τη μέχρι του σταυρικού θανάτου υπακοή στο θέλημά Του. Και ο Σταυρός, όπου συνειρίβη το κράτος και η δύναμη του Διαβόλου, είναι ο θρίαμβος και η δόξα του Κυρίου. Στο Σταυρό είναι που κατατροπώθηκε ο Εωσφόρος, που θέλησε να προσβάλει τη δόξα του Θεού.

Ο Κύριος, λοιπόν, με την αναμάρτητη και αγία ζωή Του, που προκαλούσε θαυμασμό και με την σταυρική Του θυσία, edόξασε τον Ουράνιο Πατέρα Του. «Ηρθε τώρα η ώρα να φανερωθεί η δόξα του Υιού του ανθρώπου και ο Θεός να δοξασθεί εξ αιτίας Του», μας λει ο ίδιος ο Κύριος. Και συνεχίζει: «Κι αν ο Θεός δοξασθεί δι Αυτού, τότε κι ο Θεός θα Τον δοξάσει κοντά Του, κι' αυτό μάλιστα θα γίνει πολύ γρήγορα» (Ιωάν. ΙΓ' 31 – 32). Αυτό το τέλειο παράδειγμά Του, το μιμήθηκαν από τότε όλοι οι άγιοι της Εκκλησίας μας, που με την αγία ζωή τους edόξασαν τον Θεό

και Τον δοξάζουν και τώρα στους ουρανούς, ασιγήτως, θριαμβευτές μαζί με τους Αγγέλους. Στα ίχνη εκείνων, θα πρέπει να βαδίζουμε κι εμείς. Γι' αυτό και καλούμαστε να δοξάζουμε με έργα και λόγια και την όλη μας ζωή, τον Κύριο και Θεό μας. «Το Θεό να δοξάζετε με το σώμα σας και με το πνεύμα σας, που ανήκουν σ' Εκείνο» (Α' Κορ. ΣΤ' 20), μας παραγγέλλει ο απόστολος των Εθνών Παύλος. Τούτο σημαίνει ότι σώμα και ψυχή είναι δώρα δικά Του. Κι αν, επομένως, λειτουργούν και κινούνται σύμφωνα με το σκοπό που Εκείνος μας τα έπλασε και μας τα χάρισε, τότε δοξάζεται ο Δημιουργός και Θεός μας.

Γι' αυτό και η γλώσσα μας δεν πρέπει να λει λόγους απρεπείς και λόγους κατακρίσεως, αλλά να υμνολογεί τον Θεό, να παρηγορεί τον πονεμένο και να παρακινεί σε μετάνοια τον αμαρτωλό. Έπειτα τα χέρια δεν πρέπει να κινούνται για τη διάπραξη αδικιών και αμαρτιών. Και τέλος τα μάτια που πρέπει να αποφεύγουν κάθε άτοπο και αμαρτωλό και να δίνουν σημασία στο καλό παράδειγμα προς μίμηση, καθώς και σ' όλα τα θαυμάσια της δημιουργίας που μας περιβάλλουν. Έχουμε, επίσης, και τις πνευματικές μας δυνάμεις. Οι σκέψεις μας, οι λογισμοί μας, οι πόθοι και οι επιθυμίες μας, τα σκιρτήματα του νου και της καρδιάς μας δεν πρέπει να είναι αμαρτωλά, αλλά θεάρεστα, δίκαια, αγνά, σεμνά και εύφημα. Με λίγα λόγια δοξάζουμε τον Θεό, αν ακτινοβολεί και λάμπει γενικά στο περιβάλλον μας, το χριστιανικό μας παράδειγμα. «Οι άνθρωποι», μας λει ο Κύριος, «όταν ανάψουν το λυχνάρι, δεν το βάζουν κάτω από το δοχείο, με το οποίο μετρούν το σιτάρι, αλλά το τοποθετούν στο λυχνοστάτη, για να φωτίζει όλους τους ανθρώπους του σπιτιού. Έτσι να λάμπει και το δικό σας φως μπροστά στους ανθρώπους, για να δουν τα καλά σας έργα και να δοξολογήσουν τον Ουράνιο Πατέρα Σας». (Ματθ. Ε' 15 – 16). Αν όσοι μας γνωρίζουν και μας βλέπουν ομολογούν ότι αληθινά είμαστε άνθρωποι του Θεού, τότε δοξάζεται Εκείνος. Γιατί με τα καλά μας έργα γινόμαστε αφορμή να σχολιάζεται ευμενώς η Ορθόδοξη πίστη μας και να δοξάζεται και ο Αρχηγός της πίστεώς μας, ο Ιησούς.

Όταν ο Κύριος έλεγε το «εγώ σε εδόξασα επί της γής», είχε όπως πάντοτε πολλή την παρηγοσία. Κανένας δεν μπορούσε να Τον διαψεύσει. Ήταν αναμάρτητος και εδόξαζε πάντοτε τον Πατέρα Του. Γι' αυτό και το παράδειγμά Του θα πρέπει να συγκινήσει τον καθένα μας και να μας παρακινήσει, ούτως ώστε, να μη περνά μέρα χωρίς να δοξάζουμε «ψυχή τε και σώματι τον Θεό μας». Η δοξολογία αυτή θα γεμίζει χαρά και ευφροσύνη την ύπαρξή μας και θα μας εξασφαλίζει και την μακαριότητα των ουρανών. Γιατί ο Κύριος υποσχέθηκε σε όσους δοξάζουν επί γης τον Θεό, ως βραβείο, την αιώνια δόξα.

Αδελφοί μου! Στην πρόσκαιρη αυτή ζωή, αξίζει να κάνουμε κι εμείς απολογισμό και έρευνα αν εκύλησε και κυλά η ζωή μας σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Κι επειδή δεν ξέρουμε πότε θα τελειώσει η ζωή μας, είναι πολύ ωφέλιμο, κατά διαστήματα και αρκετά συχνά, να εξετάζουμε τον εαυτό μας και να βλέπουμε αν πηγαίνει όπως το ζητά ο Κύριός μας. Αν πράγματι, δηλαδή, τα έργα και οι πράξεις μας είναι χριστιανικές. Ας ευχηθούμε, λοιπόν, να βρεθούμε κι εμείς μεταξύ αυτών που θα δοξάζονται αιώνια και θα δοξολογούν εκεί τον Θεό, ασιγήτως.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πραξ. β' 1-11

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ζ' 37-52, η' 12

19 Ιουνίου 2016

«Πεντηκοστήν εορτάζομεν και Πνεύματος επιδημίαν και προθεσμίαν επαγγελίας και ελπίδος συμπλήρωσιν»

Μέσα στα πιο πάνω λόγια συμπυκνώνει ο υμνωδός τα πολλαπλά νοήματα της σημερινής γιορτής της Πεντηκοστής όπως: την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, την εκπλήρωση των υποσχέσεων του Θεού προς τους ανθρώπους και τέλος την ολοκλήρωση των ελπιδοφόρων προσδοκιών του ανθρώπου. Το Πνεύμα το Άγιον το οποίο, πάλι κατά τον υμνωδό, «ην μεν αεί και έστι και έσται», δηλαδή υπήρχε πάντοτε, υπάρχει και θα υπάρχει, αν και «αποσύρεται» μετά την πτώση του ανθρώπου στην αμαρτία, εντούτοις δεν εξαφανίζεται, αλλά δρα, κατά καιρούς επιλεκτικά μέσω των Προφητών. Γιατί, κατά τον Απόστολο Πέτρο: «Καμιά προφητεία δεν προήλθε ποτέ από ανθρώπινο θέλημα, αλλά εμπνευσμένοι, από το Άγιο Πνευμα, αξιώθηκαν άγιοι άνθρωποι να μιλήσουν από μέρους του Θεού:» (Β' Πετρ. α', 21).

Αυτό, λοιπόν, το Άγιο Πνεύμα, που είναι το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος «το εκ του πατρός εκπορευόμενο τω συν Πατρί και Υιώ συμπροσκυνούμενον και συνδοξαζόμενον τω λαλήσαν δια των Προφητών» από σήμερα μπαίνει στην ιστορία και αλλάζει ριζικά τη ζωή όχι μόνο των Μαθητών, αλλά και των ανθρώπων γενικότερα. Αν ο Μεσσίας ήταν η προσδοκία των ανθρώπων της Παλαιάς Διαθήκης, το Άγιο Πνεύμα ήταν η προσδοκία και ταυτόχρονα η εξαγγελία για τον ερχομό του, τόσο της Παλαιάς, όσο και της Καινής Διαθήκης.

Ο Απόστολος Πέτρος μιλώντας στο πλήθος, μετά την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, για τα θαύματα που έβλεπαν και άκουαν ότι αυτά ήταν εκπλήρωση των όσων είπε ο Θεός μέσω του προφήτη Ιωήλ (γ' 1-2). Αυτό θα συμβεί στις έσχατες ημέρες, λέει ο θεός: Θα χαρίσω πλουσιοπάροχα το Πνεύμα μου σε κάθε άνθρωπο. Έτσι, οι γιοί σας και οι θυγατέρες σας θα κηρύξουν την αλήθεια οι νέοι σας θα δουν οράματα και οι γέροντες σας θα ονειρευτούν Θεϊκά όνειρα και σ' αυτούς που μου ανήκουν, άντρες και γυναίκες, θα χαρίσω, τις ημέρες εκείνες, πλουσιοπάροχα το Πνεύμα μου και αυτοί θα κηρύξουν την αλήθεια του Θεού» (Πραξ. β' 16-18).

Αλλά και ο Ιησούς, λίγο πριν την Ανάληψη στους ουραμούς θα προτρέψει τους μαθητές του να μην απομακρυνθούν από τα Ιεροσόλυμα αλλά να περιμένουν από τον Πατέρα για την εκπλήρωση της υπόσχεσης για την οποία τους είχε μιλήσει «ότι δηλαδή, ενώ ο Ιωάννης βάφτιζε με νερό, εσείς θα βαφτιστείτε σε λίγες μέρες με το Άγιο Πνεύμα» (Πράξ. α' 4-5).

Με τη συμπλήρωση, λοιπόν, πενήντα ημερών από το Πάσχα και την Ανάσταση του Ιησού, το Άγιο Πνεύμα έρχεται και μπαίνει δυναμικά στην ιστορία και στη ζωή των ανθρώπων. Σήμερα, με την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος ιδρύεται η Εκκλησία, μέσω της οποίας θα συνεχιστεί το λυτρωτικό έργο του Ιησού, εξού και η σημερινή ημέρα χαρακτηρίζεται ως «Γενέθλια ημέρα της Εκκλησίας».

Από σήμερα, όμως, το Άγιο Πνεύμα δεν έρχεται μόνο μέσα στον κόσμο και μέσα στην Εκκλησία. Από σήμερα το Άγιο Πνεύμα έρχεται «επί πάσαν σάρκα». Προσφέρεται πλουσιοπάροχα και μάλιστα χωρίς διάκριση, σε μικρούς και μεγάλους, σε άντρες και γυναίκες. Παράλληλα, καλλιεργεί μια προσωπική σχέση με τον καθένα ξεχωριστά με αποτέλεσμα η σωτηρία από γενική να μετατρέπεται σε προσωπική. Αυτή η προσωπική επαφή με το Άγιο Πνεύμα δίνει τη δυνατότητα στον

κάθε άνθρωπο να ζει τη δική του πεντηκοστή και να απολαμβάνει τους καρπούς της που είναι σοφία, δύναμη και αγιασμός. Αυτή η προσωπική επαφή δημιουργεί παράλληλα και ορισμένες υποχρεώσεις. Για τούτο ο Απόστολος Παύλος υπενθυμίζει, αλλά και προτρέπει: «Μη λυπείτε με τη συμπεριφορά σας το Πνεύμα του θεού το Άγιο, το οποίο αποτελεί τη σφραγίδα του θεού πάνω σας, εγγύηση ότι θα έρθει η ημέρα της τελικής απολύτρωσης. Διώξτε μακριά σας κάθε δυσαρέσκεια, θυμό, οργή, κραυγή, κατηγορία, καθώς και κάθε άλλη κακότητα. Να φέρεστε μεταξύ σας με καλοσύνη κι ευσιλαχνία, και να συγκωρείτε ο ένας τον άλλο όπως κι ο Θεός σας συγκώρησε δια του Χριστού» (Εφεσ. δ' 30-32).

Πέρα για πέρα σαφής ο Απόστολος Παύλος. Ο άνθρωπος που δέχεται τη χάρη και το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος ξεπερνά ατέλειες και αδυναμίες και μέσα από τον τρόπο της καθημερινής ζωής του καθρεφτίζει και τον καρπό του Αγίου Πνεύματος που είναι «η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η μακροθυμία, η καλοσύνη, η αγαθότητα, η πίστη, η πραότητα, η εγκράτεια» (Γλατ. Ε' 22-23).

Πολλές και σημαντικές οι πιο πάνω αρετές. Αρετές που η κάθε μια σαν κρίκοι αλυσίδας συναποτελούν τον «καρπό» του Αγίου Πνεύματος και που είναι ενιαίος αδιαίρετος και αδιάσπαστος. Ως εκ τούτου καμιά από τις πιο πάνω αρετές δεν μπορεί να υπάρξει από μόνη της ή και να εφαρμόζεται επιλεκτικά από μας.

Σήμερα, δυο χιλιάδες χρόνια μετά την ιστορική κάθοδο του Αγίου Πνεύματος πόσο άλλαξε ο κόσμος; Πόσο αλλάξαμε εμείς; Αν έχουμε συνειδητοποιήσει ότι γίναμε και γινόμαστε καθημερινά δέκτες των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος, τότε πως ενεργούμε στη ζωή μας; Οι άνθρωποι της πρώτης εκείνης Πεντηκοστής άλλαξαν ριζικά τη ζωή τους. Όπως αισθητή ήταν η παρουσία του Αγίου Πνεύματος κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, έτσι αισθητά ήταν και τα αποτελέσματα στη ζωή των Χριστιανών. Κατά τις Πράξεις των Αποστόλων «όλοι όσοι πίστεψαν είχαν μια καρδιά και μια ψυχή. Κανείς δε θεωρούσε ότι κάτι από τα υπάρχοντα του ήταν δικά του, αλλά όλα τα είχαν κοινά... Κι ο Θεός έδινε σε όλους πλούσια τη χάρη του. Δεν υπήρχε κανείς ανάμεσα τους που να στερείται τα απαραίτητα (Πραξ. δ' 32-34).

Γιατί, όσοι δέχθηκαν τη χάρη του Αγίου Πνεύματος πέρασαν από τα λόγια στα έργα «Γιατί, όσοι είχαν χωράφια ή σπίτια τα πουλούσαν κι έφερναν το αντίτιμο αυτών που πουλούσαν και το έθεταν στη διάθεση των Αποστόλων. Απ' αυτό δινόταν στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του». Πρωτοπόρος σ' αυτό το έργο της αγάπης ο δικός μας Απόστολος ο Βαρνάβας που οι Απόστολοι τον ονόμασαν έτσι, γιατί ήταν «ο άνθρωπος της παρηγοριάς» (Πράξ. δ' 36).

Αδελφοί μου, ο Θεός από άκρα συγκατάβαση μπήκε στην ιστορία και έγινε άνθρωπος για να μας οδηγήσει στη Θέωση. Σήμερα και πάλι από συγκατάβαση το Άγιο Πνεύμα, έρχεται και σκηνώνει ανάμεσα μας. Ας το παρακαλέσουμε, λοιπόν, να σκηνώσει και μέσα μας. Το «έλθε και σκηνώσον εν ημίν» ας γίνει διακαής πόθος, αλλά και εφαλτήριο για αντίστοιχη βελτίωση της όλης ζωής και συμπεριφοράς μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 33 – ιβ' 2

Ευαγγέλιον: Ματθ. ι' 32 – 33, 37-38, ιθ' 27-30

26 Ιουνίου 2016

«Ίδού ημεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι.

Τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;» (Ματθ. ιθ' , 27)

Το ερώτημα αυτό το απευθύνει ο Πέτρος εκ μέρους και των άλλων αποστόλων, ακόλουθων του Κυρίου. Ίδού εμείς αφήσαμε κάθε τι που μας συνέδεε με την προηγούμενη ζωή μας και σε ακολουθήσαμε. Ποια θα είναι η αμοιβή μας;

Πάντα είναι δύσκολη μια απόφαση, αγαπητοί μου αδελφοί, που θα μεταβάλει τη ζωή μας. Μένουμε στις συνήθειές μας, ακόμη κι όταν διαπιστώνουμε ότι δεν μας οδηγούν πουθενά. Φοβόμαστε την αλλαγή. Επιμένουμε ακόμη κι όταν φαίνεται ότι φτάνουμε σε μια πιθανή καταστροφή. Σκεφτείτε, από την άλλη πλευρά, τους απλοϊκούς ψαράδες, τους αποστόλους του Κυρίου. Ζούσαν απλά. Κάποτε είχαν πλούσια ψαριά κι άλλοτε λιγοστά ψάρια έβρισκαν στα δίκτυα τους. Μια απλή και μετρημένη ζωή περνούσαν με την οικογένειά τους και τα καθημερινά τους προβλήματα. Φυσικό λοιπόν ήταν το ερώτημά τους. Που πάμε;

Και η απάντηση του Κυρίου: Καθένας που άφησε σπίτια, αδέρφια, γονείς, γυναίκα και παιδιά και περιουσία, *«εκατονταπλασίονα λήψεται και ζωήν αιώνιου κληρονομήσει».*

Η αμοιβή σας θα είναι τεράστια, εκατό φορές περισσότερο από ό,τι θυσιάσατε. Και όχι μόνο αυτό. Το σημαντικότερο. Θα κληρονομήσετε την αιώνια ζωή στην βασιλεία των ουρανών.

Η αποδοχή της απάντησης του Κυρίου, απαιτούσε απόλυτη εμπιστοσύνη, πίστη, αγαπητοί μου αδελφοί. Απέδειξαν την απόλυτη προσήλωση τους στον Κύριο, οι Απόστολοι, στα τρία τουλάχιστον χρόνια που έζησαν μαζί Του και Τον ακολούθησαν. Το απέδειξαν και Χριστού. Έδωσαν τα πάντα για τη διάδοση της νέας θρησκείας. Άλλαξε τελείως η ζωή τους. Μετέδωσαν την ίδια προσήλωση στον Κύριο, με μάρτυρες και αγίους και σ' όλους τους πιστούς μέχρι τις ημέρες μας. Αυτούς τους ξεχωριστούς πιστούς τους Αγίους, τιμά και η Εκκλησία μας σήμερα. Είναι το νέφος των μαρτύρων που φωτίζει την Εκκλησία μας. Είναι αυτή η παρουσία τους και οι προσευχές τους που συμπαραστέκονται δίπλα μας και μας βοηθούν να απαλλαγούμε από τα δεσμά της καθημερινότητας και τις αμαρτωλές συνήθειές μας. Είναι αυτοί που δια των πρεσβειών αντιμετωπίζουμε τα προβλήματά μας, που ενώ είναι αναγκαία για τη διατήρηση της ζωής μας, δεν θα πρέπει να αποτελούν το κύριο και μοναδικό μας στόχο.

Όλα αυτά που μας δένουν, άνθρωποι και πράγματα, αγαπητοί μου, δεν θα πρέπει να εμποδίζουν την πνευματική μας σχέση με το θείο. Και φυσικά θα υπάρξουν πολλές περιπτώσεις που κάποια πολύ ευχάριστα αλλά ασυμβίβαστα με τις εντολές του Θεού, θα πρέπει να τα αρνηθούμε. Θα χρειαστεί κάποτε να περιορίσουμε ή και να διακόψουμε σχέσεις με ανθρώπους που δεν μας βοηθούν στην πνευματική μας ζωή. Η ακόμη θα εντάξουμε στον νέο αυτό τρόπο ζωής

μας, την εξυπηρέτηση εκείνων που έχουν ανάγκη. Θα προσφέρουμε λίγο από τον χρόνο μας, ή θα αντιμετωπίσουμε τις υλικές τους ανάγκες. Χτίζουμε έτσι ένα νέο τρόπο ζωής. Μας διδάσκει το παράδειγμα της ζωής των Αγίων. Σ' αυτό μας καλεί όλους ο Χριστός. Ίσως δεν είναι εύκολο να πούμε, ότι είπε ο Πέτρος. *«Αφήκαμεν πάντα»*. Αυτό αποτελεί τον στόχο. Υπήρξε ο επιτυχημένος στόχος των Αγίων μαρτύρων, ηρώων της πίστεώς μας . Προσφέρεται όμως και σε μας, σαν ευκαιρία επιλογής με ανάλογες συνέπειες! *«Πολλοί δε έσονται πρώτοι έσχατοι και έσχατοι πρώτοι»*. Ένας αγώνας δρόμου προβάλλεται εμπρός μας. Σε όλους μας! Υπάρχει, ωστόσο, ο κίνδυνος κάποιοι να μείνουν πίσω, ενώ ξεκίνησαν καλά, και άλλοι που φαίνονταν να κινούνται με καθυστέρηση, να φτάσουν πρώτοι γιατί διατήρησαν σταθερή την αγωνιστική τους πορεία. Και πάλι δεν έχει τελικά σημασία, ποιος θα έρθει πρώτος. Ο σκοπός είναι να τερματίσουμε! Κι αυτό απαιτεί καθημερινό και σταθερό αγώνα, αγαπητοί μου. Να αφήνουμε τα βάρη που δυσκολεύουν την προσπάθειά μας, και ανάλαφροι να προχωρούμε για την επιτυχία του τελικού στόχου. Δεν είναι τόσο εύκολο να τα εγκαταλείψουμε όλα. Αλλά δεν θα σταματήσουμε την προσπάθεια. Και στις δύσκολες στιγμές, που θα βλέπουμε να μην πετυχαίνουμε το πρόγραμμα μας, θα ζητούμε τη βοήθεια του Κυρίου μας. Η ικανοποίηση θα είναι μεγάλη, όταν θα καταφέρουμε, όταν θα μπορούμε να πούμε και εμείς *«ηκολουθήσαμεν σοι»*.

Σε ακολουθήσαμε, Κύριε. Ακολουθήσαμε τις εντολές, τις κάναμε πράξη στη ζωή μας. Και το ερώτημα: *«τι άρα έσται ημίν;»*, δηλαδή τι κέρδος, τι συμφέρον έχουμε; Έχει σαφή την απάντησή του. Καλύπτει δυο επίπεδα. Το ένα είναι η αλλαγή της ζωής μας, στον σύγχρονο κόσμο. Το ξεκαθάρισμα των άχρηστων που κουβαλούσαμε και δυσκόλευαν την πορεία μας. Ανάλαφροι προχωρήσαμε. Νοιώσαμε τη χαρά της επιτυχίας στην πνευματική μας ζωή, κοντά στον ειρηνοποιό Κύριο μας. Προσφέραμε με χαρά, κάτι και στους γύρω μας, θυσιάζοντας τον χρόνο μας, υλικά αγαθά, δείχνοντας με ειλικρίνεια το ενδιαφέρον μας.

Το άλλο; Ο αγώνας κάποια στιγμή θα φτάσει στο τέρμα. Ο δρόμος πρέπει θα καλυφθεί. Με προσηλωμένο το βλέμμα μας στο τέρμα, προσδοκούμε να κερδίσουμε το στεφάνι της νίκης, που θα δεχτούμε από τον Κύριο μας, στην αιώνια βασιλεία Του. Είναι η υπόσχεση του Κυρίου, στον καθένα μας: *«εκατονταπλασίονα λήψεται και ζωήν αιώνιον κληρονομήσει»*. Γένοιτο!

Δ.Γ.Σ.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	1/5	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εορτ. Αγάπης)	Κυ.	5/6	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
Τε.	4/5	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εορτ.)	Τε.	29/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Πε.	5/5	ΑΜΑΡΓΕΤΗ (Εορτ.)	Τε.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εορτ.)
Πα.	6/5	ΠΑΡΑΜΑΛΙ			
Πε.	6/5	ΚΟΛΩΝΗ (Εορτ.)			
Σα.	7/5	ΠΕΓΕΙΑ, Αγία Ματρώνα			
Κυ.	8/5	ΠΑΝΑΓΙΑ			
Τε.	11/5	ΑΣΠΡΟΓΙΑ (Εορτ.)			
Κυ.	15/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι			
Κυ	22/5	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή			
Κυ	29/5	ΤΙΜΗ			

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	1/5	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εορτ. Αγάπης)	Κυ.	5/6	ΔΟΡΑ
Δε.	2/5	ΛΑΡΝΑΚΑ	Πα.	10/6	ΜΕΣΟΓΗ (Εορτ.)
Τρ.	3/5	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ	Κυ.	12/6	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Πε.	5/5	ΤΙΜΗ	Τε.	29/6	ΑΡΓΑΚΑ
Κυ.	8/5	ΕΜΠΙΑ	Τε.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εορτ.)
Πε.	12/5	ΔΡΟΥΣΙΑ			
Κυ.	15/5	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ			
Κυ	22/5	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ			
Κυ	29/5	ΠΩΜΟΣ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Δε.	2/5	ΜΕΣΑΝΑ, Άγιος Γεώργιος	Κυ.	5/6	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ
Τε.	4/5	ΓΙΟΛΟΥ, Απ. Μάρκος	Πα.	9/6	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγ. Νεκτάριος
Τε.	4/5	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ (Εορτ.)	Κυ.	12/6	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ
Πε.	5/5	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ, Άγ. Εφραίμ	Κυ.	19/6	ΚΟΙΛΗ
Πα.	6/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Δε.	20/6	ΚΑΤΩ ΣΤΡΟΥΜΠΙ
Κυ.	8/5	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Τε.	22/6	ΑΝΑΔΙΟΥ
Πε.	11/5	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Επιφάνιος	Κυ.	26/6	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
Πε.	12/5	ΚΟΙΛΙΝΙΑ, Άγ. Επιφάνιος	Τε.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ
Κυ.	15/5	ΑΡΟΔΕΣ	Τε.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εορτ.)
Κυ	22/5	ΛΥΣΟΣ	Πε.	30/6	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ, Άγ. Απόστολοι
Κυ	29/5	ΠΙΣΣΟΥΡΙ			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

8/5	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	5/6	ΜΑΝΔΡΙΑ
15/5	ΑΡΜΟΥ	12/6	ΚΟΥΚΛΙΑ
29/5	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	26/6	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

15/5	ΠΑΝΩ ΠΑΧΝΑ	5/6	ΠΡΑΣΤΕΙΟ
22/5	ΜΕΣΟΓΗ	12/6	ΚΟΙΛΗ
29/5	ΣΙΜΟΥ	26/6	ΑΛΕΚΤΩΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

15/5	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	12/6	ΑΧΕΛΙΑ
29/5	ΛΕΜΠΙΑ	26/6	ΤΙΜΗ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2016

ΕΤΟΣ ΛΣΤ'

ΑΡ.433 - 434

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. β' 10-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 18-23

3 Ιουλίου 2016

«Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων. Οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αὐτῷ» (Ματθ. δ' 19-20).

Μέσα από το Ευαγγέλιο της περασμένης Κυριακής, ο Ιησούς καθόρισε τρεις βασικές προϋποθέσεις, τόσο για τους μαθητές, όσο και γενικά τους ακόλουθους του καθώς και μια διαβεβαίωση –υπόσχεση. Πρώτον, ζήτησε πίστη στο πρόσωπο του και ομολογία του ονόματός του μπροστά στους ανθρώπους. Δεύτερον, αγάπη προς το πρόσωπο του που να ξεπερνά οποιαδήποτε άλλη αγάπη και τρίτον, αυταπάρνηση και αυτοθυσία σηκώνοντας αγόγγυστα τον όποιο δικό τους σταυρό. Έδωσε δε τη διαβεβαίωση ότι όποιος αφήσει οτιδήποτε για χάρη του, «θα πάρει εκατό φορές περισσότερα και θα κληρονομήσει την αιώνια ζωή» (Ματθ. ιθ' 29).

Ξεκάθαροι, λοιπόν, οι όροι, αλλά και απόλυτα σαφείς οι διαβεβαιώσεις. Όμως ενώ, η εφαρμογή των όρων ήταν μέρος της παρουσίας και καθημερινή ζωής με σημαντικό βαθμό δυσκολίας, αντίθετα οι διαβεβαιώσεις είχαν διάσταση μελλοντική και για την αποδοχή τους έπρεπε να προηγηθεί η πίστη.

Αυτή η διπλή «δυσκολία» θα ανέμενε κανείς ότι θα ήταν σημαντικό εμπόδιο και ανασταλτικός παράγοντας για την αποδοχή της οποιασδήποτε πρόσκλησης. Αυτά φυσικά με βάση τα ανθρώπινα δεδομένα και την ανθρώπινη λογική. Με βάση αυτά τα δεδομένα φαίνεται ότι αγνοούμε αυτό που είπε ο Ιησούς, σαν απάντηση στον Πέτρο για τη δυσκολία εισόδου του ανθρώπου στη βασιλεία του Θεού. Είπε, λοιπόν, ο Ιησούς: «Παρά ανθρώποις αδύνατον, αλλ' ου παρά τῷ Θεῷ· πάντα γαρ δυνατὰ εστί παρά τῷ Θεῷ» (Μαρκ. Ι' 27). «Για τους ανθρώπους είναι αδύνατο, όχι όμως και για το θεό· γιατί όλα είναι δυνατά για το Θεό».

Παρά το ότι η δέσμευση του Ιησού αφορούσε μια κατάσταση μελλοντική και η οποία στη συνέχεια εκπληρώθηκε απόλυτα, για τους ανθρώπους έπρεπε να γίνει αποδεκτή στη βάση της πίστεως και μάλιστα ελεύθερα και αβίαστα, όπως έγινε σήμερα με την εκλογή των πρώτων μαθητών. Μπροστά στους πολλούς «Μεσσίες» και τις ανεκπλήρωτες υποσχέσεις τους, έπρεπε όσοι προσκαλούνταν να έχουν τη δυνατότητα να διακρίνουν τον ένα και μοναδικό Μεσσία που θα υλοποιούσε τις υποσχέσεις του και θα αποτελούσε, όχι μόνο το ανάχωμα στην καταστροφική πορεία της ανθρωπότητας, αλλά και την απαρχή για τη διόρθωση του κόσμου και του ανθρώπου.

Μπροστά σε ένα κόσμο που γκρεμίστηκε και οι αξίες της ανθρωπότητας ενταφιάστηκαν κάτω από τα ερείπια του εγωισμού, της μισαλλοδοξίας και του εισιθελισμού, μόνο ένας τρόπος υπήρχε για να διορθωθεί. Να βρεθούν άνθρωποι που ξεπερνώντας κάθε εγωισμό και φιλοδοξία θα ήταν έτοιμοι για θυσίες. Όμως, για να μπορέσουν να δώσουν προοπτικές και ελπίδα στον ερειπωμένο κόσμο έπρεπε πρώτα να πιστέψουν οι ίδιοι σε αυτή την ελπίδα που πρόβαλλε δια του Ιησού και με τη βοήθεια του να συμβάλουν στη βελτίωση του κόσμου, μέσα από τη δική τους βελτίωση και προσωπική αναγέννηση. Αυτοί ως «το άλας της γης» ως «το φως το κόσμου», ως «πόλις... επάνω όρους κειμένη» και ως λυχνάρι πάνω στο λυχνοστάτη» θα έπρεπε να λάμπουν με το δικό τους φως μπροστά στους ανθρώπους μέσα από τα καλά τους έργα (Ματθ. ε' 13-16).

Κάτω από αυτές τις προϋποθέσεις και κάτω από αυτές τις προσδοκίες απευθύνεται σήμερα από τον Ιησού το προσκλητήριο προς τα αδέρφια Ανδρέα και Πέτρο και Ιάκωβο και Ιωάννη. «Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμᾶς αλιεῖς ανθρώπων». «Ακολουθήστε με και θα σας κάνω ψαράδες ανθρώπων». Προσκλητήριο απλό χωρίς φαινομενικά υλοποιημένες δεσμεύσεις. Προσκλητήριο για ἔργο πνευματικό και όχι βιοποριστικό. Ἐνα ἔργο που θα ψαρεύει χωρίς να σκοτώνει, που θα ξεδιψά χωρίς να πνιγεί και που θα αναζωογονεί τόσο σε προσωπικό επίπεδο, όσο και σε επίπεδο ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Υψηλή η αποστολή επίπνο το ἔργο και προπαντός απροσδιόριστο το αποτέλεσμα. Κι ὅμως, παρά το ότι δεν συνειδητοποίησαν το μέγεθος της αποστολής τους, καθώς και τις προσωπικές θυσίες, ὅπως οικογενειακές, επαγγελματικές και ἄλλες εντούτοις, «ευθέως», ἀμέσως, χωρίς συζητήσεις, χωρίς δευτερες σκέψεις «αφέντες τα δίκτυα» οἱ Ανδρέας και Πέτρος και «το πλοῖον και πατέρα» οἱ Ιάκωβος και Ιωάννης τον ἀκολούθησαν. Στο κάλεσμα του Θεοῦ, στο κάλεσμα του Ιησού, υποχώρησαν δεσμοὶ σεβαστοὶ ὅπως οικογενειακοὶ, περιουσίας και επαγγέλματος. Γιατί, ἡ ἀγάπη προς το Θεό πρέπει να εἶναι πάνω ἀπὸ οποιαδήποτε ἄλλη ἀγάπη, ἡ δε υπακοή να εἶναι στο πρότυπο της υπακοῆς του Ιησού ο οποίος ἐγένε υπῆκοος «μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυροῦ» (Φίλιπ. β' 8). Μια υπακοή και προ παντός μια μίμηση του Χριστοῦ και την οποία θα επιβεβαιώναν ἀργότερα με τη θυσία και της ἴδιας της ζωῆς τους. «Ευθέως», ὅπως ἀκούσαμε στο σημερινό Ευαγγέλιο, ανταποκρίθηκαν οἱ τέσσερις μαθητὲς στο κάλεσμα του Ιησού. Σ' αὐτὸ το «Ευθέως» καλεῖται και ο καθένας ἀπὸ μας να ανταποκριθεῖ. «Ευθέως», ἀμέσως, χωρίς καθυστέρηση ἢ ἀναβολή καλεῖται ο καθένας ἀπὸ μας να ανταποκριθεῖ στο κάλεσμα του Ιησού, για μετάνοια, για διόρθωση και ἐπιστροφή και ἰδιαίτερα για σωτηρία.

Ἡ στιγμή κατὰ την οποία δεχόμαστε την πρόσκληση ἴσως εἶναι ἡ μοναδική, για τούτο μας προτρέπει ο Ἀπόστολος Παῦλος «Σας παρακαλοῦμε να μην ἀφήσετε να πάει χαμένη ἡ χάρις του Θεοῦ που δεχτήκατε γιατί ἡ Γραφή λέει: Στον καιρὸ της χάρις σε ἀκούσα, και την ἡμέρα της σωτηρίας σε βοήθησα. Να, τώρα εἶναι ο καιρὸς της χάρις, τώρα εἶναι ἡ ἡμέρα της σωτηρίας» (Β' Κορ. σι' 1-2).

«Δεύτε οπίσω μου», εἶπε σήμερα ο Κύριος στους μαθητὲς του και οἱ οποίοι ανταποκρίθηκαν ἀμεσα «ευθέως». Ἡ ἴδια πρόσκληση απευθύνεται σήμερα και σε μας. Ὅμως ποια ἡ δική μας ἀπάντηση; Ἀπαντοῦμε «ευθέως» ἢ λέμε «αὔριο ἢ ἀργότερα βλέπουμε, ἔχουμε καιρὸ; Ἄραγε ἔχουμε ὅλοι τον ἴδιο «καιρὸ»; Το βέβαιο εἶναι το σήμερα, ἡ στιγμή που ζοῦμε. Για το «ἀργότερα» ἢ το «αὔριο» κανένας δεν μπορεί να εἶναι βέβαιος!

Ἀδελφοί μου, το «δεύτε οπίσω μου» ἐπαναλαμβάνεται σήμερα και σε μας. Σήμερα οἱ συνθήκες εἶναι καλύτερες, ἀφοῦ δε χρειάζεται να ἀφήσουμε ἐπάγγελμα, πατρίδα, συγγενεῖς ἢ φίλους. Σήμερα καλοῦμαστε να ἀπαρνηθούμε το κακό που βρίσκεται μέσα μας και γύρω μας. Ἀς ἀφήσουμε τα θολὰ ποτάμια των ἀμαρτιῶν μας να καταλήξουν στο φυσικό ὠκεανὸ της ἀγάπης του Θεοῦ και Ἀυτὸς θα τα καθάρισει ὅπως και τα φυσικά θολὰ ποτάμια. Ἀς συνειδητοποιήσουμε τη μεγάλη τιμὴ που μας γίνεται, καθώς και το μέγεθος της χάριτος του Θεοῦ και χωρίς δισταγμὸ, χωρίς ἀναβολή, ἀς ἀπαντήσουμε θετικά στην πρόσκλησή Του ὅπως ἔκαναν σήμερα και οἱ μαθητὲς του. Ἀμήν.

Θεόδωρος Ἀντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ε' 1 - 10

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 22 - 33

10 Ιουλίου 2016

Καταστατικό χάρτη του χριστιανισμού θα μπορούσαμε να ονομάσουμε την επί του όρους ομιλία του Κυρίου μας, αγαπητοί μου αδελφοί.

Ορίζει με κλασική λιτότητα και απόλυτη σαφήνεια, αλλά και περιεκτικότητα τον χαρακτήρα, τα καθήκοντα, τις υποχρεώσεις του πιστού χριστιανού, τις σχέσεις του με τον κόσμο. Περιορίζει τη σχέση της νέας θρησκείας με την απλώς παιδαγωγούσα Ιουδαϊκή, τονίζοντας κάποιες αντιθέσεις ή μάλλον ατέλειες. Δίδει ακόμη και το μοναδικό υπόδειγμα της απλής και περιεκτικής προσευχής.

Στη σημερινή όμως περικοπή, που ακούσαμε, μικρό απόσπασμα της επί του όρους ομιλίας του Κυρίου, δύο κυρίως θέματα κυριαρχούν. Το ένα είναι η συνέπεια.

«Ουδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν. Ἡ γὰρ του ἑνα μισήσει και τον ἕτερου αγαπήσει, ἢ ενός ανθέξεται και του ἐτέρου καταφρονήσει.»

Κανένας, δεν μπορεί να είναι δούλος, υποτακτικός, συγχρόνως σε δυο κυρίους αγαπητοί μου, ας είμαστε ειλικρινείς στον εαυτό μας! Επειδή λοιπόν ο κάθε κύριος έχει διαφορετικές απόψεις και επιθυμίες, δεν μπορεί να ευχαριστεί και τους δυο. Ή τον ένα θα μισήσεις και θα τον περιφρονήσεις ή θα προσκολληθείς στον άλλο, που θα αγαπήσεις.

Αυτός ο συλλογισμός ανταποκρίνεται στις σχέσεις μας με τους ανθρώπους. Όμως είναι μάλλον υπόδειγμα με ηθικές διαστάσεις και περιεχόμενο. Δεν μπορεί ενώ είσαι πιστός χριστιανός, να εφαρμόζεις κάποτε και κάποιες από τις εντολές του Θεού. Κάθε πράξη που σχεδιάζουμε, για την προσωπική μας ζωή ή τις σχέσεις με τους συνανθρώπους μας, έχει ένα συγκεκριμένο χρώμα, θα λέγαμε. Παρουσιάζει έμμεσα αλλά χαρακτηριστικά τα πιστεύω μας. Και είναι τόσο χαρακτηριστικά που οι γύρω μας, που μας γνωρίζουν, σχεδόν μπορούν να υπολογίσουν πως θα αντιδράσουμε σε συγκεκριμένα θέματα και προβλήματα. Η καθημερινή συμπεριφορά μας αποτελείται από μικρές ή σπουδαιές πράξεις, κάποια λόγια και συνηθισμένες για μας εκφράσεις ή ακόμη και μερικές σποραδικές σκέψεις που περνούν από το μυαλό μας. Όλα αυτά μαζί, σκέψεις, λόγια και πράξεις οικοδομούν την ποιότητα του χαρακτήρα μας. Ακούσαμε στην αρχή της περικοπής: «*Ο λύχνος του σώματος εστίν ο οφθαλμός*». Ακόμη απλώς ένα βλέμμα μας φανερώνει σκέψεις, προθέσεις, σχεδόν τον χαρακτήρα μας. Δύσκολα μπορούμε να κρύψουμε τι σκεπτόμαστε, ή μάλλον την ποιότητα της σκέψης που ο απέναντί μας τη νοιώθει. Και αν βέβαια ο εσωτερικός κόσμος είναι καθαρός και καλός, αυτό εξωτερικεύεται. Αποφασίζουμε επομένως και διαλέγουμε ποιον κύριο θα ακολουθούμε. Ποιου τις εντολές αποδεχόμεθα για να καθοδηγούν τα βήματα της ζωής μας. Προσαρμόζεται όλη η ζωή μας και σε κάθε λεπτομέρεια της στις εντολές του Ευαγγελίου. Αυτό που απαιτεί από εμάς ο Κύριος, δεν είναι απλώς να πιστεύουμε σ' Αυτόν. Αυτό είναι το ελάχιστο. Μας ζητεί να προσαρμόζουμε

την έκφραση του χαρακτήρα, πράξεις, λόγια, σκέψεις και σχέσεις, ολόκληρη τη ζωή μας, κρυφή και φανερή, με αυτά που πιστεύουμε. Να είμαστε ειλικρινά και σταθερά συνεπείς! Να έχουμε συνέπεια πίστης και έργων στη ζωή μας, σε κάθε έκφανση.

Το άλλο, αγαπητοί μου αδελφοί: Απόλυτη εμπιστοσύνη στον Δημιουργό.

«Μη μεριμνάτε τη ψυχή υμών..... Οίδε γαρ ο πατήρ υμών ο ουράνιος ότι κρήζετε τούτων απάντων»

Μη φροντίζετε με αγωνία και στενοχώρια για τη ζωή σας..... γιατί γνωρίζει ο ουράνιος Πατέρας σας όλες τις ανάγκες. Βασανιστική είναι η καθημερινή μας φροντίδα για την ικανοποίηση των αναγκών μας. Μας κρατά πολλές φορές ξάγρυπνους η σκέψη ότι δεν μπορούσαμε να καλύψουμε απλές ή σοβαρότερες ανάγκες. Ετοιμάζουμε μακρόχρονα σχέδια. Θέτουμε μεγάλους και υψηλούς στόχους. Και διαπιστώνουμε ότι δεν μπορούμε να τους πετύχουμε. Ορθώνονται μπροστά τεράστια και ανυπέρβλητα εμπόδια. Κάποιοι παράγοντες που δεν είχαμε υπολογίσει μας υποχρεώσουν να σταματήσουμε ή να αναβάλουμε τα σχέδια μας. Και τότε απελπιζόμαστε και γυρεύουμε τον λόγο της αποτυχίας. Ασφαλώς κάτι φταίει. Δεν κάναμε καλό σχεδιασμό; Ήταν πέραν των δυνατοτήτων μας; Βρέθηκαν εμπόδια που δεν γνωρίζαμε; Ή κάποιοι μας πολέμησαν; Προφανώς δεν μπορούμε μόνοι μας να είμαστε βέβαιοι για την επιτυχία μας, σε οτιδήποτε.

Δεν υπολογίσαμε και κάποιον άλλο παράγοντα, κάποια άλλη βοήθεια. Ίσως ξεκινώντας μόνοι μας, δεν γυρίσαμε τα μάτια μας και δεν καλέσαμε τον ουράνιο Πατέρα μας, να έρθει συμπαραστάτης και βοηθός. Μας διαβεβαίωσε ο Χριστός στην επί του όρους ομιλία Του, ότι γνωρίζει Εκείνος όλες μας τις ανάγκες. Γνωρίζει ανάγκες που εμείς δεν γνωρίζουμε. Ικανοποιεί όμως ανάγκες που Εκείνος γνωρίζει ότι πρέπει να ικανοποιήσει. Τι ζητάει από εμάς; Εμπιστοσύνη και μόνον εμπιστοσύνη.

«Τις δε εξ υμών μεριμνών δύναται προσθείναι επί την ηλικίαν αυτού πήχυν ένα;»

Για να καταλάβετε πόσο ανόητη και ανίσχυρη είναι η φροντίδα σας, σκεφτείτε ποιος από σας με την οποιαδήποτε προσπάθεια και φροντίδα του θα μπορούσε να αυξήσει το ανάστημά του κατά ένα πήχυ. Πράγματι λοιπόν είμαστε ανόητοι, όταν στηριζόμαστε αποκλειστικά και μόνο στις δυνάμεις και ικανότητές μας. Χωρίς την βοήθεια του Θεού, τίποτε δεν μπορούμε να κάνουμε.

Γιαυτό και καταλήγει: *«Ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν»*. Ζητάτε πρώτα τα πνευματικά αγαθά της βασιλείας του, και όλα τα άλλα, που έχουν δευτερότερη σημασία, θα ακολουθήσουν και θα σας δοθούν.

Ας το συνειδητοποιήσουμε, αδελφοί μου, σταθερή συνέπεια στη ζωή μας. Πίστη και έργα. Ο, τι πιστεύουμε να αποδεικνύεται από τα έργα μας. Και απαρσάλευτη εμπιστοσύνη στο Δημιουργό μας, Θεό, που δεν πρόκειται να αφήσει το δημιούργημά Του να χαθεί! Αυτό θα διατηρεί μόνιμη την αίσθηση της ειρήνης στην ψυχή μας!

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (Δ' ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ)

Απόστολος: Ττ. γ' 8-15

Ευαγγέλιο: Ματθ. ε' 14-19

17 Ιουλίου 2016

**«Οὕτω λαμψάτω το φως υμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν
υμῶν τα καλά ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα υμῶν
τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. ε' 16)**

Διπλή η σημερινή γιορτή. Γιορτή των Αγίων Πατέρων της Δ' Οικουμενικής συνόδου και γιορτή της Αγίας Μαρίνας. Τιμά, λοιπόν, η Εκκλησία τη μνήμη των 630 Πατέρων της Δ' Οικουμενικής Συνόδου που συνήλθε στη Χαλκηδόνα το 451μ.Χ. για την καταπολέμηση της αιρέσεως του Μονοφυσιτισμού και τη διατύπωση της πίστεως της Εκκλησίας για το πρόσωπο του Ιησού Χριστού, ότι είναι τέλειος ο Θεός και τέλειος άνθρωπος και κατά συνέπεια και η σωτηρία που προσφέρει είναι τέλεια και ολοκληρωμένη.

Τιμά παράλληλα τη μνήμη της Αγίας Μαρίνας, που, παρά το νεαρό της ηλικίας της, αφού ήταν μόλις 15 χρόνων, με θαυμαστό και ακατάβλητο θάρρος απέρριψε τις δελεαστικές προστάσεις του ἐπαρχου Ολύβριου και παράλληλα ομολόγησε με θάρρος την πίστη της στον Ιησού Χριστό. Με υπομονή και ηρωισμό δέχεται τη φυλάκιση, τις σκληρές μαστιγώσεις με τα σιδερένια νύχια και όλα τα άλλα βασανιστήρια, με τελευταίο τον αποκεφαλισμό της. Το ξίφος του δημίου της έκοβε το κεφάλι, αλλά ως την ώρα εκείνη ανηχούσε η ομολογία – απάντηση της προς τον ειδωλολάτρη ηγεμόνα και τύραννο. «Μαρίνα ονομάζομαι, της Πισιδίας εimi γέννημα και θρέμμα και το όνομα του Κυρίου μου Ιησού Χριστού επικαλούμαι». Έτσι η Μαρίνα, με την ομολογία και στη συνέχεια με το μαρτύριο της, στεφανωμένη, σαν Αγία και μεγαλομάρτυρας κατατάχθηκε στο χορό των Μαρτύρων του Χριστού για να αγάλλεται αιώνια και να αποτελεί πρότυπο για μίμηση. Αυτή η μίμηση της ομολογίας της πίστεως, του μαρτυρίου και της ζωής της αποτελεί και τον καλύτερο τρόπο για να την τιμήσουμε επάξια.

Άγιοι Πατέρες και Αγία Μαρίνα έχουν ένα κοινό σημείο αναφοράς, τον Ιησού Χριστό και της διδασκαλίας του. Τον αποδέχθηκαν ως τέλειο θεό και ως τέλειο άνθρωπο και άρα και ως πραγματικό Λυτρωτή. Αποδέχθηκαν και την διδασκαλία Του, όπως προβάλλει μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο. Ως «φως του κόσμου», έλαμψαν με την πίστη, την αρετή και την αγιότητα τους. Ιδιαίτερα, όμως, έλαμψαν και με το μαρτύριο της ζωής τους, όπως έγινε με την Αγία Μαρίνα και όλο εκείνο το πλήθος των μαρτύρων της εποχής της. Σαν λυχνάρι δε πάνω στο λυχνοστάτη, οι μεν Άγιοι Πατέρες φώτισαν με την ορθή διδασκαλία τους και διέλυσαν το σκοτάδι της αιρέσεως, η δε Αγία Μαρίνα ως φωτεινή λαμπάδα φώτισε όχι μόνο τους ανθρώπους της εποχής της, αλλά δια μέσου των αιώνων φωτίζει όλους τους ανθρώπους.

«Οὕτω λαμψάτω το φως υμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν υμῶν τα καλά ἔργα» προτρέπει σήμερα ο Ιησούς. Ο άνθρωπος, που δέχεται τον τιμητικό τίτλο «φως του κόσμου», τίτλο και χαρακτηρισμό που ανήκει μόνο στον Ιησού Χριστό ο οποίος είπε: «Εγώ εimi το φως του κόσμου» (Ιωάν. η' 12), έχει την υποχρέωση να ζει στο πρότυπο της ζωής του Χριστού. Ο άνθρωπος πρέπει να ενεργεί σαν φωτεινό πρότυπο, γιατί ζει και ενεργεί όχι μόνο με βάση τη διδασκαλία του Χριστού, αλλά και ενεργεί στη ζωή του, όπως και ο Χριστός. Πρότυπο και μέτρο της καθημερινής ζωής του είναι ο τέλειος Θεάνθρωπος, ο Ιησούς Χριστός και όχι ο άνθρωπος με τις οποιεσδήποτε αδυναμίες του.

Τιμητική η θέση για άνθρωπο που θέλει να αποκαλεί τον εαυτό του «Χριστιανό». Τιμητική η θέση αλλά και βαρύ το προνόμιο. Βαριά η ευθύνη, γιατί φέροντας το όνομα του Χριστού, φέρει και την ευθύνη να είναι υπάκουος και τηρητής του Νόμου του Θεού. Ο νόμος του Θεού, έχει αιώνια ισχύ και μοναδικό κύρος και στην πιο μικρή λεπτομέρεια, όπως εξήγησε ο Κύριος και επιβεβαίωσε σήμερα και ο Απόστολος Παύλος.

Είπε σήμερα ο Κύριος: «Σας βεβαιώνω πως όσο υπάρχει ο κόσμος, έως τη συντέλεια του, δε θα πάψει να ισχύει ούτε ένα γιώτα ή μια οξεία από το νόμο. Όποιος, λοιπόν, καταργήσει ακόμα και μια από τις πιο μικρές εντολές αυτού του νόμου και διδάξει έτσι τους άλλους, θα θεωρηθεί ελάχιστος στη βασιλεία του Θεού. Ενώ όποιος τις τηρήσει όλες και διδάξει έτσι και τους άλλους, αυτός θα θεωρηθεί μέγας στη βασιλεία του Θεού». Αλλά και ο Απόστολος Παύλος επιβεβαιώνει σήμερα το μαθητή του Τίτο και κατ' επέκταση και μας ότι «Αυτά τα λόγια είναι αξιόπιστα και θέλω να τα βεβαιώνεις με την προσωπική σου μαρτυρία, ώστε όσοι έχουν πιστέψει στο θεό να φροντίζουν να πρωτοστατούν σε καλά έργα. Αυτά είναι τα καλά και χρήσιμα στους ανθρώπους.

Αυτά τα «αξιόπιστα λόγια» έχουμε καθήκον όχι μόνο να τα αποδεχόμαστε θεωρητικά αλλά και να τα εφαρμόζουμε στην καθημερινή ζωή μας. Παράλληλα αυτές τις αλήθειες θα πρέπει να τις υπερασπιζόμαστε όταν βρίσκονται σε κίνδυνο ένεκα των αιρέσεων. Γιατί η Εκκλησία και η Χριστιανική πίστη δεν κινδύνευαν τόσο πολύ από τους διωγμούς, όσο από τις αιρέσεις. Και τούτο γιατί, μπορεί λόγω των διωγμών να οδηγούνταν κάποιοι στο θάνατο, όπως σήμερα η Αγία Μαρίνα, αλλά με τη μαρτυρία της πίστεως και το μαρτύριο της ζωής τους ενίσχυαν στην πράξη στους Χριστιανούς. Αντίθετα με την αίρεση, πέραν από την αλλοίωση του περιεχομένου της πίστεως, υπάρχει και η αλλοίωση του κύριου Χριστιανικού ήθους, της αγάπης. Έτσι η αίρεση γίνεται πολλαπλά καταστροφική, αφού αλλοιώνει την πίστη και το ήθος, οδηγεί σε συγκρούσεις μεταξύ των Χριστιανών, γεγονός αποτρεπτικά για την εξαπλώση του Χριστιανισμού και τέλος αστοχία στο θέμα της σωτηρίας. Ακούσαμε σήμερα τον Απόστολο Παύλο να τονίζει: «Αιρετικόν άνθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού». «Τον άνθρωπο που ακολουθεί πλανημένες διδασκαλίες συμβούλεψέ τον μια δυο φορές, κι αν δεν ακούσει άφησε τον, με την βεβαιότητα πως αυτός έχει πια διαστραφεί κι αμαρτάνει, καταδικάζοντας έτι ο ίδιος τον εαυτό του» (Τιτ. γ' 10-11).

Αδελφοί μου, ζούμε σε μια δύσκολη εποχή που οι αρχές και οι αξίες του Χριστιανισμού ποδοπατούνται όχι μόνο από τους αιρετικούς αλλά από τους ίδιους τους Χριστιανούς με αποτέλεσμα να υπάρχει δικαιολογημένα η απορία: «Πως μπορεί ο Χριστιανισμός να αλλάξει τον κόσμο όταν οι άνθρωποι του δεν μπορούν να αλλάξουν να διορθώσουν τον εαυτό τους».

Η απάντηση δεν είναι δύσκολη, γιατί απλούστατα αυτοί ποτέ τους δε συνδέθηκαν πραγματικά με το «φως» που είναι ο Χριστός. Αντίθετα οι Άγιοι Πατέρες της Τέταρτης Οικουμενικής Συνόδου, έργω και λόγω με αγώνες και θυσίες, χωρίς υπερβολές και χωρίς εκπώσεις, μας παρέδωσαν σαν βαριά κληρονομιά την Αποστολική και Πατερική πίστη. Άγιοι Πατέρες και Αγία Μαρίνα αποδέκτες του Θείου φωτός κατέστησαν όντως και οι ίδιοι «φως του κόσμου». Ας μιμηθούμε το παράδειγμα τους, όπως το ζητά σήμερα από όλους μας ο ίδιος ο Ιησούς. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ι' 1-10

Ευαγγέλιο: Ματθ. η' 28- θ' 1

24 Ιουλίου 2016

Ο Κύριος, επισκεπτόμενος την πόλη των Γεργεσηνών, βρέθηκε ενώπιον δυο δαιμονιζόμενων ανθρώπων, οι οποίοι ήταν ο φόβος και ο τρόμος της περιοχής. Στη θέα του Αρχηγού της ζωής, οι δαιμονικές ζήτησαν έλεος και Τον παρεκάλεσαν να τις ρίξει σε μια παρακείμενη αγέλη χοίρων, πράγμα που συνέβη και οι χοίροι κατακρημνίστηκαν στην θάλασσα, απαλλάσσοντας τους κατοίκους της περιοχής από τη δαιμονική απειλή.

Οι μορφές και οι τρόποι που επιλέγει ο διάβολος για να πλήξει και να θανατώσει ψυχικά τους ανθρώπους είναι ποικίλοι και διαφορετικοί κάθε εποχή. Θα έλεγε κανείς πως και ο διάβολος προσαρμόζεται στα δεδομένα κάθε εποχής για να κάνει το έργο του ευκολότερο και να κυριαρχήσουν πιο άνετα πάνω στα θύματα του. Το φαινόμενο του σατανισμού είναι παλιό στις ανθρώπινες κοινωνίες, σήμερα, όμως, έχει λάβει εφιαλτικές διαστάσεις, λόγω του διαδικτύου. Οι φορείς του υιοθετούν τις πιο σύγχρονες επιστημονικές και τεχνολογικές κατακτήσεις, προκειμένου να προσεγγίσουν ευκολότερα όλους εκείνους που, είτε δεν είναι δυνατοί στην πίστη, είτε δεν διαθέτουν τα απαραίτητα πνευματικά αναχώματα, που θα τους καταστήσουν άτρωτους σε αυτού του είδους τη διαστροφή.

Ο σατανισμός έχει απλώσει τα πλοκάμια του και στη χώρα μας, χρησιμοποιώντας τις ευκολίες και την τεχνολογία του διαδικτύου. Κάθε χρήστης του τεχνολογικού θαύματος μπορεί να επισκεφθεί ότι θέλει, ανά στιγμή, καθώς δεν υπάρχει νομοθετικός περιορισμός που να εμποδίζει τους διεστραμμένους και εγκληματικούς νόες να έχουν ελεύθερη πρόσβαση στον ανθρώπινο ψυχισμό, Σύμφωνα με πρόσφατα δημοσιεύματα, «πάνω από 10.000 είναι οι καθημερινές επισκέψεις στην «Εκκλησία του διαβόλου»... Γενικότερα στο διαδίκτυο γίνεται χαμός από ιστοσελίδες σατανιστικού περιεχόμενου.. Στην Ελλάδα υπάρχουν ιστοσελίδες που υμνούν το σατανά που δίνουν όλες τις πληροφορίες για το σατανισμό και το βουντού, ενώ δίνουν τη δυνατότητα στους επισκέπτες» να διαβάσουν τη «μαύρη βίβλο» του σατανισμού του ιδρυτού της «Εκκλησίας του σατανά»... Αυτό που τρομάζει είναι οι γνωριμίες μέσω τέτοιου είδους sites έχουν δεσποζούσα θέση. Εκεί, δηλαδή όπου κανείς δεν είναι σε θέση να ξέρει ποιος είναι στη άλλη άκρη της γραμμής ή με ποιον συνομιλεί και τέλος, σε ποιόν δίνει τα στοιχεία του και ποιον κλείνει ραντεβού».

Τις περισσότερες φορές, το ενδιαφέρον μας περιορίζεται στα γνωστά ναρκωτικά και στους τρόπους πρόληψης ή αντιμετώπισης αυτής της τραγωδίας. Γι' αυτό περνά σε δεύτερη μοίρα το ενδιαφέρον για τα εξίσου τρομακτικά και με τα ίδια ή και τραγικότερα αποτελέσματα ψυχοναρκωτικά, που οδηγούν τον άνθρωπο στον ψυχικό αλλά και στο βιολογικό του αφανισμό. Ο σατανισμός είναι ένα από τα χαρακτηριστικότερα

ψυχοναρκωτικά της εποχής μας, για την αντιμετώπιση του οποίου απαιτούνται κοινές δράσεις, τολμηρές αποφάσεις και πολιτικές κινήσεις που δεν είναι απαραίτητο να διέπονται οπωσδήποτε και από τις αρχές της ανεκτικότητας, της ευγένειας και της ελευθερίας της έκφρασης που διέπουν τις δημοκρατίες. Μπροστά στον κίνδυνο αλώσεως ανθρώπινων ψυχών, απειλής του δημοκρατικού πολιτεύματος, παρακίνησης στη διενέργεια εγκλημάτων, μπροστά στην απειλή κατά της κοινωνικής ασφάλειας και συνοχής, στα φαινόμενα ανομολόγητης ύβρεων των ιερών θρησκευτικών συμβόλων και προσώπων, μπροστά στην αναβίωση καταδικασμένων στο χρόνο ρατσιστικών πρακτικών, καθώς όλα αυτά συνιστούν τις αρχές και τα ιδανικά του σατανισμού, δεν είναι και τόσο απαραίτητη η δημοκρατική αντιμετώπιση των πραγμάτων, που στην προκειμένη περίπτωση, μπορεί να αποδειχθεί από αφελής έως επικίνδυνη.

Τι πρέπει να γίνει, λοιπόν; Καταρχάς η Πολιτεία να προχωρήσει στη δημιουργία νομοθετικού πλαισίου αντιμετώπισης τέτοιου είδους διαστροφικών φαινομένων στο διαδίκτυο. Η δημιουργία ασφαλιστικών δικλίδων και χρήσης του διαδικτύου είναι απαραίτητη ούτως ώστε να μην έχει ο οποιοσδήποτε και οποιεδήποτε πρόσβαση σε σελίδες με εγκληματικό περιεχόμενο, έστω κι αν αυτό προσκρούει στα λεγόμενα δημοκρατικά δικαιώματα. Ο σατανισμός διαθέτει θρησκευτικό επικάλυμμα, αλλά, ουσιαστικά, πρόκειται για εγκληματική δραστηριότητα, πίσω από την οποία κρύβονται σκοτεινά πρόσωπα και ανομολόγητα συμφέροντα που σκοπεύουν όχι απλώς στο να απομακρύνουν τους ανθρώπους από το δρόμο του Θεού, αλλά και να καλλιεργήσουν εγκληματικές φυσιογνωμίες για να αλλοιώσουν, έτσι, τα στοιχεία εκείνα και τις προϋποθέσεις που καθιστούν τον άνθρωπο φιλάδελφο και αγαπητικό προς το συνάνθρωπο του. Μπροστά, λοιπόν, σε μια τέτοια αμείλικτη αλήθεια και πραγματικότητα, λιγότερη δημοκρατία δε βλάπτει.

Πρέπει, όμως και η οικογένεια να λάβει τα μέτρα της. Πρέπει οι σύγχρονοι γονείς, που έχουν συνηθίσει να παρέχουν στα παιδιά τους τα πάντα, να μάθουν να λένε και «όχι», γιατί το «όχι» της γονεϊκής εμπειρίας και ευθύνης καθίσταται σωτήριο και ευεργετικό απέναντι στο θέλημα και την επιμονή της παιδικής αθωότητας και αγνώσιας. Εκείνος που αγαπά κάνει τα πάντα για να σώσει αυτόν που αγαπά, έστω και αν κάποιες φορές γίνεται σκληρός. Οι γονείς να είναι περισσότερο προσεκτικοί απέναντι στα παιδιά τους, όσον αφορά στο τι διαβάζουν, ποιους συναναστρέφονται, τι θεάματα βλέπουν, ποιες περιοχές του διαδικτύου επισκέπτονται. Και αυτό το οφείλουν και σε εκείνα αλλά και στον εαυτό τους, αν δεν θέλουν να μαζεύουν τα συντρίμια και τα ερείπια των παιδικών ψυχών θυσία στο βωμό της άκριτης και αφελούς ελευθερίας.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ΙΒ' 6 – 14

Ευαγγέλιο: Ματθ. Θ' 1-8

31 Ιουλίου 2016

«Θάρσει, τέκνον· αφέωνται σοι αμαρτίαι σου»

Το Ευαγγέλιο της σημερινής Κυριακής, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι συνέχεια του Ευαγγελίου της περασμένης Κυριακής. Κι όπως εκείνο είχε και μας παρουσίασε το θαύμα των δαιμονιζομένων, έτσι και τούτο έχει και μας παρουσιάζει το σωτήριο θαύμα από τον Κύριο, του παραλυτικού. Εκεί εσώθηκαν δυο δαιμονιζόμενοι και εσκανδαλίσθησαν αμετανόητοι άνθρωποι. Εδώ συγχωρείται ένας αμαρτωλός και θεραπεύεται από την παράλυσή του, για να δειχθεί έτσι η εξουσία του Κυρίου να συγχωρεί τις αμαρτίες των ανθρώπων εκείνων, που εκδηλώνουν θερμή πίστη και ειλικρινή μετάνοια σ' Αυτόν. Γνωρίζει στην εντέλεια ο Καρδιογνώστης Κύριος τα συναισθήματά του που πλημμυρίζουν τη στιγμή εκείνη την καρδιά του παραλυτικού. Ξέρει τους δισταγμούς του, που πηγάζουν από την συναίσθηση της αμαρτωλότητός του. Και για να τον καθησυχάσει, του απευθύνει ευθύς εξ αρχής λόγους ενθαρρυντικούς και τονωτικούς. Κι ο παραλυτικός κοιτάζει ικετευτικά τον Κύριο, αναμένοντας το θαύμα. Στην κατάσταση αυτή ευρισκόμενος, απρόσμενα, αντί ν' ακούσει λόγια αποδοκιμασίας, ακούει τα ενισχυτικά λόγια του Κυρίου: «Έχε θάρρος, παιδί μου. Μη απογοητεύεσαι. Οι αμαρτίες σου που σ' έφεραν σ' αυτή την κατάσταση, έχουν συγχωρηθεί». Οι λόγοι αυτοί του Κυρίου δίνουν και σ' εμάς σήμερα την αφορμή ν' ασχοληθούμε με την όλη συμπαθή συμπεριφορά μας, έναντι των αμαρτωλών συνανθρώπων μας.

Όταν μελετούμε τα ιερά Ευαγγέλια, βλέπουμε ότι χαρακτηριστικό γνώρισμα της όλης ζωής του Θεανθρώπου Ιησού, ήταν η συμπάθεια και η φροντίδα για τον αμαρτωλό άνθρωπο, τον οποίο έβλεπε πάντοτε σαν άρρωστο, που είχε ανάγκη θεραπείας. Τον έβλεπε σαν γιατρός πονετικός και σπλαχνικός και έκαμνε το παν για να τον γιατρέψει. Γι' αυτό ακριβώς και δεν εξεδίωξε ποτέ κανένα αμαρτωλό που Τον πλησίαζε συντετριμμένος. Έβλεπε τους ανθρώπους σαν θύματα του διαβόλου, που έπρεπε οπωσδήποτε να ελευθερωθούν. Δεν ήθελε να μείνει κανένας άνθρωπος δέσμιος του πονηρού και να πεθάνει «εν αμαρτίαις».

Το τέλειο αυτό παράδειγμα του Κυρίου μας, πρέπει να είναι κανόνας και για την δική μας συμπεριφορά προς τους συνανθρώπους μας. Κι εφ' όσον και εμείς είμαστε και οι ίδιοι αμαρτωλοί και σαν τέτοιοι διατρέχουμε πάντοτε τον κίνδυνο της αμαρτίας, πρέπει πολύ περισσότερο να είμαστε συμπαθείς προς τους συναμαρτωλούς συνανθρώπους μας. Με τούτο όμως δεν εννοούμε ότι θα πρέπει να αμνηστεύουμε τη ζωή της αμαρτίας. Είναι άλλο η αμαρτία και άλλο ο αμαρτωλός άνθρωπος. Όταν τρέφουμε μέσα μας αισθήματα συμπάθειας προς τους συναμαρτωλούς αδελφούς μας, δεν θα βρίσκει θέση ποτέ στην ψυχή μας ο δαίμονας της κατάκρισης. Μαζί μ' αυτά θα πρέπει να προσευχόμαστε με θέρμη για τη μετάνοια του γνωστού μας που έχει παρεκτραπεί. Κι ακόμα να ικετεύουμε τον πολυεύσπλαχνο Κύριο να του στείλει πνεύμα μετάνοιας και επιστροφής κοντά Του, για να εξαλειφθούν οι αμαρτίες του και να έλθουν και στη δική του ζωή καιροί αναψύξεως. Να γνωρίσει δηλαδή κι εκείνος ευτυχισμένες μέρες απαλλαγής από τα δεινά της αμαρτίας μέσα στη χάρη και ευλογία του Κυρίου μας.

«Μετανοείστε», μας λέει ο Ευαγγελιστής Λουκάς στις Πράξεις των Αποστόλων, «και επιστρέψτε στον Θεό για να εξαλειφθούν οι αμαρτίες σας, ώστε, να έρθει ο καιρός που ο Κύριος θα σας ανακουφίσει από τα δεινά, στέλνοντας τον Ιησού, που τον έχει χρίσει για σας

Μεσσία » (Πραξ. Γ´ 19 – 20). Αυτός ήταν και ο σκοπός για τον οποίο ήλθε στη γη ο Κύριος. Έγινε άνθρωπος για να αναζητήσει και να σώσει αυτούς που έχουν χάσει τον δρόμο τους (Λουκ. ΙΘ´ 10). Για να καλέσει σε μετάνοια τους αμαρτωλούς και για να θεραπεύσει τους συντετριμμένους (Λουκ. Ε´ 32 και Λουκ. Δ´ 19). Η συμπάθεια αυτή προς τον αμαρτωλό, τον πεσμένο και ψυχικά άρρωστο άνθρωπο, ήταν εκείνη που Τον έκαμνε να οδοιπορεί επί ώρες για να συναντήσει έστω και μια αμαρτωλή ψυχή, που ήταν έτοιμη σαν τον ώριμο στάχυ να κερδηθεί και να σωθεί, όπως συνέβη με την Σαμαρείτιδα και με πολλές άλλες παρόμοιες περιπτώσεις. Αυτή Του η φροντίδα για τον αμαρτωλό άνθρωπο, δεν τον άφηνε να προσέχει τα σχόλια ωρισμένων αντιδραστικών ανθρώπων ειδικά όταν επρόκειτο να καταλύσει σε σπίτια τελωνών, όπως στην περίπτωση του Ζακχαίου. Η ίδια συμπάθεια γινόταν αιτία να λυπάται και για την πόρωση των αμετανοήτων και να κλαίει για την αμετανοησία τους (Ιωάν. Δ´ 3 – 42, Λουκ. ΙΘ´ 1 – 10, Μάρκ. Γ´ 5, Λουκ. ΙΘ´ 41).

Τι άλλο όμως φανερώνουν και πολλές από τις ωραιότητες παραβολές Του; Ας θυμηθούμε την παραβολή του Καλού Σαμαρείτη, με τη φροντίδα Του για τον άνθρωπο, που περιέπεσε σε ληστές (Λουκ. Ι´ 30 – 37). Ας φέρουμε στη μνήμη μας την παραβολή του Καλού Ποιμένος, που τρέχει και αναζητά το χαμένο πρόβατο (Ματθ. ΙΗ´ 12, Λουκ. ΙΕ´ 4 – 5). Ας σκεφτούμε, τέλος και τη γυναίκα, που ζητά επιμελώς, ως ότου εύρει τη χαμένη της δραχμή (Λουκ. ΙΕ´ 8). Το ίδιο επίσης φανερώνουν και πολλά από τα θαύματά Του, όπως η θεραπεία του παραλυτικού της Βηθσεδά (Ιωάν. Ε´ 1 – 15) και τέλος οι θεραπείες των δαιμονιζομένων.

Αυτή η άφεση των αμαρτιών είναι κάτι το πολύ σοβαρό, που έπρεπε να απασχολεί σοβαρώτατα και τον καθένα μας, που δυστυχώς πρέπει να ομολογήσουμε πως δεν μας απασχολεί. Κι ενώ όταν αρρωστήσουμε, ανησυχούμε και τρέχουμε αμέσως στους γιατρούς, όταν μας προσβάλλει και μολύνει την αθάνατη ψυχή μας η αμαρτία, αδιαφορούμε και δεν κάμνουμε τίποτε για τη θεραπεία της. Δυστυχώς, δεν το καταλαβαίνουμε ότι από την αμαρτία κινδυνεύει η ψυχή μας. Ότι φθείρεται, δηλητηριάζεται και παθαίνει διάβρωση οθάνατος και ατίμητος θησαυρός μας. Ότι η αμαρτία είναι φορέας θανάτου και μάλιστα αιωνίου για την ύπαρξή μας. Αφήνουμε, ότι και πριν επιφέρει τον αιώνιο θάνατο η αμαρτία κάμνει την εδώ ζωή μας, δυστυχισμένη. Ότι με τις τύψεις, τους ελέγχους, το βάρος της ενοχής, μας κάμνει τον βίο αβιώτο.

Αδελφοί μου! Ας παραμερίσουμε, λοιπόν, κάθε δισταγμό και κάθε επιφύλαξη. Ας μη μας νικά ο αμαρτωλός εαυτός μας, που βέβαια αντιδρά και θέλει να ξεφύγει, ζητώντας αναβολές και αναβολές. Γιατί οι αναβολές αυτές κρύβουν θανάσιμο κίνδυνο. Ας βλέπουμε σαν αρρώστους τους παρεκτρεπομένους τυχόν αμαρτωλούς αδελφούς μας και ας τους συμπαθούμε, εφ´ όσον μάλιστα σαν άνθρωποι, ασθενούμε συχνότατα και όλοι εμείς. Ας φροντίζουμε να τους οδηγούμε στο ιατρείο των ψυχών που είναι η αγία μας Εκκλησία. Μέσα στην αγιαστική αυτή ζωή της Εκκλησίας μας θα βρίσκουμε όλοι την υγεία της ψυχής μας και θα δοξάζουμε πάντοτε τον φιλάνθρωπο γιατρό των ψυχών και των σωμάτων μας, που είναι ο Πανάγαθος Κύριος και Θεός μας.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιε' 1-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 27-35

7 Αυγούστου 2016

«Και ανεώχθησαν αυτών οι οφθαλμοί»

Ο λόγος για τα μάτια της ψυχής και την πνευματική όραση, που αυτή την περίοδο του καλοκαιριού περνούν μια σκληρή δοκιμασία με την προκλητικότητα του γυμνού, έχει ιδιαίτερη σημασία. Οι τυφλοί του σημερινού ιερού Ευαγγελίου με την πίστη τους απέκτησαν το φως της ψυχής και στη συνέχεια με τη δύναμη του Χριστού είδαν το κτιστό φως του κόσμου. Από το θαύμα τους διδασκόμαστε τη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στη σωματική και ψυχική όραση και τον τρόπο με τον οποίο μπορούμε ανάλογα με τη δύναμη του εσωτερικού μας φωτός να καταστήσουμε τα μάτια μας θεωρεία του θείου κάλλους. Οι δυο τυφλοί από την πνευματική όραση έφτασαν στην σωματική. Εμείς καλούμεθα σήμερα από την σωματική να φτάσουμε στην πνευματική.

Όποιος έχει προβλήματα με τα μάτια του μπορεί να αξιολογήσει την αναγκαιότητα τους στη ζωή μας. Τα μάτια είναι το μεγαλύτερο δώρο του Θεού. Μ' αυτά χαιρόμαστε τη ζωή, απολαμβάνουμε την ωραιότητα της δημιουργίας, κινούμαστε και ζούμε. Χωρίς μάτια η ζωή είναι μια ατελείωτη νύκτα και ο άνθρωπος ένα δυστυχισμένο πλάσμα που καθημερινά περιμένει πότε θα ξημερώσει. Εκτός όμως από τα σωματικά μάτια υπάρχουν και τα πνευματικά μάτια. Εκτός από τη σωματική υπάρχει και η ψυχική όραση. Εκτός από το κτιστό φως υπάρχει και το πνευματικό φως. Αυτά τα δυο στοιχεία, η σωματική και η πνευματική όραση, έχουν μεγάλη εξάρτηση το ένα από το άλλο. Από τα σωματικά μάτια εξαρτάται η ανάσταση ή η νέκρωση του πνευματικού ανθρώπου. Εάν αυτά βλέπουν ορθά, τότε τα μάτια της ψυχής υγιάνουν. Εάν βλέπουν πονηρά τότε γίνονται κλέφτες της αμαρτίας, θυρίδες απ' όπου εισέρχεται η αμαρτία, καταλαμβάνει την ψυχή και απλώνει σε όλο τον άνθρωπο το σκοτάδι της. Τα μάτια γίνονται μακριά πλοκάμια που σαν χταπόδι απλώνονται και αγκαλιάζουν από μακριά ότι τους αρέσει. Η όραση γίνεται τότε αφή που απολαμβάνει ότι αγαπά και με τον τρόπο αυτό αναστατώνει την ψυχή, σπέρνει πάθη στην καρδιά και παρασύρει τον αδύναμο στο βάραθρο της καταστροφής. Εάν όμως τα μάτια βλέπουν ορθά, εάν από τις πύλες τους περνούν πνευματικά κάλλη και θεωρήματα, τότε γίνονται «φωστήρες» και κατά την έκφραση του Εκκλησιαστού «γλυκύ το φως και αγαθόν τοις οφθαλμοίς το βλέπειν τον ήλιον» (Εκκλησιαστής ια' 7).

Το ότι η σωματική όραση μας παρασύρει στις επιθυμίες δείχνει πόσο μεγάλη δύναμη έχει και πόσο κόπο χρειάζεται να καταβάλλουμε για να φτάσουμε εκ του «περιέργως οράν» εις το «παροράν», δηλ. από την εφάμαρτη περιέργεια στην απλότητα. Το πόσο δε στοιχίζει στην ψυχή η απροσεξία των ματιών το βλέπουμε στον τραγικό λόγο του Δαβίδ: «Απόστρεψον τους οφθαλμούς μου του μη ιδείν ματαιότητα» (Ψαλμ. 118,37) ο οποίος νικημένος από την αδυναμία των ματιών του έπεσε στο διπλό αμάρτημα του φόνου και της μοικείας. Ο Παροιμιστής έχοντας υπ' όψη του τραγικές περιπτώσεις αμαρτημάτων που προήλθαν από μάτια πονηρά, συμβουλεύει: «οφθαλμοί σου ορθά βλεπέτωσαν, τα δε βλέφαρα σου νευέτω δίκαια» (Παροιμ. Δ' , 25). Ο Ιησούς Χριστός για να δείξει πόσο επικίνδυνα για τον αγωνιζόμενο πιστό είναι τα πονηρά μάτια φτάνει μέχρι του σημείου να πει: «ει δε ο οφθαλμός σου οδεξιός σκανδαλίζει σε, έξελε αυτόν και βάλε από σου· συμφέρει γαρ σοι ίνα απόληται εν των μελών σου και μη όλον το σώμα σου βληθή εις γέεναν» (ματθ. ε' 29). Η αμαρτία που συλλαμβάνεται με τα μάτια και διαπράττεται στη σκέψη είναι σαν την ίδια την πράξη. Εκείνος που θα δει και με εμπάθεια θα περιεργαστεί το αντικείμενο που τον σκανδαλίζει, δεν διαφέρει από εκείνον

που διέπραξε την αμαρτία γιατί και στον πρώτο και στο δεύτερο αμάρτησε ολόκληρο το σώμα. Βέβαια δεν θέλουμε να πούμε ότι όποιος αιχμαλωτίζεται στην σκέψη να αφήνει τον εαυτό του ελεύθερο στο κατρακύλισμα της πράξεως. Κάθε άλλο. Θέλουμε να δείξουμε πόσο ανάγκη υπάρχει να αγωνιστούμε κατά της προσβολής των ματιών για να μην γίνουμε δέσμιοι των παθών και δούλοι της αμαρτίας.

Ίσως σκεφτούν μερικοί από τους αναγνώστες ότι τα γραφόμενα είναι πολύ θεωρητικά και αφορούν τους Μοναχούς ή τους κληρικούς μόνο ή τους ζηλωτές χριστιανούς. Το να προσπαθεί ένα κοσμικός άνθρωπος να αγωνίζεται κατά των εφιαρτών θεωριών είναι ουτοπία αφού καθημερινά ζει την προκλητικότητα σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής. Ο τύπος, ο κινηματογράφος, η τηλεόραση, οι διαφημίσεις, η αμφίεση, προκαλούν τον θεατή σε μια ζωή που δεν θέλει τέτοιους φραγμούς, σε μια ζωή απολαύσεως και ηδονής. Έχει δε προχωρήσεις η διάβρωση τόσο βαθειά που και για τους πνευματικά ώριμους ανθρώπους έχει γίνει μαρτύριο η προκλητική αδιαντροπιά πολλών. Δεν ξέρουμε ποιες σκοτεινές δυνάμεις και με ποια έγκριση κατάντησαν τον τόπο μας οφθαλμοπορνείο, που με χυδαιότητα και ξετσιπωσιά τροφοδοτεί τα πάθη μικρών και μεγάλων, πυροδοτεί τα κατώτατα ένστικτα και υποβιβάζει τον άνθρωπο στη στάθμη των αλόγων ζώων. Ο λόγος του Θεού είναι σαφής. Μας καλεί να αγωνιστούμε περνώντας από την σωματική στην πνευματική όραση. Να αρνηθούμε και να αγνοήσουμε την υπάρχουσα κατάσταση δεν μπορούμε. Εκείνο που επιβάλλεται να κατορθώσουμε, είναι να εκλογικεύσουμε τις προσβολές και να φτάσουμε στην κατάσταση της απλότητας. Τούτο θα το επιτύχουμε εάν βάλουμε στόχο της ζωής μας τον αγιασμό της ψυχής και εάν αγωνιστούμε συνετά και ανυποχώρητα.

Δεν αντιλέγει κανείς ότι οι σκανδαλισμοί, ιδίως για τους νέους και τις νέες, αλλά και για κάθε αγωνιζόμενο χριστιανό, είναι πολλοί. Υπάρχουν όμως αποτελεσματικοί τρόποι αντιμετώπισής τους. Πρώτα –πρώτα να μην αφήνουμε ποτέ τα μάτια μας ακυβέρνητα στις κάθε είδους προκλήσεις. Να τα απομακρύνουμε αμέσως και να τα μεταθέτουμε νοερά ή και αισθητά σε άλλες σκέψεις και εικόνες ωφέλιμες και ευχάριστες. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος συμβουλεύει: «Αν δεις εύμορφο νέο ή νέα μη σκανδαλισθείς από την εξωτερική ωραιότητα. Σκέψου το ίδιο πρόσωπο δίχως μάτια, δίχως χείλη, χωρίς τις ρόδινες σάρκες, με τα άσχημα κόκκαλα» κι έτσι δεν θα πάει ο νους σου στην αμαρτία. Και άλλοι πατέρες μας τονίζουν: «Αν σκανδαλιστείς με κάποιο πρόσωπο σκέψου την Παναγία, τον Εσταυρωμένο Ιησού, το μαρτύριο κάποιου Αγίου και παρακάλεσε τους να σε απαλλάξουν από το καμίνι του πειρασμού. Θυμήσου το θάνατο σου και δες τον εαυτό σου μπροστά στο φοβερό Βήμα του δικαίου Κριτού».

Αν αγωνιζόμαστε έτσι θα έλθει στην καρδιά μας «το φως του κόσμου», «το φως το αληθινό», που θα μας καθοδηγεί στο δρόμο της σωτηρίας.

Αδελφοί μου,

Μη ξεχνάμε ότι διανύουμε περίοδο πνευματικής δοκιμασίας. Προφυλαχθείτε από τον ύπουλο εχθρό. Κρατήσατε καθαρά τα μάτια σας από κάθε μολυσμένο και εμπάθεια. Εξαγιάσατε την όραση σας με ιερές παρουσιάσεις. Απολαύσατε ότι είναι εκ του θεού και απορρίψατε κάθε εφεύρημα του διαβόλου. Αμήν.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. α' 10-17

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ' 14-22

14 Αυγούστου 2016

«Δότε αυτοίς υμείς φαγείν. Οι δε είπον αυτό· ουκ έχομεν ώδε ει μη πέντε άρτους και δύο ιχθύας» (Ματθ. ιδ' 16-17).

Είναι με δέος – θαυμασμό που στεκόμαστε και πάλι μπροστά στο σημερινό ευαγγέλιο, γιατί μέσα σ' αυτό επιβεβαιώνεται ποικιλότροπα η ευσπλαχνία του Θεού προς τον άνθρωπο, όχι μόνο κάτω από αντίξοες συνθήκες μέσα στην έρημο, αλλά και διαχρονικά ο Ιησούς ως «ο άρτος της ζωής», τρέφει όποιον έρχεται κοντά του. Σήμερα, λοιπόν, δεν έχουμε απλά την καταγραφή ενός ακόμα θαύματος του Ιησού και το οποίο και μόνο σαν γεγονός δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, αφού καταγράφεται και από τους τέσσερις ευαγγελιστές. Σήμερα, μέσα σ' αυτό το θαύμα συνοψίζεται όλος ο θεσμός της Εκκλησίας, που είναι Προφητικός, Λειτουργικός –Μυστηριακός και τέλος κοινωνικός. Σήμερα ο Ιησούς ως Προφήτης διδάσκει και θεραπεύει και ως ο Μέγιστος Αρχιερέας ευλογεί και με την κλάση του άρτου προτυπώνει την παράδοση του Μυστηρίου της ζωής της Θείας Ευχαριστίας. Τέλος μέσα από την προτροπή «δοτε αυτοίς υμείς φαγείν», καθώς και από το αποτέλεσμα όπου «έφαγαν όλοι και χόρτασαν» και ότι «αυτοί που έφαγαν ήταν περίπου πέντε χιλιάδες άντρες, χωρίς τις γυναίκες και τα παιδιά», διαπιστώνουμε ότι τα αγαθά είναι δώρα του Θεού προς όλους τους ανθρώπους. Όλοι οι άνθρωποι, άντρες, γυναίκες και παιδιά δικαιούνται, χωρίς καμιά διάκριση, ισότιμη συμμετοχή σ' αυτά.

Το σημερινό θαύμα θα αποτελεί τη διαχρονική διαμαρτυρία προς τους ανθρώπους, αλλά και τους λαούς κάθε εποχής και πιο έντονα για τη δική μας εποχή. Και τούτο γιατί παρά τον πλούτο και τις πολλές παραγωγικές πηγές, εντούτοις οι άνθρωποι στην πλειοψηφία τους, είτε υποσιτίζονται, είτε κατακλύζουν, όπου υπάρχουν, τα κοινωνικά παντοπωλεία. Οι ουρές των κοινωνικών παντοπωλείων και τα σκελετωμένα κορμιά ανθρώπων κάθε ηλικίας που αργοπεθαίνουν αποτελούν τη μεγαλύτερη διαμαρτυρία προς όλους μας ως υβριστών των χαρισμάτων του Θεού.

Παρά τη δική μας, αρνητική και προσβλητική στάση έναντι του Θεού και των αγαθών του που ο ίδιος μας χαρίζει εντούτοις, ο Ιησούς ως Θεός εκδηλώνει μακροθυμία, φιλανθρωπία και αγάπη. Τόσο με την παρουσία του, όσο και με τα έργα του, έρχεται και γίνεται όχι μόνο κοινωνός των προβλημάτων μας, αλλά και τροχιοδρομεί λύσεις. Κατά τους Ευαγγελιστές Ματθαίο (ιδ' 15) και Μάρκο (στ' 34) σπλαχνίστηκε τον κόσμο γιατί ήταν σαν πρόβατα χωρίς βοσκό. Κατά τον Ματθαίο «εθεράπευσε τους αρρώστους» και κατά τον Μάρκο τους «εδίδασκε πολλά». Τέλος κατά τον Λουκά «τους μιλούσε για τη βασιλεία του Θεού, και όσους είχαν ανάγκη από θεραπεία τους θεράπευσε» (Λουκ. θ' 11). Αλλά και ο Ιωάννης μετά το θαύμα αναφέρει ότι: «Όταν οι άνθρωποι είδαν πως έκανε ένα τέτοιο θαύμα, έλεγαν: «Σίγουρα αυτός είναι ο Προφήτης που περιμένουμε να έρθει στον κόσμο» (Ιωάνν. στ' 14).

Ο Ιωάννης κάνει μια προτύπωση του μάννα με τον αληθινό άρτο της ζωής. Είπε ο Ιησούς στους Ιουδαίους: «Σας βεβαιώνω πως το ψωμί από τον ουρανό δε σας το έδωσε ο Μωϋσής, αλλά ο Πατέρας μου σας δίνει από τον ουρανό το αληθινό ψωμί, γιατί το ψωμί του Θεού είναι αυτό που κατεβαίνει από τον ουρανό και χαρίζει ζωή στον κόσμο ... Εγώ είμαι αυτό το ψωμί, ο άρτος της ζωής» (Ιωάνν. στ' 32-35). Κατά

τον Αμμώνιο «Χριστός εστί το μάννα, ως φύσει ζωή ὦν και τα πάντα ζωογονῶν ἐστίν ἄρτος ο τρέφων ψυχὴν και σῶμα».

Και αυτό το επιβεβαίωσε σήμερα ο Ιησούς προβάλλοντας ως εγγύηση αλλά και ως καταφύγιο. Ἐστω και αν παντού είναι ἔρημος, ο Θεός είναι παρών για να δώσει λύση στα προβλήματα και τις ανάγκες του ανθρώπου. Παράλληλα αποκαλύπτει τρόπους για ἔξοδο από τα αδιέξοδα. Και αυτούς τους τρόπους τους αποκάλυψε σήμερα ο Ιησούς, που είναι η προσευχή και ο διαμοιρασμός των προσωπικών αγαθών με τους συνανθρώπους μας.

Στην προτροπή των μαθητῶν του: «ο τόπος είναι ερημικός και η ὥρα πια προχωρημένη. Διώξε τον κόσμο να πάνε στα χωριά για να αγοράσουν φαγητό να φάνε», ο Ιησούς τους εἶπε: «Δεν υπάρχει λόγος να φύγουν, δώστε τους εσείς να φάνε». Παρά την ἐκπλήξη και την απορία τους, εκείνο που εκπλήσσει περισσότερο είναι ὅτι προτάσσουν οι μαθητές την ἄρνηση μέσα στην απάντησή τους «ουκ ἔχομεν ὧδε εἰ μη πέντε ἄρτους και δυο ἰχθύας». Δεν ἔχουμε ἐδῶ παρά πέντε ψωμιά και δυο ψάρια. Μέσα δε από την ἄρνηση εκφράζουν και τη διαχρονική μας ἄρνηση ως ανθρώπων να μοιραστούμε τα αγαθά μας με τους ἄλλους ανθρώπους.

Τότε ο Ιησούς ζήτησε να του φέρουν τα ψωμιά και τα ψάρια. Αν με την προτροπή «δότε αυτοῖς υμεῖς φαγεῖν», ἤθελε να δοκιμάσει την πίστη τους και να τους προετοιμάσει για το θαῦμα, τώρα θέλει παράλληλα να τους διδάξει ὅτι μπορεί να είναι ἔρημος ο τόπος, αλλά αυτός που τρέφει την οικουμένη είναι παρών. Παράλληλα δε ἤθελε να μας διδάξει ὅτι και αυτά τα λίγα που ἔχουμε θα πρέπει να τα μοιραζόμαστε χωρίς ἀντίρρηση με εκείνους που πεινοῦν.

Αφού δοκιμάστηκε η πίστη των μαθητῶν, ο Ιησούς ὑψωσε το βλέμμα στον ουρανό εὐλόγησε, και στη συνέχεια ἔκοψε τα ψωμιά σε κομμάτια και τα ἔδωσε στους μαθητές του και οι μαθητές του στο πλήθος. Ἐτσι η Θεία Χάρις δια του Ιησοῦ μεταφέρθηκε δια των χειρῶν των Αποστόλων ἀκόμα και του Ιούδα. Με τον τρόπο αυτό διδάσκει ὅτι εκείνος που ενεργεῖ και αγιάζει στα μυστήρια είναι η Χάρις του Θεοῦ και ὄχι η αγιοσύνη των λειτουργῶν του. Ἀκόμη διδάσκει στη συνέχεια να εκτιμούμε τα δῶρα του Θεοῦ και σαν μήνυμα οικονομίας σε κάθε σπάταλη ἐποχή προτρέπει να μαζέψουν τα κομμάτια με τα οποία γέμισαν δώδεκα κοφίνια, ὅσοι ἦταν και οι μαθητές του.

Ἀδελφοί μου. Ἐπίκαιρος ο σημερινός λόγος των μαθητῶν «ἔρημος ἐστίν ο τόπος», κι ἀκόμα πιο ἐπίκαιρη η ἄρνηση «ουκ ἔχομεν». Γιατί, ἐρήμωσαν και οι δικές μας ψυχές, αφού μετατράπηκαν σε ἄγονους κόκκους ἄμμου. Ὅπως οι ἄγονοι κόκκοι βρίσκονται ἀπλᾶ ὁ ἕνας κοντά στον ἄλλο, ἀλλά είναι ἀσύνδετοι μεταξύ τους, ἔτσι κι εμεῖς χανόμαστε στη δική μας εσωτερική ἐρημιά και κατ' ἐπέκταση στο δικό μας ἐγώ. Με τον τρόπο αυτό κάνουμε τα εὐκόλα δύσκολα και τα δύσκολα ἀπὸ ἀδύνατα ἕως και ἀκατόρθωτα. Ἀς υπακούσουμε στην προτροπή του Ιησοῦ «δότε αυτοῖς υμεῖς φαγεῖν» κι ἐκεῖ που ἀδυνατεῖ η δική μας ἀγάπη, ἀς υψώσουμε το βλέμμα στον ουρανό και θα ἐρθεῖ η εὐλογία, ὅπως ἦρθε σήμερα και στην ἔρημο. Γιατί η ἀγάπη τραβά σαν μαγνήτης τη χάρη και την εὐλογία του Θεοῦ. Αυτό το μαγνήτη ἀς ἀναζητήσουμε κι εμεῖς. Ἀμήν.

Θεόδωρος Ἀντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. Γ' 9 – 17

Ευαγγέλιο: Ματθ. ΙΔ' 22 – 34

21 Αυγούστου 2016

«Θαρσείτε, εγώ ειμι· μή φοβείσθε.»

Μετά το θαύμα του κορτασμού των πεντακισχιλίων, αγαπητοί μου αδελφοί, τα πλήθη μέσα σ' ένα κλίμα ενθουσιασμού, δεν θέλουν να αποχωριστούν από τον Σωτήρα Κύριο. Επιθυμούν, μάλιστα να τον ανακηρύξουν βασιλιά τους. Για να συγκρατήσει, λοιπόν, ο Κύριος τον άκρατο ενθουσιασμό τους, αναγκάζει τους μαθητές Του να μπουν στο πλοίο και να απομακρυνθούν απ' εκεί, μέχρι να διαλύσει Εκείνος τα πλήθη. Κατόπιν ο ίδιος, ανεβαίνει στο διπλανό όρος για να προσευχηθεί. Έχει πλέον βραδιάσει κι ενώ ο Κύριος προσεύχεται πάνω στο βουνό, οι μαθητές μόνοι τους μέσα στο πλοίο, στη μέση της λίμνης, παλεύουν με την τρικυμία. Άγρια ανεμοθύελλα σηκώνει πελώρια κύματα, που συνταράσσουν το πλοίο. Οι ώρες της νύκτας προχωρούν με αγωνία, αλλά ο άνεμος δεν λέει να κοπάσει. Ξαφνικά, λίγο πριν φέξει, κάτι φοβερό συμβαίνει. Οι μαθητές μέσα στο σκοτάδι διακρίνουν κάποιον σαν φάντασμα, να περπατά πάνω στα κύματα. Και καθώς το βλέπουν να πλησιάζει κυριεύονται από φόβο, ώστε αρχίζουν να βγάζουν κραυγές τρόμου. Τότε, ακριβώς, που η αγωνία τους κορυφώνεται, ακούεται γλυκιά η φωνή του Κυρίου: « Θαρσείτε, εγώ ειμι· μη φοβείσθε». Σ' αυτές τις πέντε λέξεις του Κυρίου, βλέπουμε κατά τρόπο ζωντανό και ανάγλυφο από την μια την αδυναμία και μειριότητα του ανθρώπου και από την άλλη την αγάπη και Παντοδυναμία του Θεού, με τα οποία θα ασχοληθούμε κι εμείς σήμερα.

Κι αρχίζουμε με την περίπτωση του Αποστόλου Πέτρου, που ζητά να περπατήσει πάνω στα κύματα. Στην αρχή ξεκινά καλά. Μόλις όμως εισέρχεται η ολιγοπιστία και δειλία στην ψυχή του, αρχίζει να βυθίζεται και κράζει με αγωνία και τρόμο, παρ' όλον ότι σαν ψαράς που ήταν θα γνώριζε ασφαλώς να κολυμπά. Κι ο Πέτρος θα πνιγόταν, αν δεν ήταν εκεί μπροστά του ο Παντοδύναμος Κύριος, που τον πρόλαβε, τον έπιασε και τον έσωσε. Και μόλις μπαίνουν στο πλοίο αμέσως κοπάζει και ο άνεμος. Το παράδειγμα αυτό του Πέτρου, μας δείχνει ότι δεν είμαστε μόνοι στις δύσκολες στιγμές της ζωής μας. Γι' αυτό και δεν επιτρέπεται η συναίσθηση ότι είμαστε μικροί και μηδαμινοί να μας οδηγεί σε δειλία και απελπισία και να τα χάνουμε, μπροστά στα εμπόδια και στις δυσκολίες της ζωής. Αλλά, ούτε λόγω της ολιγοπιστίας μας να λησμονούμε τον Θεό και να πιανόμαστε από ψευδή και μάταια ανθρώπινα στηρίγματα. Αυτό που χρειάζεται είναι να ενθυμούμαστε στις στιγμές των δοκιμασιών μας την αγάπη και την Παντοδυναμία του Κυρίου.

Γι' αυτό η ορθή τακτική που πρέπει να ακολουθούμε, αφού και εμείς είμαστε αδύνατοι, είναι να εμπιστευόμαστε πλήρως και τελείως και να στηριζόμαστε απόλυτα στη δύναμη και αγάπη Εκείνου που είναι Παντοδύναμος. Στην περίπτωση αυτή, ας ενθυμούμαστε πάντοτε, εκείνο που μας λέει ο Απόστολος Παύλος: « Όλα τα μπορώ, χάρη στο Χριστό που με δυναμώνει » (Φιλιπ. Δ' 13). Αυτή, λοιπόν, ας είναι η ορθή τοποθέτησή μας μπροστά στη διπλή αλήθεια, ότι ο Κύριος είναι Παντοδύναμος κι εμείς μικροί και αδύνατοι. Προσοχή, επομένως, από τον εγωισμό και την αλαζονεία και από την απελπισία και την ολιγοπιστία. Σαν αδύνατοι που είμαστε ας ταπεινοφρονούμε και σαν παιδιά αγαπημένα του Παντοδύναμου Θεού ας εμπιστευόμαστε Εκείνο, ολόψυχα και τέλεια.

Σ' όλες σ' αυτές τις περιπτώσεις και τόσες άλλες, ένα είναι το μυστικό της δύναμης. Η στενή επικοινωνία και ένωσή μας με τον Ιησού Χριστό. Αυτή η ένωση και επικοινωνία κάμνει τον άνθρωπο υπεράνθρωπο και παραμερίζει τα εμπόδια. Αυτή τονώνει το ηθικό και χαρίζει στον άνθρωπο διάθεση αγώνα και πεποίθηση στη νίκη. Αυτή βλέπει παντού φως και διακρίνει επιτυχία και λύση όλων των προβλημάτων. Γι' αυτό και αξίζει να κάμουμε κτήμα μας αυτή τη μυστική με τον Κύριο ένωση. Πάντοτε να ενθυμούμαστε και να συναισθανόμαστε την μικρότητα και αδυναμία μας. Και να μη αυταπατόμαστε με την ιδέα ότι τάχα είμαστε δυνατοί και σπουδαίοι. Η ζωή και η πείρα θα πρέπει να μας έχουν διδάξει ότι είμαστε μικροί, φτωχοί, αδύνατοι και φυσικά και ηθικά και πνευματικά και ό, τι καλό έχουμε, το έχουμε λάβει από τον Θεό.

Αυτή η δύναμη ή μάλλον η Παντοδυναμία του Κυρίου, η απόλυτη δηλαδή κυριαρχία Του πάνω στη φύση και γενικά στον κόσμο πρέπει να τονώνει την πίστη μας. Να ενισχύει την προς Αυτόν πεποίθησή μας και να εδραιώνει στην ψυχή μας την τέλεια εμπιστοσύνη προς το πρόσωπό Του. Πρέπει να ξέρουμε ότι ο Πανάγαθος Θεός βρίσκεται αδιάκοπα στο πλευρό μας. Παρακολουθεί με άγρυπνο ενδιαφέρον και άμετρη στοργή τους αγώνες μας. Γνωρίζει τους κινδύνους και τις θλίψεις που αντιμετωπίζουμε και είναι έτοιμος σαν στοργικός Πατέρας να μας αρπάξει και να μας στηρίξει σε κάθε δύσκολη στιγμή που κλονίζονται τα βήματά μας. Ακούει τις προσευχές και τους μυστικούς στεναγμούς μας και σαν Πάνσοφος παιδαγωγός επαγρυπνεί, ώστε οι πειρασμοί να μη υπερβαίνουν το μέτρο των δυνάμεών μας, αλλά από όλους, με την βοήθειά Του, να εξέλθουμε νικητές. Την ώρα, λοιπόν, που θλίψεις, πειρασμοί, κίνδυνοι, απειλές και άλλες αναστατώσεις, έρχονται να μας κλονίσουν και να μας καταβάλουν, ας φέρνουμε στο νου μας την μεγάλη αλήθεια. Είναι κοντά μας ο Χριστός, συμπαραστάτης και βοηθός. Είναι πολύ ενθαρρυντικά για όλους μας, αυτά που αναφέρει ο Απόστολος Παύλος. «Οι πειρασμοί, που αντιμετωπίσατε ως τώρα», μας λέει, «δεν ήταν παρά στα ανθρώπινα μέτρα σας. Κι ο Θεός που κρατά τις υποσχέσεις Του, δεν θα επιτρέψει σε κανένα πειρασμό να ξεπεράσει τις δυνάμεις σας· αλλά όταν έλθει ο πειρασμός θα δώσετε μαζί και τη διέξοδο, ώστε να μπορέσετε να τους αντέξετε» (Α' Κορ. Ι' 13).

Αδελφοί μου! Αυτό που συνέβη στον Απόστολο Πέτρο, πολλές φορές συμβαίνει και στην δική μας ζωή. Γιατί κι εμείς καθώς διαπλέουμε την θάλασσα της ζωής μας, αντιμετωπίζουμε θύελλες και τρικυμίες, προβλήματα, αρρώστιες και πειρασμούς, που πολλές φορές απειλούν να καταποντίσουν το πλοiάριο της ύπαρξής μας. Σ' αυτές, λοιπόν, τις περιπτώσεις ας πάρουμε διδάγματα από το πάθημα του Αποστόλου Πέτρου και να είμαστε σίγουροι ότι όσο θα έχουμε στραμμένο το βλέμμα μας και την ελπίδα στο Σωτήρα Κύριο μας θα περπατούμε άφοβα με πίστη πάνω από τα κύματα των πειρασμών και των θλίψεων. Αν όμως, αφήσουμε το βλέμμα μας προσκολλημένο στις δυσκολίες και τους πειρασμούς, τότε να είμαστε βέβαιοι ότι θ' αρχίσουμε να ολιγοπιστούμε και να απογοητευόμαστε και στο τέλος να βουλιάζουμε. Η σκέψη μας, επομένως, και η καρδιά μας θα πρέπει να είναι κοντά στον Παντοδύναμο Κύριο μας. Τότε να είμαστε βέβαιοι ότι, θα πιάνει αμέσως το χέρι μας για να κατασιγάξει την τρικυμία και να μας σώξει από την καταστροφή.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9 - 16

Ευαγγέλιον: Ματθ. ιζ΄ 14 - 23

28 Αυγούστου 2016

«Εάν έχητε πίστιν ως κόκκον σινάπεως, ερείτε τω όρει τούτω, μετάβηθι εντεύθεν εκεί, και μεταβήσεται, και ουδέν αδυνατήσει υμίν.»

Ένας σπόρος μικρός, ο «κόκκος σινάπεως». Σφαιρικός, συνηθισμένος. Από τους μικρότερους που βλέπει με γυμνό οφθαλμό, ο άνθρωπος. Και ενώ είναι τόσο μικρός έχει την δύναμη να βλαστήσει ένα ολόκληρο φυτό.

Χρησιμοποιεί ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί, την εικόνα του μικρού σπόρου, που κρύβει μέσα του μια δυσανάλογα μεγάλη δύναμη. Και η πίστη, η μεγάλη αυτή δύναμη, πρέπει να είναι το βασικό εφόδιο, το κύριο χαρακτηριστικό του χριστιανού, του πιστού. Δεν είναι τυχαίος ο καθορισμός της τεράστιας δύναμης που αποδίδεται στην πίστη. Η δύναμη που προσφέρει στον χριστιανό μπορεί και μετακινεί όρη, βουνά ολόκληρα. Σχήμα υπερβολής, θα πουν κάποιοι, αγαπητοί μου αδελφοί. Παραβολικό θα πουν άλλοι. Και θα αναρωτηθούν: Μα είναι δυνατόν; Ωστόσο το διαβεβαιώνει ο Θεός. Αποδεικνύεται στην καθημερινή μας ζωή. Και μάλιστα σε θέματα και προβλήματα που απέχουν από τα καθαρα υλικά, φαίνεται η δύναμη του Θεού, που την προκαλεί και την προσελκύει η πίστη μας. Είναι αλήθεια, ότι εμείς οι άνθρωποι κρίνουμε τα πάντα σύμφωνα με τις δυνατότητές μας. Για ό, τι είναι έξω από ό,τι μπορούμε να κάνουμε και να σκεφτούμε, αμφιβállουμε, αρνούμαστε να το αποδεχτούμε. Κι όμως η καθημερινή μας ζωή είναι γεμάτη από μικρά ή μεγαλύτερα παράξενα γεγονότα και φαινόμενα, που δεν εξηγούνται με τις παρατηρήσεις μας, τους φυσικούς νόμους που καταγράψαμε ύστερα από στατιστική παρατήρηση. Δεν ερμηνεύονται σύμφωνα με όσα γνωρίζουμε ή μπορούμε. Επιθυμούμε πολλά, αγαπητοί μου. Ζητούμε και απαιτούμε από τον Θεό, να ικανοποιηθούν τα αιτήματά μας. Προσευχόμαστε και Τον παρακαλούμε, χωρίς πολλές φορές, να πολυπιστεύουμε, ότι θα συμβούν. Λείπει εκείνος ο μικρός κόκκος σινάπεως πίστης! Και όμως δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που συμβαίνουν. Πολλές φορές χωρίς να το αντιλαμβάμαστε και να καταγράφουμε τα γεγονότα.

«Ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη!» Θα αναφωνήσει, σχεδόν θυμωμένος, αγαπητοί μου αδελφοί, θα λέγαμε, όταν διαπίστωσε την αδυναμία των μαθητών Του να θεραπεύσουν τον σεληνιαζόμενο νέο. Δεν έδειξαν εμπιστοσύνη στον Κύριο, στον δάσκαλό τους. Γιαυτό δεν κατάφεραν να τον θεραπεύσουν. Τους προετοίμαζε για να συνεχίσουν το έργο Του. Φάνηκαν ανίκανοι εκείνη τη στιγμή. Δείλιασαν. Φοβήθηκαν. Τον απογοήτευσαν! «Έως πότε έσομαι μεθ' υμών, έως πότε ανέξομαι υμών,» Έως πότε θα είμαι μαζί σας, για να σας καθοδηγώ. Ο χρόνος της παραμονής Του με τους μαθητές Του, πλησιάζει στο τέλος. Και αυτοί δεν είναι ακόμη έτοιμοι! Έως πότε θα σας ανέχομαι με την απιστία και τα λάθη σας; Στους αγαπητούς Του μαθητές τα είπε αυτά! Είναι πράγματι να φοβάται κανείς ακούγοντας αυτά τα λόγια του Χριστού, στους μαθητές Του. Παρουσιάζεται οργισμένος και θυμωμένος μαζί τους. Πόσο μάλλον θα είναι μαζί μας οργισμένος με τις πράξεις, που είναι αντίθετες προς

τις εντολές Του, το περιεχόμενο της πίστης μας. Είχαμε και έχουμε την ευκαιρία, να γνωρίσουμε τον νόμο Του. Έχουμε την εξαιρετική τιμή και ευλογία, να είμαστε επιλεγμένοι, ως χριστιανοί. Τί ζητάει, αγαπητοί μου αδελφοί, από εμάς; Πίστη! Πίστη απόλυτη και απαρασάλευτη! Πίστη που θα αποδεικνύεται από τα έργα μας. Πίστη καθημερινή. Στα δύσκολα και στα ευχάριστα. Λοιπόν, πόσο θυμωμένος πρέπει να είναι που δείχνουμε τόσο λίγη πίστη. Που δεν εμπιστευόμαστε την αγάπη και φροντίδα Του! Και ακόμη, που ξεχνούμε να αποδώσουμε την ευχαριστία στον Πανάγαθο Δωρεοδότη Θεό, γιατί μας ανέχεται και μας αγαπά. Μας αγαπά και μας φροντίζει. Συνεπαρμένοι από τις καθημερινές μέριμνες της ζωής μας και τη φροντίδα να ικανοποιήσουμε κάθε μας επιθυμία και ανάγκη, παραβλέπουμε την συνεχή παρουσία του Κυρίου μας, δίπλα μας. Περιορίζεται και κάποτε λείπει η ελάχιστη πίστη μας. Αλλά αν δεν πιστεύεις πως μπορείς να αποδέχεται την διδασκαλία του Χριστού. Πολύ περισσότερο, αν η λίγη πίστη σου πλημμυρίζει από αμφισβητήσεις και αμφιβολίες, πως θα εκτελείς τις εντολές Του. Εάν δεν πιστεύεις, έστω και ελάχιστα, μια πίστη που αντιστοιχεί σε μέγεθος, θα λέγαμε, σε ένα σπόρο σιναπιού, γιατί να αλλάξεις τη ζωή σου. Γιατί να αντιστρατεύεσαι στα εύκολα, πολύ περισσότερο στα δύσκολα των εντολών Του, αν δεν πιστεύεις στον Χριστό. Ωστόσο αποδεχόμαστε τη διδασκαλία Του. Άλλοτε εύκολα και άλλοτε με δυσκολία και τη βοήθειά Του. Πολλές φορές νοιώθουμε συνειδησιακά τον έλεγχο για τη ζωή μας, τις πράξεις μας. Περοσπαθούμε τότε να προσαρμόσουμε τη ζωή μας, επειδή πιστεύουμε και θέλουμε να έχουμε καλές σχέσεις με τον Κύριό μας! Είναι και αυτή η δύναμη της πίστης. Επειδή μας αγαπά, μας βοηθά να αντιμετωπίζουμε, αγαπητοί μου, να αντιμετωπίζουμε, όχι μόνο τα προβλήματα που μας θέτουν μπροστά μας άλλοι, αλλά και εκείνα που ο κακός εαυτός μας, κάποτε, τα προβάλλει σαν ανυπέρβλητα εμπόδια. Και τότε καταλήγει ο Κύριος: «τούτο το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία.» Αυτό το είδος των εμποδίων ή και των δαιμόνων που προσπαθούν να μονιμοποιηθούν μέσα μας, μόνο με την προσευχή, που συνοδεύεται από την νηστεία, μπορούν να απομακρυνθούν. Αδύνατος ο άνθρωπος, αγαπητοί μου. Περιορισμένη η δύναμή μας, να αντιμετωπίσουμε κακές συνήθειες, και τον επηρεασμό του πονηρού! Απεριόριστη η δύναμη και η αγάπη Του! Η μόνη δύναμη έρχεται από τον Θεό! Προσευχή λοιπόν για να ενισχύσουμε την πίστη μας, να ζητήσουμε τη βοήθειά Του. Να υποβοηθήσουμε και με νηστεία, την πρόσπαθεια μας, για να ζήσουμε ως συνεπείς πιστοί χριστιανοί με ειρηνική την ψυχή και τη συνείδησή μας, προς δόξαν του Δημιουργού μας. Αμήν.

Δ.Γ.Σ.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πα.	1/7	ΠΑΦΟΣ, Απ. Πέτρος (Εοπ. – εγκαινία εκκλ.)	Πα.	5/8	ΑΥΔΗΜΟΥ (Εοπ.)
Κυ.	3/7	ΟΜΟΔΟΣ	Σα.	6/8	ΣΤΑΤΟΣ – ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Κυ.	10/7	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος	Κυ.	7/8	ΟΡΟΚΛΙΝΗ, Χρυσσοώτηρο Ακανθούς
Κυ.	24/7	ΝΑΤΑ	Κυ.	14/8	ΛΕΥΚΩΣΙΑ, Ακρόπολις
Δε.	25/7	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή (Εοπ.)	Κυ.	14/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ (Εοπ.)
Τρ.	26/7	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή	Δε.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
Τρ.	26/7	ΧΟΛΕΤΡΙΑ (Εοπ.)	Πα.	19/8	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Αγ. Ρηγίνος-Ορέστης (Εοπ.)
Κυ.	31/7	ΠΟΛΕΜΙ	Κυ.	21/8	ΧΛΩΡΑΚΑ
			Κυ.	28/8	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
			Δε.	29/8	ΚΕΔΑΡΕΣ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	3/7	ΧΛΩΡΑΚΑ	Πα.	5/8	ΔΡΥΜΟΥ (Εοπ.)
Κυ.	10/7	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Σα.	6/8	ΑΥΔΗΜΟΥ
Πε.	14/7	ΛΕΤΥΜΠΟΥ Αγ. Κηρύκου και Ιουλίτης (Εοπ.)	Κυ.	7/8	ΓΟΥΔΙ
Σα.	16/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Εοπ.)	Κυ.	14/8	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυ.	17/7	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος	Κυ.	14/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ (Εοπ.)
Τρ.	19/7	ΝΕΑ ΔΗΜΑΤΑ (Εοπ.)	Δε.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ
Κυ.	24/7	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ	Κυ.	21/8	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Τρ.	26/7	ΜΗΛΙΟΥ	Κυ.	28/8	ΛΑΡΝΑΚΑ
Τρ.	26/7	ΚΑΤΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ (Εοπ.)			
Κυ.	31/7	ΠΡΟΔΡΟΜΙ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πα.	1/7	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ (Αγρυπνία)	Δε.	1/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ
Κυ.	3/7	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα	Τρ.	2/8	ΛΕΜΠΙΑ
Κυ.	10/7	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ	Σα.	6/8	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Σα.	16/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ (Εοπ.)	Κυ.	7/8	ΧΡΥΣΟΧΟΥ
Κυ.	17/7	ΔΟΡΑ	Πα.	12/8	ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Κυ.	24/7	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	Κυ.	14/8	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ
Δε.	25/7	ΦΟΙΝΙ, Αγία Άννα	Κυ.	14/8	ΠΟΛΕΜΙ
Κυ.	31/7	ΝΕΑ ΔΗΜΑΤΑ	Δε.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Κυ.	31/7	Ι. Μ. ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ (Εοπ.)	Κυ.	21/8	ΦΟΙΤΗ
			Δε.	29/8	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου

www.impraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2016

ΕΤΟΣ ΛΖ΄

ΑΡ.435 - 436

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α΄ Κορ. Θ΄ 2 – 12

Ευαγγέλιο: Ματθ. ΙΗ΄ 23 – 35

4 Σεπτεμβρίου 2016

« Ο δε ουκ ήθελεν, αλλά απελθών έβαλεν αυτόν εις φυλακήν έως ου αποδώ το οφειλόμενον » (Ματθ. ΙΗ΄ 30)

Η βασιλεία των ουρανών, μας λέει η σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί, μοιάζει μ' ένα βασιλιά, που θέλησε να του δώσουν απολογισμό οι δούλοι του. Μόλις, λοιπόν, άρχισε να κάνει το λογαριασμό, του φέρανε κάποιος, που όφειλε δέκα χιλιάδες τάλαντα. Επειδή δεν μπορούσε να τα επιστρέψει, ο κύριός του διέταξε να πωλήσουν τον ίδιο, την γυναίκα του, τα παιδιά του κι όλα τα υπάρχοντά του και να του δώσουν το ποσό από την πώληση. Ο δούλος τότε έπεσε στα πόδια του κυρίου του, τον προσκυνούσε κι έλεγε: « δείξε μου μακροθυμία και θα σου δώσω όλα τα χρέη μου πίσω». Τον λυπήθηκε ο κύριός του και τον άφησε να φύγει· του χάρισε μάλιστα και το χρέος. Βγαίνοντας, όμως, έξω αυτός ο δούλος, βρήκε ένα από τους συνδούλους του, που του όφειλε μόνο εκατό δηνάρια. Τον έπιασε από το λαιμό και τον έσφιγγε να τον πνίξει, λέγοντάς του: « ζόφλησέ μου αυτά που μου χρωστάς». Ο σύνδουλος του τότε έπεσε στα πόδια του και τον παρακαλούσε: « δείξε μου μακροθυμία και θα σου τα ξεπληρώσω». Εκείνος όμως δεν δεχόταν, τον αρπάζει οργίλος από τον λαιμό, τον τραντάζει, τον πιέζει άσπλαχνα και απαιτεί σκληρά, βίαια, ανυπόμονα εκείνη την στιγμή, το οφειλόμενο ποσό. Και επειδή αδυνατεί να το ζοφλήσει, τον στέλνει στην φυλακή ώσπου να ξεπληρώσει το ποσό, που του χρωστούσε. Θλιβερή και αποτρόπαια η πράξη αυτή του συνδούλου του, μετά μάλιστα και από την εξαιρετική ευεργεσία, που μόλις του είχε γίνει από το βασιλιά της σημερινής παραβολής.

Η έκταση, δυστυχώς, την οποία καταλαμβάνει η αχαριστία, είναι πολύ μεγάλη σ' όλες τις εποχές και σήμερα ακόμα. Και συμβαίνει αυτό, γιατί στην πλειονότητά μας οι άνθρωποι είμαστε εγωιστές. Είμαστε απελπιστικά εγωπαθείς, φίλαυτοι, ατομιστές. Το εγώ κυριαρχεί στη ζωή μας και μας στενεύει τόσο πολύ τον ορίζοντα της ψυχής, ώστε δεν μπορούμε να δούμε έξω από τα του εαυτού μας τίποτε, μετά από κάθε ευεργεσία που απολαμβάνουμε. Παρακαλούμε και ικετεύουμε θερμότερα τον Θεό ή τους ανθρώπους, όταν έχουμε την ανάγκη τους. Και ως τότε είμαστε ευγενέστατοι, ταπεινοί στην ικεσία μας και δείχνουμε πλήρη εξάρτηση από αυτούς. Μόλις όμως επιτύχουμε το ζητούμενο, γινόμαστε αγνώριστοι. Γινόμαστε αγενέστατοι, ψυχροί και αδιάφοροι προς τον ευεργέτη μας.

Πράγματι, τι φοβερό κακό είναι η αχαριστία, η μαύρη αγνωμοσύνη προς τον κάθε ευεργέτη, αλλά κυρίως προς τον μεγάλη ευεργέτη, τον Σωτήρα και Θεό μας. Και τι μεγάλη, λαμπρή, υπέροχη και αγία αρετή η ευγνωμοσύνη. Η πρώτη αποδεικνύει τον άνθρωπο κατώτερο και από τα κτήνη, παρ' όλο που πολλά και από τα ζώα και από αυτά τα άγρια θηρία, είναι στιγμές που ευγνωμονούν τους ευεργέτες τους. Η ευγνωμοσύνη υψώνει ως τους αγγέλους, τους ανθρώπους. Η αχαριστία, καθιστά τον αχάριστο άνθρωπο, ανάξιο των δωρεών του Θεού. Η ευγνωμοσύνη του εξασφαλίζει και μεγαλύτερες δωρεές και ευεργεσίες. Συνηθισμένο κακό η αχαριστία, κακία θεομίσητος και ελεεινή. Σπάνια η αρετή της ευγνωμοσύνης. Και η ατυχία είναι ότι εύκολα οι άνθρωποι ζητούμε και εύκολα λησμονούμε.

Αλήθεια, έχουμε ποτέ αναλογισθεί κι εμείς πόσο βαρειά είναι και η δική μας πνευματική οφειλή προς τον Θεό και άρα ποια τιμωρία μας περιμένει; Έχουμε ποτέ επιμετρήσει τις αμαρτίες μας ή μήπως θεληματικά τις αγνοούμε και εθελουφλούμε, προσθέτοντας ενοχή στις ενοχές μας; Μια ζωή ολόκληρη αμαρτάνουμε ενώπιον του Θεού και χρεωνόμαστε. Με τα ανεξέλεγκτα βλέμματά μας, τους απρεπείς λογισμούς, τα τόσο εύκολα και συχνά ολισθήματα της γλώσσας και τις ποικίλες έκνομες πράξεις. Κι ενώ ο Θεός μας χαρίζει χρόνια ζωής και ειρηνικούς καιρούς, εμείς τα κατασπαταλούμε άσκοπα και αμαρτωλά. Κι ενώ μας προσφέρει τάλαντα, ποικίλα χαρίσματα και ικανότητες, εμείς τα οικειοποιούμαστε, επιδιώκοντας προσωπικά ωφελήματα και εγωιστική δόξα. Μας εμπιστεύεται ενίοτε χρήματα, μόρφωση και κοινωνική θέση κι εμείς τα καταχρόμαστε με ιδιοτέλεια. Γι' αυτό κι εμείς, θα πρέπει να συγχωρούμε και να μην κρατάμε κακία, για συνανθρώπους μας, που τυχόν να φάνηκαν αγνώμονες και αχάριστοι απέναντί μας. Από την στιγμή που καταλαβαίνουν το λάθος τους και προσπέφτουν στα πόδια μας και ζητούν ειλικρινά συγνώμη θα πρέπει να δίνουμε αυτή την συγνώμη. Δεν έχουμε το δικαίωμα να πεισιμάνουμε, να δυστροπούμε για να τους ταπεινώσουμε.

Είναι λυπηρό να ακούμε για παιδιά που φέρονται με αχαριστία και αγνωμοσύνη προς αυτούς τους γονείς τους, που μόχθησαν και κοπίασαν σκληρά για να τα μεγαλώσουν και να τα αναδείξουν. Πόσοι άλλοι δεν κάμνουν το ίδιο προς τους καθ' οιονδήποτε τρόπο ευεργέτες και άλλοτε προστάτες τους και πόσοι πολλοί είναι οι αχάριστοι έναντι των κυρίως ευεργετών τους. Η μεγαλύτερη όμως αχαριστία είναι αυτή προς τον πανάγαθο Θεό μας και ευεργέτη μας, στον Οποίο μερικοί γυρίζουν τις πλάτες και Τον λησιμονούν. Ούτε ένα ευχαριστώ δεν λένε οι αχάριστοι αυτοί προς τον Πλουσιόδωρο Πατέρα και Κύριο, που κυριολεκτικά τους γεμίζει με τα πνευματικά και υλικά αγαθά Του κάθε ώρα και στιγμή. Και η αλήθεια είναι ότι, μόνο κοντά στον Θεό μπορούμε να βρούμε την γαλήνη και την ηρεμία.

Είναι γεγονός ότι όταν μας περιζώνουν ανάγκες και μας συνθλίβουν δυσάρεστα γεγονότα, τότε καταφεύγουμε ικετευτικά προς τον Θεό και εκλιπαρούμε την προστασία Του και Τον παρακαλούμε να μας απαλλάξει από τα θλιβερά του βίου περιστατικά. Τότε, ενθυμούμαστε την συχνή και θερμή προσευχή. Τότε προστρέχουμε στις εκκλησίες. Τότε θυμούμαστε τις παρακλήσεις, τα τάματα, τις υποσχέσεις, τις γονυκλισίες, τις νηστείες και τις πράξεις ευλαβείας. Όταν, όμως, ο κίνδυνος παρέλθει, όταν η ανάγκη πάψει να μας κρατά σε αγωνία κι όταν ο πριν κατασκότεινος ουρανός αρχίζει να φωτίζεται, τότε λησιμονούμε τον ευεργέτη μας. Όλα αυτά μπορούν να θεωρηθούν υπερβολικά. Δυστυχώς, όμως, η ιστορία είναι ο αδιάψευστος μάρτυρας για την αλήθεια και ακρίβειά τους.

Αδελφοί μου! Μετά από όλα αυτά, ας μείνει μακριά μας η αχαριστία, το άθλιο νόσημα αυτό της ψυχής. Αντίθετα, ας ανθεί και καρποφορεί μέσα μας πάντοτε η θερμή, η εγκάρδια, η συνεχής και έμπρακτη ευγνωμοσύνη προς όσους μας ευεργετούν και πιο πολύ προς τον Πανευεργέτη μας Θεό. Γιατί αυτός μας χαρίζει τα πρόσκαιρα και τα αιώνια, την ζωή, την υγεία, την λύτρωση και την αιώνια σωτηρία. «Αυτώ η δόξα και η ευλογία και η τιμή εις τους αιώνας». Αμήν.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Ιωάν. γ' 13-17

11 Σεπτεμβρίου 2016

«Ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται αλλ' έχη ζωήν αιώνιον»

Τον σκοπό της ενανθρωπήσεως του Θεού μας αποκαλύπτουν τα ιερά λόγια που ακούσαμε σήμερα στο ιερό Ευαγγέλιο. Ο Θεός έγινε άνθρωπος για να σώσει τον άνθρωπο. Για να χαρίσει στον φθαρτό και κοϊκό άνθρωπο την αιώνιο ζωή. Εκείνο που ζητεί από αυτόν είναι η τελεία πίστη, η υικη αφοσίωση και η δουλική εμπιστοσύνη. Για να κατοικήσει στις καρδιές μας ζητεί να εξέλθουμε από το εγώ και να χωρέσουμε με αγάπη προς τη δική του αγάπη. Να νεκρώσουμε τον παλαιό άνθρωπο των επιθυμιών και των απολαύσεων και να ξαναγεννηθούμε «εν Χριστώ». Η γνήσια πίστη σαν έκφραση αυτής της εν Χριστώ ζωής είναι γεμάτη από τη χάρη του Θεού και αρχίζει από τον πρόσκαιρο τούτο κόσμο και μένει ατελεύτητη μέσα στην άπειρη αιωνιότητα του Θεού.

Εκείνος που έχει πίστη δεν χάνεται ποτέ μέσα στα κύματα της ζωής, μας είτε σήμερα ο Κύριος. Αυτή την αλήθεια δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει. Αψευδείς μάρτυρες της δυνάμεως της πίστεως είμαστε όλοι οι χριστιανοί που στη ζωή μας έχουμε δει ολοφάνερη την δύναμη του Θεού και τη μεσιτεία των αγίων. Αναρίθμητα μικρά και μεγάλα θαύματα που συνέβησαν και καθημερινά συμβαίνουν στους ανθρώπους της πίστεως υπογραμμίζουν αυτή την αλήθεια ότι ο Θεός ποτέ δεν εγκαταλείπει τους ανθρώπους που πιστεύουν σ' Αυτόν κι έχουν αναθέσει ολόκληρη τη ζωή τους στην πατρική πρόνοια του. «Μεγάλα τα της πίστεως κατορθώματα» ψάλλει η Εκκλησία μας. Όσο κι αν μερικοί άθεοι επιστήμονες της εποχής μας πεισματικά αποδίδουν τις θαυμαστές αλλαγές της ζωής μας σε συμπτώσεις ή στις κρυμμένες εσωτερικές δυνάμεις του ίδιου του ανθρώπου, η πραγματικότητα βοά ότι η ανίατη αρρώστια θεραπεύτηκε με τη Χάρη του Θεού, η παρ' ολίγον, τραγωδία αποφεύχθηκε με την επέμβαση της Παναγίας, η δοκιμασία ξεπεράστηκε με τη δύναμη της προσευχής.

Αλλά η πίστη δεν σώζει τον άνθρωπο μόνο από τις δοκιμασίες και τις ταλαιπωρίες της ζωής· κυρίως τον σώζει από την αιώνια απώλεια της ψυχής. Εκείνος που πιστεύει στο Θεό νικά το φόβο του θανάτου. Όπως οι Εβραίοι με το χάλκινο φίδι ίατρευαν εκείνους που έπεφταν θύματα των φιδιών, έτσι και ο Ιησούς Χριστός θεραπεύει από το δηλητήριο του θανάτου εκείνους που αιενίζουν το μυστήριο του Σταυρού και ζουν στη ζωή τους το θέλημα του. Για τους πιστούς ο θάνατος γίνεται μια μετάβαση από τον κόσμο της φθοράς στον κόσμο της αφθαρσίας. Για τους άπιστους ο θάνατος είναι αιώνια καταδίκη και μαρτύριο. Μόνο όποιος είναι ενωμένος με τον αναστημένο Εσταυρωμένο δεν χάνεται μέσα στην άβυσσο του Άδου αλλά μέσα από τη κοϊκότητα του τάφου βλαστάνει όπως ο σπόρος της γης στη χώρα της αιωνιότητας, όπου μένει σαν άνθος αμάραντο και αιώνια δίνει την ευωδία της ανθοφορίας του στη θυσία του ουρανού θυμιάματος και παίρνει από τον νοητό Ήλιο τη θερμη της θείας συνοικήσεως.

Εκείνος που αρνείται την πίστη στον Εσταυρωμένο Ιησού Χριστό είναι τραγική προσωπικότητα. Ζει χωρίς ελπίδα και σκοπό. Μπορεί να έχει πλούτη και ανέσεις. Μπορεί να έχει τη δύναμη της εξουσίας. Μπορεί να γεμίζει τη ζωή του με ότι τον ευφραίνει. Στην ουσία όμως είναι δυστυχισμένος γιατί όλες οι χαρές του σταματούν εδώ. Καμιά τέτοια χαρά δεν έχει υπερκόσμιες επεκτάσεις. Όλες τις σκεπάζει η πλάκα του τάφου γιατί με τη διάλυση του σώματος κι αυτές διαλύονται.

Εκείνος όμως που πιστεύει στον Κύριο, πιστεύει στην αθανασία. Ποτέ δεν πνίγεται από το άγχος και το φόβο του θανάτου γιατί γνωρίζει ότι με τη δύναμη του

Χριστού θα νικήσει το θάνατο. Ποτέ δεν αισθάνεται πλήξη και μελαγχολία, γιατί γεμίζει τη ζωή του με το όραμα του Παραδείσου, που έχει ετοιμάσει ο Κύριος για τους εργάτες του αγαθού. Με αυτή τη δύναμη οι άγιοι Μάρτυρες με χαρά έσκυβαν τον αυχένα τους κάτω από τη λαιμητόμο των αθέων τυράννων και ψάλλοντες έπεφταν μέσα στα άγρια θηρία. Αυτή η δύναμη της πίστewος κάνει τον ετοιμοθάνατο άρρωστο να μην πανικοβάλλεται, αλλά με καρτερία και υπομονή να αντιμετωπίζει τον ερχόμενο θάνατο. Με τη δύναμη της πίστewος ακόμα καταφέρνει μέσα στη ζούγκλα της ζωής να ζει ο πιστός αρμονικά, υποχωρώντας, συγχωρώντας, ανεχόμενος, παραμερίζοντας το δικό μου συμφέρον και θέτοντας υπεράνω πάντων τις εντολές του Θεού.

Περισσότερο από ποτέ άλλοτε σήμερα έχει εφαρμογή ο λόγος του Ευαγγελίου, ότι όποιος πιστεύει στο Θεό δεν χάνεται και αντίθετα όποιος ζει μακριά από το Θεό βαδίζει προς την τελεία καταστροφή.

Μέσα στη σημερινή πολιτισμένη κοινωνία στη οποία επικρατεί ο νόμος της ζούγκλας με τις επικίνδυνες ακρότητες και τις επιχειρούμενες κατεδαφίσεις κάθε παραδόσεως και καθαιρέσεως κάθε ιδανικού όπου η ζωή, ιδίως στις μεγαλουπόλεις, κατάντησε επικίνδυνη και ο καθένας ζει με τον εφιάλτη του τρομοκράτη ή του εγκλήματος ή του ναρκομανούς έχει χάσει τη σιγουριά και την ειρήνη του, δεν υπάρχει καμιά δύναμη που θα μπορέσει να εγγυηθεί τη σωτηρία μας παρά μόνο η δύναμη του Θεού. Και φυσικά δεν εννοούμε τη σωματική μας ακεραιότητα που κι αυτή πολλές φορές μας την περιφρουρεί ο Θεός, αλλά κυρίως αναφερόμαστε στην εσωτερική πληρότητα που χαρίζει ο Θεός στον άνθρωπο και την εσωτερική γαλήνη ανάμεσα σε τόσες καταιγίδες και συμφορές.

Σήμερα έχουμε βυθιστεί μέσα στην καταναλωτική κοινωνία. Έχουμε ρίξει όλο το βάρος των ενδιαφερόντων μας στα γήινα και εφήμερα κι έχουμε εγκαταλείψει τον Θεό. Αποτέλεσμα αυτής της περιφρονήσεως προς τον Θεό είναι η ψυχική μας ακαταστασία και συμφορά. Ποτέ δεν είχαν αυξηθεί τόσο επικίνδυνα οι ψυχοπάθειες όσο σήμερα. Χάθηκε πια το χαμόγελο από τα χείλη. Τα μάτια έγιναν βλοσυρά.

Το πρόσωπο σκυθρωπό. Η αναπνοή δύσκολη. Οι συζητήσεις απότομες. Η σκέψη περιεργή. Οι επιθυμίες κτηνώδεις. Στο πρόσωπο του σύγχρονου ανθρώπου καθρεπτίζεται το δράμα που εσωτερικά ζει. Υπάρχει χειρότερο κατάντημα απ' αυτό;

Γεγονός είναι ότι η ροή των πραγμάτων θα μας οδηγήσει σε χειρότερες καταστάσεις. Έρχονται μέρες δύσκολες για τους κατοίκους του πλανήτη αυτού. Είναι δυνατόν όμως να μη καθεί κανείς μέσα στο ορμητικό ρεύμα της απώλειας, αν θεμελιώσει την ύπαρξη του και τη ζωή του στην πέτρα της πίστewος. Όποιος ακούει τους λόγους του Θεού και τους εφαρμόζει στη ζωή του μοιάζει με τον έξυπνο άνθρωπο που έκτισε το σπίτι του σε γερά θεμέλια και «κατέβη η βροχή και ήλθον οι ποταμοί και έπνευσαν οι ανέμοι και προσέπεσαν τη οικία εκείνη και ουκ έπεσε.. Τεθεμελίωτο γάρ επί την πέτραν» (Ματθ. ζ' 24). Ας μη ματαιοπονούμε κτίζοντας τη ζωή μας επάνω στην αμμώδη γη της παρούσης ζωής. Θα έλθουν οι πειρασμοί, οι δοκιμασίες, οι περιπέτειες και θα καταρρεύσουμε. Ας οικοδομήσουμε επάνω στο θεμέλιο που λέγεται Ιησούς Χριστός.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. β' 16-20

Ευαγγέλιο: Μαρκ. η' 24-θ' 1

18 Σεπτεμβρίου 2016

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι» (Μαρκ. η' 34)

Ανάμεσα στην περασμένη και τη σημερινή Κυριακή προβάλλει η Εκκλησία μας το Σταυρό του Κυρίου, που είναι από τη μια το σύμβολο της σωτηρίας μας και από την άλλη η έκφραση της αγάπης του Θεού. Ο Σταυρός του Κυρίου, που θεωρήθηκε, από μεν τους Ιουδαίους ως «σκάνδαλον» και απαράδεκτο για τις μεσσιανικές τους προσδοκίες, από δε τους εθνικούς (ειδωλολάτρεις) ως «μωρία» ως ανοησία για τις αναζητήσεις τους, για μας τους Χριστιανούς προβάλλει δια του Χριστού ως η δύναμη και η σοφία του θεού (Α' Κορ. α' 23-24).

Ο Σταυρός του Κυρίου, πρόβαλε την περασμένη Κυριακή ως αναγκαιότητα μέσα από τα λόγια του Κυρίου «υψωθείναι δει τον Υιόν του Ανθρώπου, ἵνα πῶς ο πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον». Ο Σταυρός προβάλλει για τον Ιησού ως Υιό του Ανθρώπου σαν αναγκαιότητα, γιατί ο κόσμος δεν μπορούσε να σωθεί με τις δικές του δυνάμεις. Άρα την ίδια στιγμή, προβάλλει σαν διπλή αναγκαιότητα, δηλαδή η Σταύρωση και η σωτηρία. Ακούσαμε και στο ευαγγέλιο της περασμένης Κυριακής: «Τόσο πολὺ ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε παρέδωσε τὸ θάνατο τὸ μονογενὴ τοῦ Υἱοῦ, γὰρ νὰ μὴ χαθεῖ ὅποιος πιστεῦει σ' αὐτὸν ἀλλὰ νὰ ἔχει ζωὴ αἰώνια» (Ιωάν. γ' 16).

Διπλή αναγκαιότητα για τον Ιησού, που εκφράζεται και σαν η μέγιστη αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο. Δηλαδή Σταύρωση του Ιησού και σωτηρία του ανθρώπου. Όμως, ενώ για τον Ιησού τα πιο πάνω είναι Μονόδρομη πορεία για τον άνθρωπο η πορεία είναι εν μέρει αμφίδρομη, γιατί αν θέλει να σωθεί πρέπει πρώτα να πιστέψει ελεύθερα. Έτσι το «θέλω να σωθώ» προηγείται της υποχρέωσης να σωθώ και άρα οποιαδήποτε απόφαση μου δεν είναι αποτέλεσμα εξαναγκασμού, αλλά αποτέλεσμα ελεύθερης απόφασης.

Κατά συνέπεια, το «θέλω να σωθώ, σημαίνει αποφασίζω να σωθώ και άρα αυτή μου η απόφαση υλοποιείται με κάποιες προϋποθέσεις τις οποίες και απαριθμεί σήμερα ο Ιησούς: «Ὅποιος θέλει νὰ με ἀκολουθήσει, ἀς ἀπαρνηθεῖ τὸν ἑαυτὸ τοῦ, ἀς σηκώσει τὸ σταυρὸ τοῦ καὶ ἀς με ἀκολουθεῖ».

Μέσα από τα πιο πάνω, εκτός από τις σαφείς προϋποθέσεις, προβάλλουν δυο σημεία. Πρώτον ότι ο ίδιος είναι αδιαμφισβήτητος Σωτήρας, για τούτο και καλεί τον άνθρωπο να τον ακολουθήσει. «Εγώ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ἐκεῖνος που με ἀκολουθεῖ δε θα πλανιέται στο σκοτάδι, ἀλλὰ θα ἔχει τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Ιωάν. η' 12).

Το δεύτερο σημείο, που είναι απαραίτητο, είναι η ελεύθερη επιλογή του καθενός. Άρα η σωτηρία, σαν δώρο του Θεού προς τον άνθρωπο, απευθύνεται σε όλους τους ανθρώπους. Για τούτο σήμερα ο Ιησούς απευθύνει πρόσκληση γενική, καθολική. Όπως ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο: «Ὁ Ιησὺς κάλεσε τότε τὸν κόσμον μαζί με τὸς μαθητὲς καὶ τὸς εἶπε: «ὅποιος θέλει νὰ με ἀκολουθήσει». Με τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ γενικὴ πρόσκληση μετατρέπεται καὶ σε προσωπικὴ, ἀφήνοντας ἔτσι τὴ δυνατότητα τῆς ἐπιλογῆς στον κάθε ἄνθρωπο ξεχωριστά.

Όμως, πέραν από την έκφραση της θέλησης του ανθρώπου ο Κύριος θέτει και τρεις προϋποθέσεις για την επιτυχή κατάληξη της επιθυμίας, έτσι που η πρόθεση να γίνει πράξη, με αποτέλεσμα να καταστεί δυνατή η σωτηρία. Και οι τρεις αυτές

προϋποθέσεις είναι: Πρώτον «απαρνησάσθω εαυτόν». Δεύτερο «και κράτω τον σταυρόν αυτού» και τρίτον «και ακολουθείτω μοι».

Όποιος θέλει, λοιπόν, ας με ακολουθήσει. Δεν εξαναγκάζω κανένα, να με ακολουθήσει και άρα δεν εξαναγκάζω κανένα να σωθεί. Προσφέρω το κίνητρο αλλά και τη δυνατότητα της σωτηρίας. Η σωτηρία είναι μεν δώρο του Θεού, αλλά την ίδια στιγμή μετατρέπεται από επιθυμία σε αγώνισμα και έπαθλο αφού εκπληρωθούν οι προϋποθέσεις που θέτει σήμερα ο Κύριος.

Πρώτη προϋπόθεση: «Απαρνησάσθω εαυτόν». Να απαρνηθεί τον εαυτό του και όχι να απαρνηθεί μόνο κάτι από τον εαυτό του. Ο ακόλουθος του Χριστού πρέπει να είναι και μιμητής του Χριστού. Όπως ο Χριστός έγινε «υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού»(Φιλιπ. β' 8), έτσι και ο Χριστιανός οφείλει να γίνει μιμητής του στην αυταπάρνηση και θυσία. Ο Χριστιανός σαν ακόλουθος του Χριστού δεν πρέπει να έχει τον εαυτό του σαν σκοπό της ζωής του, αλλά την προσφορά προς τους άλλους ανθρώπους και την πλήρη υποταγή στο Θεό. Ακούσαμε στο σημερινό «Απόστολο» να τονίζει ο Απόστολος Παύλος: «Χριστώ συνεσταύρωμαι· ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός». Δηλαδή, «έχω πεθάνει στο σταυρό μαζί με το Χριστό. Και δε ζω πια εγώ, αλλά ζει στο πρόσωπο μου ο Χριστός». Άρα σαν Χριστιανός, αποκόπτομαι και από ην αμαρτία.

Ο μεταμορφωμένος στη ζωή και από τη ζωή του Χριστού προχωρεί στη δεύτερη προϋπόθεση που είναι «και αράτω τον σταυρόν αυτού». Και ο σταυρός του καθενός είναι ξεχωριστός. Είναι ανάλογος με τις δυνάμεις και τις δυνατότητες του. Σταυρός είναι οι κάθε λογής θλίψεις, μια ασθένεια δική μας ή δικών μας ανθρώπων ή ακόμα και τα δυο. Σ' αυτή τη δύσκολη ώρα θα πρέπει να αντηχούν μέσα μας οι λόγοι του Κυρίου «θαρσαίτε, εγώ ειμί μη φοβείσθε» (Ματθ. ιδ' 27). Αυτή η πίστη θα μας δίνει δύναμη για να ανατέξουμε.

Η τελευταία προϋπόθεση που θέτει σήμερα ο Κύριος είναι: «και ακολουθείτω μοι». Εκείνος που θέλει πραγματικά να με ακολουθήσει, τότε θα βρει τόσο τον τρόπο, όσο και ιδιαίτερα το δρόμο για να με ακολουθήσει. Μέσα από την αυταπάρνηση και μέσα από την άρση, το σήκωμα του οποιουδήποτε σταυρού του σε όλη τη διάρκεια της ζωής του.

Αδελφοί μου, μέσα από την υλοποίηση των πιο πάνω δημιουργούμε ένα τέτοιο τρόπο ζωής και συμπεριφοράς που επιβεβαιώνει από τη μια ότι αναγνωρίζουμε τον Ιησού Χριστό όχι μόνο σαν Σωτήρα του κόσμου, αλλά και δικά μας Σωτήρα και από την άλλη ότι δεν παραβλέπουμε αυτή τη ξεχωριστή Χάρη του Θεού και σε μας. Ακούσαμε σήμερα τον Απόστολο Παύλο να μας λέει: «Κι η τωρινή σωματική μου ζωή είναι ζωή βασισμένη στη πίστη μου στον Υιό του Θεού, που με αγάπησε και πέθανε εκούσια για Χάρη μου. Δεν μπορώ να αγνοήσω αυτή τη δωρεά του Θεού».

Τόσο ο Απόστολος Παύλος, όσο και οι άλλοι Απόστολοι και Άγιοι της Εκκλησίας εκτίμησαν τη δωρεά του Θεού. Όλοι τους έκαναν βίωμα την πίστη τους και με τον τρόπο της καθημερινής ζωής τους πρόσφεραν στην πράξη τη δική τους ευχαριστία γι' αυτή τη ξεχωριστή δωρεά του Θεού. Εμείς θα αγνοήσουμε αυτή τη δωρεά του Θεού σε μας; Αν όχι, τότε ας ανταποκριθούμε στην πρόσκληση Του, ταυτίζοντας τη ζωή μας με τη δική Του ζωή.

Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. δ΄ 22 - 27

Ευαγγέλιον: Λουκά ε΄ 1 - 11

25 Σεπτεμβρίου 2016

Κυρίαρχος στη ζωή μας ο εγωισμός, αγαπητοί μου αδελφοί. Φανερόνεται με πράξεις, με τα λόγια μας. Μεγάλη ιδέα έχουμε για τον εαυτό μας. Δύσκολα δεχόμαστε τη γνώμη και πολύ δυσκολότερα την υποδείξη κάποιου άλλου. Επιδιώκουμε την αναγνώριση από τους ανθρώπους, με τους οποίους συναναστρεφόμαστε, που πολύ φυσικό είναι να γνωρίζουν και τα πλεονεκτήματα μας, αλλά και τα ελαττώματα μας. Ενοχλούμαστε ωστόσο πολύ, όταν μας τα υποδεικνύουν. Αρνούμαστε πολλές φορές την πραγματικότητα και προσπαθούμε να την κρύψουμε από τον ίδιο τον εαυτό μας. Συνήθως με μεγάλη ευκολία παραβλέπουμε τις αδυναμίες, τα λάθη μας. Τουλάχιστον ενώπιον των άλλων. Διογκώνουμε πιθανές ατέλειες των άλλων στην προσπάθειά μας να τους υποβιάσουμε στη συνείδησή μας και να νοιώσουμε ότι είμαστε ανώτεροι τους. Εφευρίσκουμε χίλιες ανόητες δικαιολογίες, για να δικαιολογήσουμε τα σφάλματά μας και τις φυσικές μας αδυναμίες ή ατέλειες. Ζούμε στον κόσμο μας. Μακριά από τους άλλους. Γιατί ο εγωιστής δεν είναι ανεκτός από τους άλλους. Είναι απαράδεκτος! Σταδιακά, αν δεν καταλάβουμε το λάθος μας, με την επιδεικτική συμπεριφορά μας, απομονωνόμαστε. Μας αποβάλλει το περιβάλλον μας, ακόμη και οι αγαπητοί μας φίλοι. Δεν μας ανέχονται!

Υπάρχει όμως και ο άλλος τύπος. Ο άνθρωπος που γνωρίζει τα όρια του. Περιορίζει τον άκρατο εγωισμό. Προσπαθεί και βλέπει την πραγματικότητα του, τον εαυτό του, τις αδυναμίες του, αλλά και τα πλεονεκτήματά του στον βαθμό, που τα έχει. Φυσικά δεν είναι ο τέλειος. Δεν είναι ο υποδειγματικά ταπεινόφρων. Γιατί δεν είναι εύκολο. Ωστόσο προσπαθεί και προσέχει. Αποφεύγει να επιδεικνύεται. Παραδέχεται τα λάθη του, με ειλικρίνεια. Ευχάριστα προσπαθεί να αποδέχεται τις παρατηρήσεις και τις υποδείξεις. Και εφόσον γνωρίζει τα όρια του, μπορεί και βάζει στόχους για να βελτιωθεί. Αγωνίζεται να διορθώσει τα λάθη του. Ζητεί την βοήθεια του Θεού στον δύσκολο αυτό αγώνα.

Έκαμα αυτές τις σκέψεις, αγαπητοί μου αδελφοί, ακούγοντας τον έμπειρο και ηλιοκαμένο ψαρά, τον Πέτρο:

«Επιστάτα, δι' ὅλης τῆς νυκτός κοπιάσαντες, οὐδὲν ἐλάβομεν. Ἐπὶ δέ τῷ ῥήματί σου καλᾶσω τὸ δίκτυον».

Ειδικά αυτή η φράση: «ἐπὶ δέ τῷ ῥήματί σου». Επειδή το λες Εσύ! Με ταπεινοφροσύνη, υποτάσσεται στην εντολή του Ιησού.

Μόλις είχαν γυρίσει από κοπιαστικό νυχτερινό αποτυχημένο όμως ψάρεμα. «Οὐδὲν ἐλάβομεν». Τίποτε δεν πιάσαμε απάντησαν στον Κύριο όταν τους πρότεινε να ρίξουν τα δίκτυα για ψάρεμα. Το πλήθος που ακολουθούσε τον Κύριο, ήταν πολύ. Είχε ζητήσει να φέρουν τη βάρκα τους κοντά στη σιεριά, για να συνεχίσει τη διδασκαλία Του. Κι όταν σταμάτησε να διδάσκει, τους έκανε την παράλογη, γι αυτούς, εισήγηση. Ρίξτε τα δίκτυα σας. Ποιος ήξερε καλύτερα από τον Πέτρο με τη πολύχρονη του πείρα. Θα μπορούσε να αρνηθεί. Και κανείς δεν θα τον κατηγορούσε. τον Πέτρο; Ο Πέτρος ήξερε. Κάποιος Άλλος όμως ήξερε

καλύτερα! Γιαυτό και χωρίς δυσκολία, με την απόλυτη ταπεινοφροσύνη του γνήσιου και απλοϊκού Πέτρου, απαντά στον Κύριο: Όλη τη νύχτα κοπιάσαμε, χωρίς αποτέλεσμα, αλλά επειδή το λες Εσύ, θα ρίξω το δίχτυ μου! Ανταμείφτηκε η ανυπόκριτη υπακοή και η ειλικρινής ταπεινοφροσύνη του Πέτρου. Είναι πολύ σημαντικά τα δυο χαρακτηριστικά που φανερώνει αυτή η αντιμετώπιση της εντολής του Κυρίου, από τον Πέτρο.

Επισφραγίστηκε όμως και από το αδιανόητο για τους απλοϊκούς ψαράδες θαύμα. Γέμισε το πλοίο τους και το πλοίο των συνειταίρων τους, που έσπευσαν σε βοήθεια, σε σημείο που κινδύνευσαν να βυθιστούν.

Αλλά, αγαπητοί μου, αποδείχτηκε το υψηλό επίπεδο του χαρακτήρα του Πέτρου, στον ανώτατο βαθμό, με την απρόκλητη παραδοχή και απόλυτης ειλικρινείας ομολογία του Πέτρου. «Έξελθε απ' έμοῦ, ὅτι ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς εἰμι, Κύριε». Εκστασιασμένοι είναι, ο Πέτρος αλλά και οι δυο γιοι του Ζεβεδαιού, Ιάκωβος και Ιωάννης, από το απρόσμενο αποτέλεσμα του ψαρέματος. Απίθανο το πλήθος των ψαριών. Αλλά προκαλεί θαυμασμό και έκπληξη, η με τόσο μεγάλη ταπεινοφροσύνη ομολογία του Πέτρου.

Θαύμα μέγα η τεράστια επιτυχία στο ψάρεμα. Το μεγαλύτερο ωστόσο θαύμα έγινε στις έκπληκτες ψυχές του Πέτρου, του Ιάκωβου και Ιωάννη, που θα ακολουθήσουν, μετά από αυτό το γεγονός, τον Ιησού, ως μαθητές Του.

Πρόσεξε ο Κύριος τον θαυμασμό, τον ανάμεικτο με φόβο και λέγει απευθυνόμενος στον Πέτρο: «Μὴ φοβοῦ, ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζῶντων.» Από τώρα θα ψαρεύεις ανθρώπους!

Άφησαν τα πάντα, χωρίς καμιά εγγύηση για το απρόβλεπτο μέλλον. Παράτησαν βάρκες, δίκτυα, και οι γιοι του Ζεβεδαιού, τον πατέρα τους, Θαμπωμένοι από τον θείο Διδάσκαλο, τη διδασκαλία Του και το απρόσμενο θαύμα, ακολούθησαν τον Ιησού και συντόνισαν τη ζωή τους με τις εντολές Του.

Περιπεύουν, νομίζω, άλλα σχόλια, αγαπητοί μου αδελφοί. Λάμπει το παράδειγμα των τριών μαθητών και αποστόλων. Άφησαν ό,τι γήινο τους συνέδεε για να αποδεχτούν την απίθανα τιμητική πρόσκληση του Κυρίου. Τον ακολούθησαν και έμειναν πιστοί μαθητές Του. Απόστολοι, κατόπιν μεταφέροντας το ευαγγέλιο της σωτηρίας στον κόσμο. Εμείς βέβαια δεν είχαμε την τιμητική ευκαιρία των μαθητών του Κυρίου. Όμως μια πρόσκληση για τον καθένα μας, είναι πάντοτε διαθέσιμη. Σχετίζεται με κάποια καθήκοντα και υποχρεώσεις. Μας ζητά να αρνηθούμε κάποιες κακές μας συνήθειες με ταπεινοφροσύνη. Να Τον ακολουθήσουμε, χωρίς να διστάζουμε να ομολογήσουμε την πίστη μας. Δεν θα μπορούσαμε άραγε να γίνουμε και μεις ψαράδες ψυχών; Έχουμε την θέληση να ακολουθήσουμε τις εντολές Του; Η βοήθειά Του θα μας ακολουθήσει και θα μας ενισχύσει.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. δ' 6-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ' 31-36

2 Οκτωβρίου 2016

«Αγαπάτε»

Για να γίνει κανείς πιστός υπήκοος της βασιλείας του Θεού, για να λάβει μισθό και για να αποκληθεί «υιός υψίστου» Είναι ανάγκη να εφαρμόσει την πρώτη και μεγάλη εντολή της αγάπης για την οποία σήμερα μας κάνει λόγο το Ιερό Ευαγγέλιο. Ίσως τα λόγια του μας φαίνονται βαριά κι ακατόρθωτα, ίσως να μη συμβαδίζουν με το σύγχρονο πνεύμα της ζωής που θέλει τον άνθρωπο διπλωμάτη και ευέλικτο, ίσως ακόμα και ο εσωτερικός μας εαυτός να αντιδρά ενστικτωδώς στην εφαρμογή τους. Παρ' όλα αυτά όμως είναι λόγια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού που μας δείχνουν το δρόμο του αγιασμού και της θεώσεως. Όποιος δεν αγαπήσει γνήσια το Θεό και τον άνθρωπο δεν πρόκειται να σωθεί έστω κι αν γίνει σκελετός από τις νηστείες και τις κακοπάθειες, έστω κι αν γνωρίζει όλη τη θεολογία, έστω κι αν μαρτυρήσει και βασανιστεί, έστω κι αν κατορθώνει με την πίστη του να θαυματουργεί.

Αν και η αγάπη είναι παγκόσμιο αίτημα, εν τούτοις στην εφαρμογή της προβάλλει ανυπέρβλητο εμπόδιο ο εγωισμός του ανθρώπου. Δεν είναι διατεθειμένοι οι άνθρωποι να θυσιάσουν, ούτε να δώσουν τον εαυτό τους στην ανάγκη του άλλου. Ευχαρίστως δίνουν αγάπη μέχρι του σημείου εκείνου που δεν παραβιάζεται το προσωπικό τους συμφέρον. Από τη στιγμή που θα διαισθανθούν ότι με τη συμπεριφορά τους διακυβεύεται το ατομικό τους συμφέρον, εγκαταλείπουν την προσπάθεια ή ακόμα τη φαινομενική αγάπη τη μεταστρέφουν σε αδυσώπητο μίσος και κακία. Δεν θα ήταν υπερβολή να μας χαρακτήριζε κανείς ειδωλωλάτρες με χριστιανική επιφάνεια. Ύστερα από 2000 χρόνια, όπου το κήρυγμα της αγάπης καθημερινά αντιλαλεί μέσα στο χριστιανικό κόσμο, εξακολουθούμε να έχουμε σαν εντολή το Μωσαϊκό Νόμο, που ορίζει «οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος». Σήμερα που γίνεται τόσος λόγος για αγάπη, υποφέρει η ανθρωπότητα από την έλλειψη της. Κι ακόμα όπου την συναντά κανείς δεν βρίσκει τη γνήσια αγάπη, την εγωιστική, την υποκριτική αγάπη.

Θέλουμε την αγάπη, αλλά ξεκινάμε να την οικοδομήσουμε χωρίς θεμέλια. Στέρεο και αρραγές θεμέλιο της αγάπης είναι η θυσία. Αγαπώ σημαίνει θυσιάζομαι, ανέχομαι, ταπεινώνομαι. Πεθαίνω για να ζήσεις. Χάνω για να κερδίσεις. Υποχωρώ για να ανέβεις. Σιωπώ για να μιλήσεις. Αγάπη σημαίνει: πλησιάζω έναν άρρωστο με μεταδοτική ασθένεια και δεν φοβάμαι. Επισκέπτομαι ένα φυλακισμένο χωρίς το φόβο μήπως κακοχαρακτηριστώ από τους άλλους. Δανείζω εκείνον που δεν έχει να μου τα επιστρέψει. Ευεργετώ το συκοφάντη μου. Επαινώ τον κατήγορο μου. Προσεύχομαι για τον διώκτη μου. Παραβλέπω τις αδικίες που μου έκανε ο πλησίον μου. Συγκλωρό τον εχθρό μου. Κάνω ότι θέλω να μου κάνουν οι άλλοι.

Υπόδειγμα μας στο δύσβατο και ανηφορικό δρόμο της αγάπης έχουμε «την Εσταυρωμένη αγάπη» τον Ιησού Χριστό, ο οποίος θυσιάστηκε για τη σωτηρία μας και υπέμεινε Σταυρού θάνατο για τη δική μας ανάσταση και ζωή.

Δεν μπορούμε να λέμε ότι αγαπάμε το Θεό και συγχρόνως να μισούμε το συνάνθρωπο μας. Οι δυο αγάπες Θεού και ανθρώπου είναι άρρηκτα ενωμένες μεταξύ τους κατά τέτοιο τρόπο ώστε όταν αδυνατίζει η μια, αδυνατίζει και η άλλη, όταν καταργείται η μια καταργείται και η άλλη και όταν αυξάνεται η μια, αυξάνεται και η άλλη. Εκείνος που αγαπά αληθινά το θεό, αγαπά και τον άνθρωπο. Θαυμάστε την αγάπη

των αγίων. Την αγάπη τους προς το θεό την εκδήλωναν στον άνθρωπο, γιατί πίστευαν ότι ο άνθρωπος είναι «εικόν του Θεού».

Χαρακτηριστικό είναι το περιστατικό που αναφέρει το Γεροντικό: Κάποτε ένας γέροντας ασκητής πήρε στον ώμο του τα καλάθια που είχε όλο το χρόνο ετοιμάσει και ξεκίνησε για την Αλεξάνδρεια να τα πουλήσει και εξοικονομήσει τα προς τα ζην αναγκαία. Καθώς κατέβαινε από το βουνό σε μια ρεματιά συνάντησε ένα λεπρό, κουλουριασμένο μέσα στα κουρελιασμένα ρούχα του, ζωντανό νεκρό. Έσκυψε με αγάπη ο ασκητής στις πληγές του, τον περιποιήθηκε τον καθάρισε και του έδωσε να φάει. Αφού συνήλθε ο λεπρός παρακάλεσε τον ασκητή να τον πάρει μαζί του στην πόλη. Ο άγιος εκείνος γέροντας χωρίς να φοβηθεί τη λέπρα του συνανθρώπου του τον πήρε στην πλάτη του και τον έφερε στην πόλη. «Που θέλεις να σε πάω», ρώτησε ο ασκητής. «Όπου πας εσύ» απάντησε ο λεπρός. Έτσι ο γέροντας σταμάτησε μαζί με το λεπρό σε μια γωνιά ενός πολυσύχναστου δρόμου για να πουλήσει το εργόχειρο του. Όταν πούλησε το πρώτο καλάθι λέει ο λεπρός στον ασκητή: «Πεινώ». Αγοράζει με τα χρήματα του ενός καλάθιού ο γέροντας φαγητό και ταΐζει το λεπρό. Όταν πούλησε δεύτερο καλάθι λέει πάλι ο λεπρός στον ασκητή: «Κρυώνω» Αγοράζει με τα χρήματα του δεύτερου καλάθιού ρούχα και ντύνει το λεπρό. Όταν πούλησε και τα άλλα καλάθια λέγει πάλι ο λεπρός στον ασκητή: «Τώρα θέλω να με πάρεις στα λουτρά να με καθαρίσεις και να με περιποιηθείς». Δίνει όλα τα χρήματα του ο αγαθός γέροντας και περιποιείται με πολλή αγάπη το λεπρό. Κι αφού τον ετοίμασε, τον καθάρισε, τον έπλυνε, τον τάισε, τον περιποιήθηκε κι ήταν έτοιμος να αναχωρήσει για το ασκητήριο του χωρίς χρήματα και χωρίς τροφές, αφού όλα τα είχε διαθέσει για την αγάπη του λεπρού, καθώς έσκυψε για να τον αποχαιρετήσει, είδε να αλλοιώνεται η όψη του σαν του αγγέλου κι άκουσε τη φωνή του να του λέει: «Ευλογημένος να είσαι άνθρωπε της αγάπης». Κι ο λεπρός που δεν είναι άλλος από άγγελος εξαφανίστηκε.

Όποιος δίνει αγάπη υπηρετεί τον ίδιο το Θεό. Όποιος δίνει αγάπη μένει μαζί με το Θεό. Όποιος δίνει αγάπη κάνει φίλο το Θεό. Τη χριστιανική μας ιδιότητα θα τη δείξουμε στη συμπεριφορά μας προς τους άλλους ανθρώπους αν έχουμε αγάπη. Ας αγαπάμε γνήσια, όπως μας αγαπά ο Χριστός. Ας βρισκόμαστε πάντα κοντά στον ανθρώπινο πόνο, παρόντες στη δυστυχία και στην αγάπη του πλησίον μας αδιάκριτα. Όπου υπάρχει θλίψη, δοκιμασία, πτώχεια, απελπισία, εγκατάλειψη, πένθος, ας προσπαθήσουμε με το υστέρημα μας, με τα λόγια της αγάπης και με την προσευχή μας να φέρουμε με ελπίδα και χαρά. Ας ανοίξουμε την καρδιά μας προς όλους. Ανεξαρτήτως θρησκευματος, εθνικότητας, φυλής, κοινωνικής τάξεως, πολιτικής ιδεολογίας.

Η αγάπη όπως τη δίδαξε και την έζησε ο Χριστός και όλοι οι θεωμένοι άγιοι της Εκκλησίας μας είναι η δύναμη που μας ενώνει με το θεό και με τους συνανθρώπους μας. Είναι η μεγάλη ελπίδα για τη σωτηρία της ανθρωπότητας από την ερχόμενη πυρηνική καταστροφή. Είναι το θεϊκό Φως, που θα φωτίσει τα σκότη της πλάνης και της αμαρτίας. Σήμερα που βασανιζόμαστε μέσα στην εγωκεντρική καταιγίδα της αγωνίας και του φόβου, μοναδική ελπίδα μας είναι ο Θεός, ο οποίος κατασκηνώνει μόνο μέσα στις καρδιές που αγαπούν (Α' Ιωάν. δ' 12).

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. θ' 6 - 11

Ευαγγέλιον: Λουκά ζ' 11 - 16

9 Οκτωβρίου 2016

**«Καί ιδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαχνίσθη ἐπ' αὐτῇ
καὶ εἶπεν αὐτῇ, μὴ κλαῖε»**

Απλή και λιτή η περιγραφή στη σημερινή περικοπή του ευαγγελιστή Λουκά, ενώ μας διηγείται ένα τόσο σπουδαίο γεγονός. Πρόκειται για την ανάσταση του μονογενούς γιου της χήρας της Ναϊν. Μια εικόνα ισχυρής αντίθεσης διαδραματίζεται στην είσοδο της μικρής και όμορφης πόλης Ναϊν. Ένα πλήθος χαρούμενου κόσμου ακολουθεί και συνωστίζεται γύρω από τον Κύριο και τους μαθητές Του. Έρχονται από την Καπερναούμ, ακολουθώντας τον σωτήρα της κόρης του εκατοντάρχου. Ενώ από την αντίθετη κατεύθυνση, από το εσωτερικό της μικρής πόλης ξεπροβάλλει ένα άλλο, αλλά περίλυπο πλήθος. Οι κάτοικοι της μικρής πόλης, ολοφάνερα λυπημένοι, πορεύονται προς την έξοδο θρηνολογώντας, ακολουθώντας τον νεαρό νεκρό, γιο της χήρας. Αναγκαστικά διακόπτουν την πορεία τους στον περιορισμένο χώρο της πύλης. Ο Κύριος βλέπει την νεκρική πομπή, τα θλιμμένα πρόσωπα. Ξεχωρίζει την τραγική μητέρα, που σπαράζει στο κλάμα. Το νεκρό άτομο που μεταφέρουν είναι το μοναδικό της παιδί, ελπίδα και μοναδικό στήριγμα. Χήρα αυτή, στερημένη και από τον άνδρα της. Την είδε ο Κύριος. Την σπλαχνίστηκε. Ένοιωσε τον βαθύ και αβάσταχτο πόνο της, που την οδηγεί στο σπαραξικάρδιο κλάμα της. «Μὴ κλαῖε!» της λέγει αποφασιστικά. Μια εντολή, που μόνο για μια στιγμή, έκανε την έκπληκτη γυναίκα να σταματήσει για λίγο, τον δικαιολογημένο θρήνο της. Αλλά ο Κύριος πλησιάζει αγγίζει το άψυχο σώμα του νεαρού γιου της χήρας. Απλή και αποτελεσματική η δεύτερη εντολή: «Νεανίσκε, σοί λέγω, ἐγέρθητι!» Νεαρέ σε σένα το λέγω, σήκω! Ο νεαρός ανακάθισε, άρχισε να μιλάει και ο Ιησούς τον παρέδωσε στη μητέρα του.

Αρκετά από τα πάμπολλα θαύματα του Κυρίου μας, αγαπητοί μου αδελφοί, αναφέρονται από τους ιερούς ευαγγελιστές. Από αυτά τρία μόνο αναφέρονται σε ανάσταση νεκρού. Και έγιναν ενώπιον πολλών παρισταμένων, που θα μπορούσαν να επιβεβαιώσουν, τις διηγήσεις των ευαγγελιστών. Πράγματι μία ανάσταση είναι εξαιρετικά σημαντικό γεγονός. Ειδικά όμως στην περίπτωση του γιου της χήρας της Ναϊν, αποκτά μια ιδιαίτερη βαρύτητα και σημασία. Νεαρός και μοναχοπαιδί ο νεκρός. Χήρα και απροστάτευτη η δικαιολογημένα απελπισμένη μάνα. Αυτά τα χαρακτηριστικά συνέθεσαν την σχεδόν πάνδημη εκφορά και συνοδεία του παιδιού της, από τους κάτοικους της Ναϊν. Λυπάται όταν βλέπει την δύστυχη χήρα να ολοφύρεται. Διαθέτει ο Κύριος την θεία ιδιότητα, αλλά δεν παύει να είναι και τέλειος άνθρωπος. Λυπάται για όλους μας, όταν βρισκόμαστε σε δύσκολες καταστάσεις, γιατί μας αγαπά. Γνωρίζει το σοβαρό πρόβλημα, που προέκυψε για την ταλαιπώρη και αβοήθητη χήρα. Μοναδική ελπίδα ήταν αυτό το παιδί που έχασε! «Ἐσπλαχνίσθη ἐπ' αὐτῇ»,

σημειώνει ο ευαγγελιστής Λουκάς. Την σπλαχνίστηκε. Ο Θεάνθρωπος Ιησούς στενοχωρήθηκε για το πλάσμα Του, που υποφέρει και θα δυστυχήσει. Το θαύμα που θα επακολουθήσει, θα αποδείξει την θεία ιδιότητα του Κυρίου και την φιλανθρωπία Του, για να πιστέψουν σ' Αυτόν. Θα αναστηθεί ένας νέος άνθρωπος, για να συνεχίσει τη ζωή του, βοηθώντας και την μητέρα του. Η θαυματουργική ενέργεια αποκτά και τον χαρακτήρα κοινωνικής προσφοράς. Λύνει το σοβαρό πρόβλημα της απελπισμένης χήρας. Λύνει ο Θεός με την παρέμβασή Του, πολλές φορές προβλήματα, που μας απασχολούν. Όμως Εκείνος κρίνει πότε είναι αναγκαία η επέμβασή Του. Τι θα εξυπηρετούσε ένα θαύμα, μόνο Εκείνος το γνωρίζει, και το έχει εντάξει στο γενικό σχέδιο της σωτηρίας μας. Γιαυτό δεν πρέπει να αδημονούμε, απαιτώντας την άμεση επέμβασή Του.

Όσοσο στην συγκεκριμένη περίπτωση, αγαπητοί μου, διαπιστώνεται και η κοινωνική πλευρά της ευσπλαχνίας. Ο χριστιανισμός δεν είναι μια φιλοσοφική θεωρία. Είναι κυρίως ένα σύστημα που αποβλέπει στην πρακτική αντιμετώπιση της ζωής και των προβλημάτων της, με στόχο και προορισμό την σωτηρία της ψυχής μας. Οι εντολές του Κυρίου για την αγάπη του πλησίον, δεν έχουν θεωρητικό χαρακτήρα. Αποτελούν οδηγούς πράξεων. Πράξεις που απαιτούν προσφορά, που αποφεύγουν την κραυγαλέα δημοσιότητα, «πρός τό θεαθῆναι». Προσφορά, όχι απαραίτητα υλικών μόνον αγαθών που λείπουν από τον δυστυχούντα πλησίον. Κάποιοι λόγοι παρηγορίας που ανακουφίζουν, που λέγονται με διακριτικότητα, φανερώνουν την αγάπη μας για τον άλλον. Φροντίδα και ενδιαφέρον, αλλά και μια συμβουλή, χαρακτηρίζονται και αυτά, πράξεις φιλανθρωπίας και κάποτε είναι σημαντικότερες από την ικανοποίηση υλικών αναγκών.

«Εὐσπλαχνίσθη ἐπ' αὐτῇ» ο Ιησούς. Η ευσπλαχνία για τον συνάνθρωπό μας, αγαπητοί μου, είναι ένα συναίσθημα πόνου, μια ανησυχία εσωτερική, που ανάλογα με την ευαισθησία μας, μάς οδηγεί να πλησιάσουμε αυτόν που υποφέρει, ή που έχει πρόβλημα, και να του συμπαρασταθούμε, με όποιον τρόπο και όσο μπορούμε. Και πάλι ανάλογα με την ευαισθησία μας. Είναι μια κοινωνική πράξη φιλανθρωπίας, που γίνεται όμως εν ονόματι της πίστης μας στον Κύριο μας και της αγάπης μας προς τον συνάνθρωπό μας. Χρειάζεται όμως να ανοίξουμε τα μάτια μας και τα αυτιά μας, και να δούμε γύρω μας με ενδιαφέρον και αγάπη, τι συμβαίνει, να ακούσουμε ακόμη και την σιωπηλή παράκληση, που κάποτε κρύβει σοβαρότερα προβλήματα από την κραυγάζουσα απαίτηση του πλησίον μας. Εκείνο, ωστόσο, που δεν πρέπει να διαφεύγει από τη σκέψη μας, είναι ότι και εμείς, όλοι μας, έχουμε και θα έχουμε την ανάγκη της σπλαχνικής βοήθειας και συμπάραστασης του πλησίον. Όλοι μας έχουμε την ανάγκη της ανοχής και βοήθειας του Θεού. Και Εκείνος, ποτέ δεν αρνείται τη βοήθεια Του, όποτε βλέπει ότι είναι προς το συμφέρον μας.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ (ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ Ζ' ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ)

Απόστολος: Τит. γ' 8-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 5-15

16 Οκτωβρίου 2016

«Υμῖν δέδοται γνῶναι τα μυστήρια τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δε λοιποῖς ἐν παραβολαῖς» (Λουκ. η' 10)

Ο Κύριος συνήθιζε να διδάσκει με παραβολές. Δηλαδή μέσα από απλές διηγήσεις και χρησιμοποιώντας εικόνες από την καθημερινή θρησκευτική, κοινωνική και γεωργική ζωή των ανθρώπων αποκάλυπτε ύψιστες αλήθειες. Όπως είπε σήμερα στους μαθητές του «Σ' εσάς έδωσε Θεός να γνωρίσετε τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού, ενώ στους υπόλοιπους αυτά δίνονται με παραβολές».

Παρά το ότι οι Μαθητές ανήκαν στην εκλεκτή εκείνη ομάδα των ανθρώπων που τους δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσουν τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού, εντούτοις σήμερα δυσκολεύονται να κατανοήσουν το περιεχόμενο της παραβολής για τούτο και ρωτούν το Διδάσκαλο τους: «Τι σημαίνει η παραβολή αυτή»; Το ερώτημα αυτό στη συνέχεια γίνεται διαχρονικό. Γιατί δεν αρκεί να γνωρίζουμε μόνο το περιεχόμενο της παραβολής. Χρειάζεται και να κατανοούμε το βαθύτερο νόημα του οποιουδήποτε κειμένου που διαβάζουμε. Κατά συνέπεια, επίκαιρο παραμένει και για μας το ερώτημα του Φίλιππου προς τον Αιθίοπα επίσημο: «Άραγε γινώσκεις α αναγινώσκεις»; «Άραγε, καταλαβαίνεις αυτά που διαβάζεις»; (Πράξ. η' 30).

Η σημερινή παραβολή περιστρέφεται γύρω από δυο σημεία. Πρώτον, γύρω από την προσφορά και την αξιοπιστία του λόγου Θεού και δεύτερον γύρω από την ποιότητα του εδάφους και τον τρόπο αποδοχής του από μέρους των ανθρώπων. Ο λόγος του Θεού, αιώνιος και αξιόπιστος προσφέρεται διαχρονικά και χωρίς διακρίσεις σε όλους τους ανθρώπους. Όπως ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο «ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού» και σποριάς ο Υιός και Λόγος του Θεού, ο Ιησούς Χριστός. Η αξιοπιστία του λόγου του Θεού επιβεβαιώνονται σε άλλη περίπτωση από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό που είπε «Σας βεβαιώνω πως όσο υπάρχει ο κόσμος, έως τη συντέλεια του, δε θα πάψει να ισχύει ούτε ένα γιώτα ή μια οξεία από το νόμο» (Ματθ. ε' 18).

Αλλά και ο σημερινός «Απόστολος» είναι απόλυτα ξεκάθαρος. Ακούσαμε σ' αυτόν τον Απόστολο Παύλο να υπογραμμίζει στο μαθητή του, τον Τίτο: «Αυτά τα λόγια είναι αξιόπιστα και θέλω να τα βεβαιώνεις με την προσωπική σου μαρτυρία, ώστε όσοι έχουν πιστέψει στο Θεό να φροντίζουν να πρωτοστατούν σε καλά έργα και χρήσιμα στους ανθρώπους... Ας μαθαίνουν και οι δικοί μας να πρωτοστατούν σε καλά έργα, για να αντιμετωπίζουν τις επείγουσες ανάγκες, ώστε η ζωή τους να μην είναι άκαρπη».

Τόσο ο Ιησούς, όσο και ο Παύλος κάνουν σαφή διαχωρισμό ανάμεσα στο λόγο του Θεού, ο οποίος είναι αξιόπιστος, όσο και στον βαθμό αποδοχής του από μέρους των ανθρώπων. Με βάση τη σημερινή παραβολή ο αξιόπιστος λόγος του Θεού προσφέρεται, χωρίς διακρίσεις, σε όλους τους ανθρώπους. Όμως η αποδοχή του από μέρους των ανθρώπων δεν είναι ομοιόμορφη. Αντίθετα διακρίνονται τέσσερις κατηγορίες, με τις τρεις πρώτες να είναι από αρνητικές έως αδιάφορες και

μόνο μια να είναι θετική και να χαρακτηρίζεται ως «γη αγαθή» η οποία όχι μόνο δέχθηκε το λόγο του Θεού, αλλά καρποφόρησε έως και εκατό φορές περισσότερο.

Με βάση τη σημερινή παραβολή παρά το ότι η φύση δεν είναι «λογική», όπως ο άνθρωπος, εντούτοις αυτή ανταποκρίνεται κλιμακωτά στην προσφορά του σποριά από αρνητικά έως θετικά. Αλλά και εκεί που ανταποκρίνεται θετικά και πάλι διαφέρει το αποτέλεσμα αφού καρποφορεί αλλού τριάντα, αλλού εξήντα και αλλού εκατό στα εκατό.

Αν η άψυχη και άλογη φύση ανταποκρίνεται μ' αυτό τον ανόμοιο τρόπο, τότε μπορούμε να φανταστούμε τι συμβαίνει με την περίπτωση του λογικού και ελεύθερου ανθρώπου. Κι' όμως με βάση τη σημερινή παραβολή η ανταπόκριση του «λογικού» ανθρώπου, δε διαφέρει από αυτή της «άλογης» φύσης. Ο άνθρωπος αντιδρά όπως ακριβώς και η φύση.

Ακούσαμε σήμερα τον Κύριο να εξηγεί την παραβολή και να μας λέει: «Η παραβολή αυτή σημαίνει το εξής: «Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού. Οι σπόροι που έπεσαν στο δρόμο είναι εκείνοι που άκουσαν το λόγο του Θεού, έρχεται όμως ύστερα ο διάβολος και τον παίρνει απ' τις καρδιές τους, για να μην πιστέψουν και σωθούν. Οι σπόροι που έπεσαν στο πετρώδες έδαφος, είναι εκείνοι που, όταν ακούσουν το λόγο, τον δέχονται με χαρά, δεν έχουν όμως ρίζα γι' αυτό πιστεύουν για λόγο διάστημα και, όταν έρθει ο καιρός της δοκιμασίας, απομακρύνονται. Αυτοί που έπεσαν στ' αγκάθια είναι εκείνοι που άκουσαν το λόγο, συμπορεύονται όμως με τις φροντίδες, με τον πλούτο και τις απολαύσεις της ζωής, πνίγονται απ' αυτά και δεν καρποφορούν. Με το σπόρο που έπεσε στο γόνιμο έδαφος εννοούνται όσοι άκουσαν το λόγο με καλή και αγαθή καρδιά, τον φυλάνε μέσα τους και καρποφορούν με υπομονή».

Από τις τέσσερις κατηγορίες της σημερινής παραβολής, οι τρεις ήσαν άγονες και άκαρπες και μόνο μια υπήρξε καρποφόρα. Αλλά και από αυτή η καρποφορία, πάλι δεν ήταν ομοιόμορφη.

Κατά την περιγραφή του Ευαγγελιστή Ματθαίου από τους σπόρους που έπεσαν στο γόνιμο έδαφος «έδωσαν καρπό άλλοι εκατό φορές περισσότερο, άλλοι εξήντα και άλλοι τριάντα» (Ματθ. ιγ' 8).

Ο λόγος του Θεού, λοιπόν, προσφέρεται πλουσιοπάροχα και ομοιόμορφα, αυτός όμως δεν είναι αρκετό να γίνει αποδεκτός, αλλά και θα πρέπει να καρποφορήσει με υπομονή μέσα από τον καθημερινό τρόπο ζωής, δηλαδή μέσα από τα καλά έργα, αλλά και τη σταθερή και αμετάβλητη πίστη.

Αδελφοί μοι, η σημερινή παραβολή, πέραν από τη βεβαιότητα της αξιοπιστίας του λόγου του Θεού, επιχειρεί να μας προβληματίσει και να αναρωτηθούμε, γιατί αυτός ο μεγάλος σε έκταση βαθμός αποτυχίας; Σε πόση έκταση, μέτοχοι, αμέτοχοι ή και συμμετοχοι είμαστε ο κάθε ένας από μας ξεχωριστά; Αν υπάρξει αφύπνιση, πρώτα προσωπική και έπειτα γενικότερη, τότε έχουμε ελπίδα να βγούμε από τα όποια αδιέξοδα της εποχής μας και με συνειδητή ευθύνη να δημιουργήσουμε ένα καλύτερο κόσμο, ιδιαίτερα για τη σημερινή γενιά που εμείς οι μεγαλύτεροι αδικήσαμε κατάφορα. Ας μετατρέψουμε την πετρώδη, άγονη και άκαρπη ζωή των λόγων, σε γόνιμη γη μέσα από την πίστη και την προσωπική μαρτυρία μέσα από τα καλά έργα που θα συμβάλλουν στην αντιμετώπιση των επειγουσών αναγκών των συνανθρώπων μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. Α' 11 – 19

Ευαγγέλιο: Λουκ. Η' 26 – 39

23 Οκτωβρίου 2016

« Παρήγγειλε γάρ τω πνεύματι τω ακαθάρτω εξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου » (Λουκ. Η' 29)

Ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί, καταπλέει στην περιοχή των Γαδαρηνών, που βρίσκεται στην απέναντι όχθη από τη Γαλιλαία. Όταν βγαίνει στην ξηρά, Τον συναντά κάποιος άνδρας από την πόλη, που έχει μέσα του εδώ και πολύ καιρό τον δαίμονα. Οι δαίμονες έχουν καταντήσει τον άνθρωπο αυτό σε οικτρή κατάσταση, κυριολεκτικά. Η όλη εμφάνισή του είναι άθλια, οικτρή και αξιολύπητη. Πρόκειται για ένα εξαγριωμένο και τρομερό άνθρωπο. Δεν φορεί ρούχα, δεν μένει σπίτι, μόνιμη δε κατοικία του είναι τα μνήματα. Κι όσες φορές οι συμπολίτες του τον πιάνουν και τον δένουν με αλυσίδες, για να τον κρατούν υπό τον έλεγχό τους, αυτός με τη δύναμη των δαιμόνων, σπάξει τα δεσμά και τρομερός και θηριώδης ξεκύνεται στις ερημιές, σκορπίζοντας τον πανικό στο πέρασμά του. Όμως, μόλις ο δυστυχισμένος αυτός άνθρωπος βλέπει τον Κύριο να φτάνει στην περιοχή του, καταλαμβάνεται από τρόμο και αφήνει κραυγή αγωνίας. Έρχεται μπροστά Του, πέφτει στα πόδια Του και με φωνή μεγάλη λέει: « Τι δουλειά έχεις εσύ με μένα Ιησού, Υιέ του Ύψιστου Θεού; Σε παρακαλώ μη με βασανίσεις ». Αυτά τα λέει γιατί ο Ιησούς έχει ήδη διατάξει το δαιμονικό πνεύμα να βγει από τον δαιμονιζόμενο. Έτσι, το θαύμα αυτό μας δίνει σήμερα την αφορμή, από τη μια να δούμε τις άγριες διαθέσεις του διαβόλου εναντίον μας και από τη άλλη τον τρόπο με τον οποίο είναι δυνατό να σωθούμε από τη μανία του.

Ότι ο διάβολος έχει μανία και άσβεστο μίσος εναντίον μας, το λέει με πολλούς και διάφορους τρόπους η Αγία Γραφή. « Να είστε νηφάλιοι και άγρυπνοι. Ο αντίπαλός σας ο διάβολος περιφέρεται σαν λιοντάρι που βρυχάται, ζητώντας κάποιο να καταβροχθίσει », μας λέει ο Απόστολος Πέτρος (Α' Πέτρ. Ε' 8). Και μας συμβουλεύει να αντισταθούμε μένοντας ακλόνητοι στην πίστη μας. Ταυτόχρονα και ο Κύριος απευθυνόμενος στον Απόστολο Πέτρο, του λέει: « Σίμων, Σίμων. Ο σατανάς ζήτησε να σας δοκιμάσει σαν το σιτάρι στο κόσκινο ». Θέλησε, δηλαδή, να πάρει άδεια από τον Θεό, όπως άλλοτε με τον Ιώβ, για να σας κοσκινίσει όπως κοσκινίζουν το σιτάρι. (Λουκ. ΚΒ' 31). « Για να μπορέσετε ν' αντιμετωπίσετε τα τεχνάσματα του διαβόλου », μας λέει ο Απόστολος Παύλος, « θα πρέπει να ντυθείτε με την πανοπλία που δίνει ο Θεός. Γιατί δεν έχουμε να παλέψουμε με ανθρώπους αλλά με αρχές και εξουσίες, δηλαδή με τους κυρίαρχους του σκοτεινού κόσμου, τα πονηρά πνεύματα που βρίσκονται ανάμεσα στη γη και τον ουρανό ». (Εφεσ. ΣΤ' 11 – 12).

Όλα αυτά σημαίνουν ότι ο διάβολος ψάχνει ποιο θα βρει αφύλακτο, για να τον παρασύρει με το μέρος του, να τον ρίξει σε αμαρτήματα, να τον αποσπάσει από τον Θεό και να προξενήσει έτσι φόβο στην ψυχή του. Κι επειδή δεν μπορεί να κτυπήσει απ' ευθείας τον Θεό, τον οποίο μισεί και αποστρέφεται, ποθεί να

καταστρέφει την εικόνα του Θεού, που έχουμε μέσα μας. Θέλει να πυρπολήσει το φρούριο την ψυχής μας. Επιτίθεται μέρα και νύκτα με λογισμούς, με επιθυμίες, με ηδονές του κόσμου και με όλα όσα εκείνος ο ανθρωποκτόνος και αρχιεργάτης του κακού μηχανεύεται. Κι όταν επιτύχει τον στόχο του αισθάνεται την άγρια εκείνη χαρά που νοιώθει ο δολοφόνος, όταν φονεύει και πίνει κατόπιν το αίμα των θυμάτων του.

Θα πρέπει, όμως, να ξέρουμε ότι στον αγώνα μας εναντίον του πονηρού δεν είμαστε μόνοι μας. Έχουμε κοντά μας το Θεάνθρωπο Κύριο και Σωτήρα μας, έτοιμο να συμπολεμήσει στο πλευρό μας. Με την ακαταμάχητη βοήθειά του η νίκη πάντοτε θα είναι δική μας. Γιατί αυτός που είναι μαζί μας είναι μεγαλύτερος και δυνατότερος από το διάβολο, που εξουσιάζει τον κόσμο της αμαρτίας (Α' Ιωάν. Δ' 4). Το είδαμε αυτό και στη σημερινή ευαγγελική περικοπή. Τα δαιμόνια δεν μπορούσαν μόνο τους να εισέλθουν στους κοίρους. Ζήτησαν άδεια από τον Κύριο. Με τη δική του προσταγή βγήκαν από το δαιμονιζόμενο. Τρέμει και φρίσσει μπροστά στο Χριστό ο διάβολος. Εκεί, όμως, που συνετρίβη κυριολεκτικά το κράτος και η δύναμή του ήταν ο Γολγοθάς. Ο Εσταυρωμένος διέλυσε και συνέθλασε την κεφαλή του αρχαίου δράκοντος, του Σατανά. Όταν, επομένως είμαστε ενωμένοι με τον Κύριο με την προσευχή και τη μελέτη του λόγου Του, κι όταν λαμβάνουμε μέσα μας το Πανάγιο Σώμα και το Τιμίο Αίμα Του, με τη Θεία Κοινωνία, τότε ο διάβολος τρέπεται φοβισμένος σε φυγή και νικάται κατά κράτος.

Αν ο διάβολος έχει σήμερα πολλά θύματα, τούτο οφείλεται στο ότι δεν αντιδρούμε ευθύς εξ αρχής στις επιθέσεις του. Του παραδίνουμε μόνοι μας την ψυχή μας και τον αφήνουμε να κατακτά έδαφος μέσα μας. Ενώ αν ανθιστάμεθα στερεωμένοι στην πίστη προς τον Κύριο, δεν μπορεί κατ' ουδένα τρόπο να κυριεύσει την ψυχή μας. Παράδειγμα για όλους μας θα πρέπει να είναι οι αναρίθμητοι Άγιοι, που με την βοήθεια του Κυρίου, σώθηκαν και νίκησαν τον διάβολο. Όλοι αυτοί ενισχυμένοι με την ακαταμάχητη δύναμη του Εσταυρωμένου αντέστησαν στον διάβολο και σώθηκαν. Να τι συνιστά σε όλους μας ο Άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος: « Υποταχθείτε στο Θεό, αντισταθείτε στο διάβολο και αυτός θα φύγει μακριά σας. Πλησιάστε τον Θεό και θα σας πλησιάσει κι Εκείνος. Καθαρίστε τα χέρια σας οι αμαρτωλοί κι εξαγνίστε τις καρδιές σας οι δίγνωμοι. Θρηνηίστε και πενήηστε και κλάψτε » (Ιάκ. Δ' 7). Αδελφοί μου! Ας αντισταθούμε, λοιπόν, στον πονηρό κι ας μη υποχωρήσουμε ουδ' επί στιγμήν στις εισηγήσεις και στις υποβολές του. Ας κλείσουμε τη θύρα της ψυχής μας και ας μη του επιτρέψουμε ξανά την είσοδο. Είναι, πράγματι, κακούργος, μοχθηρός και ύπουλος εχθρός. Γι' αυτό το λόγο ας μείνουμε μακριά από τον φοβερό τούτο εχθρό μας. Ας προσέξουμε να μην του ανοίξουμε καμιά φορά την θύρα της ψυχής μας με τα πάθη μας και τις αμαρτωλές επιθυμίες μας, τις επαισχυντες πράξεις μας και τα πονηρά έργα μας. Πάντοτε προσοχή, μεγάλη προσοχή και θερμή προσευχή ώστε ο Κύριος να μας φυλάει από την επιρροή του και να μας σώζει από τις πλεκτάνες και τις παγίδες του.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β΄ Κορ. 1α΄ 21-1β9

Ευαγγέλιο: Λουκ. 1στ΄ 19-31

30 Οκτωβρίου 2016

**«Τέκνον μνήσθητι ότι απέλαβες συ τα αγαθά σου εν τη ζωή σου και Λάζαρος ομοίως τα κακά νυν δε ώδε παρακαλείται, συ δε οδυνάσαι»
(Λουκ. 1στ΄ 25)**

Δυο σοβαροί κίνδυνοι απειλούν την καθημερινότητα του ανθρώπου. Πρώτον, η αίσθηση της αυτάρκειας, υλικής ή πνευματικής και δεύτερον η αντίληψη ότι η ευημερία του ανθρώπου είναι ατέλειωτη. Μια αντίληψη που επηρεάζει τη ζωή και συμπεριφορά της πλειοψηφίας των ανθρώπων. Και οι δυο αυτοί κίνδυνοι είναι έμμεσα συνδεδεμένοι μεταξύ τους γιατί έχουν σαν επίκεντρο τους μόνο την παρούσα ζωή, γεγονός που τους αποξενώνει από το συνάνθρωπο, ιδιαίτερα όμως τους αποξενώνει από το θεό και τη συνδεδεμένη με Αυτόν μέλλουσα ζωή.

Η αίσθηση της αυτάρκειας είναι επικίνδυνη νοσηρή κατάσταση γιατί δημιουργεί την λανθασμένη, εντύπωση ότι η ζωή είναι τέλεια και χωρίς τέλος ότι υπάρχει μόνον αυτός και κανένας άλλος και κατ' επέκταση δεν έχει την ανάγκη κανενός, ούτε των ανθρώπων, ούτε και του Θεού. Η αυτάρκεια μάλιστα σε πνευματικό επίπεδο είναι επικίνδυνη, γιατί δεν αφήνει περιθώριο στον άνθρωπο να δει και να αναγνωρίσει έγκαιρα τις ατέλειες του και να διορθωθεί και άρα να μην έχει και τη δυνατότητα της σωτηρίας. Αλλά και η αυτάρκεια σε υλικά αγαθά καθιστά τον άνθρωπο ματαιόδοξο και άπληστο, παραγνωρίζοντας το γεγονός ότι όλα μπορεί να αλλάξουν σ' αυτή τη ζωή. Το «πλούσιοι επώχευσαν και επείνασαν» που υπενθυμίζει η Εκκλησία κατά την ακολουθία της αρτοκλασίας, δεν είναι γεγονός απομακρυσμένο, αλλά υπαρκτό όπως επιβεβαιώνουν τα γεγονότα είτε στον τόπο μας, είτε και άλλες περιοχές του κόσμου.

Έτσι, πλούτη και φτώχεια, ζωή και θάνατος, παρούσα και μέλλουσα ζωή προβάλλουν στην καθημερινότητα μας. Ενώ όλα τα πιο πάνω είναι τόσο υπαρκτά, εν τούτοις στη ζωή θεωρούμε απρόσμενο τα θάνατο. Πολύ δε περισσότερο αρνούμαστε να παραδεχτούμε ότι υπάρχει μέλλουσα ζωή και ότι αυτή είναι όχι μόνο προέκταση της παρούσης ζωής, αλλά και ότι παρούσα και μέλλουσα ζωή είναι αλληλοεξαρτώμενες.

Το σημερινό ευαγγέλιο είναι ιδιαίτερα διαφωτιστικό. Όλα έχουν αρχή, αλλά και τέλος. Όλα είναι αλληλοεξαρτώμενα. Το μόνο όμως αμετάβλητο είναι η αιώνια ζωή η οποία κατακτάται από τον άνθρωπο μέσα από την άσκηση της υπομονής της πίστεως και της αγάπης.

Ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο: «Πέθανε ο φτωχός και οι άγγελοι τον πήγαν κοντά στον Αβραάμ. Πέθανε και ο πλούσιος και θάφτηκε. Στον άδη, που ήταν και βασανίζονταν σήκωσε τα μάτια του και είδε από μακριά τον Αβραάμ και κοντά του το Λάζαρο. Τότε φώναξε ο πλούσιος και είπε «πατέρα μου Αβραάμ, σπλαγνίσου με και στείλε το Λάζαρο να βρέξει με νερό την άκρη του δακτύλου του και να μου δροσίσει τη γλώσσα, γιατί υποφέρω μέσα σ' αυτή τη φωτιά». Κι ο Αβραάμ του απάντησε: «Παιδί μου, θυμήσου ότι εσύ απόλαυσες την ευτυχία στη ζωή σου, όπως και ο Λάζαρος τη δυστυχία. Τώρα όμως αυτός χαίρεται εδώ, κι εσύ υποφέρεις».

Η ζωή, λοιπόν, δεν είναι μόνο βίος ή βίος – περιουσία. Η ζωή είναι ύπαρξη και συνύπαρξη. Η ζωή είναι συμμετοχή τόσο στη ζωή του Θεού, όσο και του

συνανθρώπου. Συμμετοχή στη ζωή του Θεού, σημαίνει ταύτιση με τη ζωή του Χριστού και που εκφράζεται με την εφαρμογή του θελήματος του Θεού και με την υπηρεσία στο συνάνθρωπο που φτάνει ως την αυτοθυσία. Ο πλούσιος της σημερινής παραβολής αγνόησε ότι η ζωή είναι συνύπαρξη και παράλληλα αγνόησε το γεγονός ότι το θέλημα του Θεού δεν είναι αρκετό να το γνωρίζεις, αλλά πρωτίστως να το εφαρμόζεις. Και η γνώση του θελήματος του Θεού δεν εμποδώνεται με στιγμιαία θαύματα, αλλά με τη βαθύτερη μελέτη της διδασκαλίας του Θεού, όπως προσφέρθηκε δια του Μωυσή, των Προφητών και του Ιησού Χριστού. Ο Ιουδαϊκός λαός υπήρξε μάρτυρας των θαυμάτων του Ιησού, όπως και οι άρχοντες του, κι όμως τη δεδομένη στιγμή όχι μόνο τα αγνόησαν, αλλά και οδήγησαν στο θάνατο του Ιησού.

Κατά συνέπεια, αν ο άνθρωπος δε μελετήσει και δεν εφαρμόσει το λόγο του Θεού, τότε ούτε και αν αναστηθεί κάποιος από τους νεκρούς θα πιστέψει. Αυτή η γνώση και εφαρμογή του θελήματος, του Θεού θα τον απαλλάξει, τόσο από τις ψευδαισθήσεις της παρούσης ζωής, όσο και από την άρνηση της ύπαρξης της μέλλουσας ζωής. Αφού δε η μέλλουσα ζωή δεν είναι απλά «ουτοπία», αλλά πραγματικότητα τότε θα προσπαθήσει να την κατακτήσει μέσα από τη μετάνοια και την αγάπη, όσο διαρκεί η παρούσα ζωή του. Αν παρ' ελπίδα αρνηθεί να το πράξει τότε πρέπει να γνωρίζει ότι μετά το θάνατο δεν μπορεί να υπάρξει μετάνοια και άρα διόρθωση και σωτηρία. Ακούσαμε σήμερα τον Αβραάμ να τονίζει στον πλούσιο: «Υπάρχει ανάμεσα μας μεγάλο χάσμα, ώστε αυτοί που θέλουν να διαβούν από 'δω σ' εσάς να μην μπορούν, ούτε οι από εκεί να περάσουν σε μας».

Όμως, ανεξάρτητα αν ο άνθρωπος αποδέχεται είτε άμεσα είτε έμμεσα την ύπαρξη της μέλλουσας ζωής, εντούτοις ο ίδιος έχει αίσθηση της ύπαρξης του και επιπρόσθετα αναγνωρίζει πρόσωπα και καταστάσεις, όπως έγινε σήμερα και με τον πλούσιο της παραβολής.

Η αίσθηση της παρουσίας του Θεού όσο και της ισχύος του νόμου του, υπάρχει στο βάθος της συνείδησης του ανθρώπου, έστω κι αν προσωρινά συνειδητά ή όχι, μέσα από τις πράξεις του τα εξουδετερώνει. Τούτο επιβεβαίωσε, μέσα από τις διαδοχικές παρακλήσεις του και ο πλούσιος της σημερινής παραβολής. Όμως δεν αρκεί, ούτε μόνον η αίσθηση της ύπαρξης του Θεού, ούτε και μόνον η γνώση της ισχύος του νόμου του Θεού, Εκείνο που είναι απαραίτητο είναι η εκδήλωση πραγματικής αγάπης και σεβασμού προς το Θεό και το νόμο του, μέσα από την ανιδιοτελή εφαρμογή του θελήματός Του.

Αδελφοί μου η αντιφατική εικόνα της σημερινής παραβολής δεν είναι ούτε υποθετική, αλλά ούτε και φανταστική. Δυστυχώς είναι πραγματική. Είναι και εικόνα της δικής μας εποχής, όπου άλλοι απολαμβάνουν εγωιστικά τα πάντα και άλλοι ως «Λάζαροι» σέρνονται προ «του πυλώνος» τους πληγωμένοι και στεναζόντας, περιμένοντας λίγο φαγητό, λίγο νερό, ένα κομμάτι ρούχο ή ακόμα έστω και ένα χαμόγελο που θα προσφερθούν με αγάπη. Εμείς πόσο μέτοχοι ή αμέτοχοι είμαστε στα πιο πάνω. Ας αλλάξουμε το σήμερα τώρα που μπορούμε. Ας διαμορφώσουμε ένα αύριο καλύτερο αρχίζοντας από σήμερα. Μπορούμε να το κάνουμε, αρκεί να το θέλουμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πα.	2/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Κυ.	2/10	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ
Δε.	5/9	ΛΕΜΩΝΑ (Εοπ.)	Πε.	6/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Κενδέας
Τρ.	6/9	ΑΝΩΓΥΡΑ	Κυ.	9/10	ΜΑΝΔΡΙΑ
Τε.	7/9	ΧΛΩΡΑΚΑ, Χρυσοαιματούσης (Εοπ.)	Κυ.	16/10	ΤΙΜΗ
Πε.	8/9	ΜΑΛΛΙΑ	Δε.	17/10	ΚΟΥΚΛΙΑ (Εοπ.)
Κυ.	11/9	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	Πα.	21/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Τε.	14/9	ΟΜΟΔΟΣ	Κυ.	23/10	ΚΟΝΙΑ
Κυ.	18/9	ΑΝΑΡΙΤΑ	Τρ.	25/10	ΠΑΡΑΜΑΛΙ (Εοπ.)
Δε.	19/9	ΠΙΣΣΟΥΡΙ (Εοπ.)	Τε.	26/10	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
			Πα.	28/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος (Δοξολογία)
			Κυ.	30/10	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥΣ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Πε.	1/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Εοπ.)	Κυ.	2/10	ΔΡΟΥΣΙΑ
Πα.	2/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Πε.	6/10	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ (Εοπ.)
Κυ.	4/9	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ	Κυ.	9/10	ΣΚΟΥΛΛΙ, Άγιος Ανδρόνικος
Τε.	7/9	ΣΙΜΟΥ (Εοπ.)	Κυ.	16/10	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΟΥ
Πε.	8/9	ΠΟΛΟΥ	Τε.	19/10	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ, Αγ. Γεράσιμος (Εοπ.)
Κυ.	11/9	ΘΕΛΕΤΡΑ	Κυ.	23/10	ΛΥΣΟΣ
Τε.	14/9	ΣΤΑΥΡΟΣ ΨΩΚΑΣ	Τρ.	25/10	ΦΥΤΗ (Εοπ.)
Κυ.	18/9	ΜΕΣΟΓΗ	Τε.	26/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Δημήτριος
Κυ.	25/9	ΠΩΜΟΣ	Πα.	28/10	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)
Δε.	26/9	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥΣ	Κυ.	30/10	ΣΤΑΤΟΣ
Τε.	28/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πε.	1/9	ΜΗΛΙΑ (Εοπ.)	Κυ.	9/10	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
Κυ.	4/9	ΧΡΥΣΟΧΟΥ	Δε.	11/10	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ, Ζηναΐδος και Φιλονίλλης (Εοπ.)
Τρ.	6/9	ΑΣΠΡΟΓΙΑ Αγ. Σωζοντας (Εοπ.)	Κυ.	16/10	ΚΕΔΑΡΕΣ
Τρ.	8/9	ΠΕΛΑΘΟΥΣΑ, Παναγία Χόρτενη	Τρ.	18/10	ΔΡΟΥΣΙΑ, Απ. Λουκάς
Κυ.	11/9	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ	Τε.	19/10	ΠΟΤΑΜΙΟΥ, Άγιος Μνάσωνας
Τρ.	13/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ (Εοπ.)	Κυ.	23/10	ΙΝΝΙΑ
Τε.	14/9	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ	Τε.	26/10	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
Σα.	17/9	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Αγία Σοφία			
Κυ.	18/9	ΜΑΝΔΡΙΑ			
Κυ.	25/9	ΧΟΥΛΟΥ			
Τε.	28/9	ΚΟΛΩΝΗ, Άγιος Νεόφυτος			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

4/9	ΚΟΛΩΝΗ	2/10	ΚΟΥΚΛΙΑ
11/9	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ	9/10	ΧΟΛΕΤΡΙΑ
18/9	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ	16/10	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

9/10	ΣΤΑΤΟΣ
16/10	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔ.
30/10	ΠΑΧΝΑ ΑΝΩ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

9/10	ΛΕΜΠΙΑ
23/10	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2016

ΕΤΟΣ ΛΖ'

ΑΡ.437 - 438

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. Α' 11 – 19

Ευαγγέλιο: Λουκ. Η' 41 – 56

6 Νοεμβρίου 2016

**«Προσελθούσα όπισθεν ήψατο του κρασπέδου του ιματίου αυτού.»
(Λουκ. η' 44)**

Δυο θλιβερά και οδυνηρά γεγονότα μας εξιστορεί το σημερινό ιερό Ευαγγέλιο, αγαπητοί μου αδελφοί. Μας μιλά για τη θλίψη και την οδύνη του αρχισυναγώγου Ιαείρου, όπως και για τον πόνο και τη δοκιμασία της αιμορροούσας γυναίκας. Ένα μεγάλο πρόβλημα έχει αναστατώσει τον Ιάειρο, γι' αυτό και πέφτει γονατιστός στα πόδια του Χριστού και Τον παρακαλεί να περάσει από το σπίτι του. Το πρόβλημά του είναι η μονάκριβη δωδεκάχρονη κόρη του, που είναι βαριά άρρωστη, ετοιμοθάνατη. Ο Κύριος σπλαχνίζεται τον πονεμένο πατέρα κι αμέσως τον ακολουθεί. Πηγαίνοντας, στο δρόμο τα πλήθη του λαού Τον πιέζουν ασφυκτικά. Σε κάποια στιγμή γίνεται κάτι, που κανένας από το πλήθος δεν το παίρνει είδηση. Μια γυναίκα, που εδώ και δώδεκα χρόνια υποφέρει από αιμορραγία, πλησιάζει κρυφά τον Κύριο, αγγίζει την άκρη του ενδύματος Του κι αμέσως γίνεται το θαύμα και σταματά η αιμορραγία της. Έκτοτε, η αιμορροούσα αυτή γυναίκα δοξάζεται και μεγαλώνεται για τη μεγάλη πίστη και τη βαθύτατη ευλάβειά της. Παράδειγμα φωτεινό για όλους μας, που ακτινοβολεί από τότε με αμείωτη την λαμπρότητα. Γι' αυτό καλό είναι και εμείς σήμερα να στρέψουμε προς αυτή τα βλέμματα της ψυχής μας και να προσέξουμε κάπως καλύτερα το μεγάλο μάθημα της ευλάβειας, που η αιμορροούσα μας το διδάσκει κατά τρόπο φυσικό και αβίαστο.

Το πρώτο που μας λέει με την στάση της αυτή η αιμορροούσα, είναι ότι Ο ευλάβεια είναι πρώτιστα φρόνημα εσωτερικό της ψυχής. Η γυναίκα εκείνη αισθάνεται φόβο και ντροπή. Τη συμπεριφορά και τη στάση της απέναντι στον Κύριο, τη χαρακτηρίζει μια λεπτότητα και διακριτικότητα. Δεν έχει παρρησία και θάρρος, για να εμφανισθεί ενώπιον του Κυρίου και να του φανερώσει τον πόνο της. Θεωρεί τον εαυτό της ανάξιο να σταθεί και να μιλήσει μαζί Του. Η συναίσθηση της κατάστασής της, της εμπνέει φόβο ιερό και δέος. Γι' αυτό και πλησιάζει τον Σωτήρα με βαθύτατη ευλάβεια και συναίσθηση της αναξιοτήτός της. Είναι αλήθεια ότι όταν συναισθανόμαστε την αναξιοτήτα και την αμαρτωλότητά μας και γνωρίζουμε την πολλή αδυναμία μας, τότε ζούμε εντονότερα και βαθύτερα την αλήθεια της Θείας μεγαλειότητας και της απείρου αγιότητας του Κυρίου. Αντιλαμβανόμαστε ευκολότερα την απροσμέτρητη απόσταση που υπάρχει μεταξύ της δικής μας ατέλειας και μικρότητας και της ασύλληπτης τελειότητας και παντοκρατορίας του Θεού. Αυτή δε η αλήθεια γεμίζει την ψυχή μας με ιερό δέος και με βαθύ σεβασμό προς τον Θεό, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ευλογημένη αρετή και κατάσταση της ευλάβειας.

Αυτά τα άγια αισθήματα και αυτή την ευλογημένη ευλάβεια πρέπει να τη θαυμάσουμε και να τη κάμουμε κι εμείς δικό μας κτήμα. Βέβαια, εμείς

σήμερα δεν έχουμε μπροστά μας τον Κύριο παρόντα σωματικώς για να Του φερθούμε με τον ανάλογο τρόπο. Ωστόσο ο Κύριος είναι πάντοτε ζων κι εμείς κινούμαστε σε κάθε στιγμή κάτω από το βλέμμα Του. Η ζωντανή παρουσία Του εκτείνεται παντού και πρέπει να την αισθανόμαστε έντονα. Γι' αυτό και οσάκις θέλουμε να επικοινωνήσουμε μαζί Του, να το κάμνουμε με συναίσθηση του μεγαλείου Του, με ευλάβεια και φόβο Θεού. Ιδιαίτερα μέσα στους ναούς μας τα αισθήματα αυτά πρέπει να είναι πολύ ζωηρά μέσα μας και να επηρεάζουν την όλη συμπεριφορά μας. Ας θυμηθούμε την προσευχή του Πατριάρχη της πίστεως, του δικαίου Αβραάμ. Επειδή πάντοτε συναισθανόταν τη μηδαμινότητα του απέναντι στην άπειρη μεγαλειότητα και αγιότητα του Θεού, έλεγε για τον εαυτό του: «Εγώ είμαι χώμα και στάκτη μπροστά Σου, Κύριέ μου» (Γέν. ΙΗ' 27).

Μαζί, όμως με αυτά, αυτό που πρέπει να προσέξουμε είναι ότι ευλάβεια και εγωϊσμός, δεν μπορούν να συμβιβασθούν. Δεν μπορεί δηλαδή να υπάρξει ευλάβεια χωρίς ταπείνωση. Άνθρωποι εγωϊστές, που τρέφουν υψηλή για τον εαυτό τους και την δήθεν αρετή τους, είναι απίθανο και αδύνατο να νοιώθουν αληθινή ευλάβεια προς τον Θεό. Γιατί η φιλαυτία και ο εγωϊσμός τους, τους εμποδίζουν να κλίνουν τον αυχένα της ψυχής ενώπιον του Κυρίου των δυνάμεων. Και σ' αυτό το σημείο η αιμορροούσα γίνεται διδάσκαλος μας. Είναι αλήθεια ότι μετά το θαύμα και τη θεραπεία της, ο Κύριος ήθελε να γίνει γνωστή η μεγάλη της πίστη, προς παραδειγματισμό όλων μας. Γι' αυτό και επέμενε να εμφανισθεί ενώπιόν Του. Και πράγματι, η αιμορροούσα αφού αντιλήφθηκε ότι δεν διέφυγε από τον Κύριο η θαυμαστή θεραπεία της, ήλθε τρέμουσα και έπεσε μπροστά Του, αναφέροντας τα καθέκαστα. Και δεν παρουσιάστηκε με «αέρα», όπως λέμε σήμερα και με αγερωχία, αλλά φοβισμένη, τρέμουσα. Με φόβο τον είχε αγγίξει κρυφά προηγουμένως, με τρόπο έρχεται τώρα ενώπιόν Του.

Γι' αυτό κι εμείς αν είμαστε πραγματικά ευλαβείς χριστιανοί, δεν μπορούμε να στέκουμε αγέρωχοι μπροστά στο Θείο μεγαλείο. Μαζί με τον αυχένα της ψυχής, θα πρέπει να κλίνουμε και τον αυχένα και το γόνυ του σώματος. Ο θεόπνευστος βασιλιάς και προφήτης και ψαλμωδός Δαβίδ, αισθανόταν πολλή ευλάβεια προς τον οίκο του Θεού, γι' αυτό και λέει: «Εγώ χάρη στην άπειρη ευσπλαχνία Σου θα μπω στον Οίκο Σου και με ευσέβεια θα προσκυνήσω στον άγιο ναό Σου» (Ψαλμ. Ε' 8). Οι δε άγιοι Άγγελοι, επειδή ευλαβούνται τον Κύριο, κατακαλύπτουν το πρόσωπο και τα πόδια με τα φτερά τους, ενώπιον του θρόνου Του (Ησ. ΣΤ' 2).

Αδελφοί μου! Αν θέλουμε να έχουμε ωφέλεια κάθε φορά, που πλησιάζουμε τον Κύριο, είτε με τον εκκλησιασμό, είτε με την ατομική μας προσευχή, πρέπει να γίνουμε και να είμαστε άνθρωποι ευλαβείς. Ευλαβείς σαν την αιμορροούσα, σαν τους Αγγέλους και όλους τους αγίους μας. Τότε να είμαστε βέβαιοι ότι η ευλάβεια θα μας βοηθά να νοιώθουμε αληθινή κατάνυξη, που θα ανυψώνει την ψυχή μας προς το θρόνο του Κυρίου. Η ευλάβεια δε αυτή θα ελκύει πάνω μας τη Θεία Χάρη και θα μας γεμίζει με την ευλογία του Επουράνιου Πατέρα μας.

Ηγούμενος Χρυσορρογιάτισσας Διονύσιος

~ 103~

ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εβρ. ζ΄ 26-28, η΄ 1-2

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι΄ 25-37

13 Νοεμβρίου 2016

«Πορεύου και συ ποίει ομοίως» (Λουκ. ι΄ 37)

Η αγάπη σαν η μεγαλύτερη των αρετών προβάλλει, τόσο μέσα από τη διδασκαλία του «νόμου» της Παλαιάς Διαθήκης, όσο και μέσα από τη διδασκαλία της Καινής Διαθήκης. Μάλιστα στην Καινή Διαθήκη, και ιδιαίτερα μέσα από τη διδασκαλία του Κυρίου προβάλλει ως «Καινή εντολή», γιατί ξεπερνά τα όρια του εαυτού μας και φτάνει ως τα όρια της θυσίας, έχοντας σαν πρότυπο την αγάπη του Χριστού προς τους ανθρώπους.

Είπε, λοιπόν, ο Κύριος: «Εντολήν καινήν δίδωμι υμίν ινα αγαπάτε αλλήλους, καθώς ηγάπησα υμάς ινα και υμείς αγαπάτε αλλήλους» (Ιωάν. ιγ΄ 34). Δηλαδή, «σας δίνω μια νέα εντολή, να αγαπάτε ο ένας τον άλλο. Όπως σας αγαπήσα εγώ, να αγαπάτε ο ένας τον άλλο». Μετά το «καθώς ηγάπησα υμάς» και που αποτελεί συμπλήρωση του «Νόμου» της Παλαιάς Διαθήκης, έρχεται να προσθέσει: «Εν τούτω γνώσονται πάντες ότι εμοί μαθηταί εστέ, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις». Έτσι θα σας ξεχωρίζουν όλοι πως είστε μαθητές μου, αν έχετε αγάπη ο ένας για τον άλλο.

Κατά συνέπεια, η αγάπη δεν μπορεί να είναι στιγμιαία εκδήλωση ευσεβείας όταν αναφέρεται στο Θεό, ούτε και θεωρητική διδασκαλία, όταν αναφέρεται στο Θεό και το συνάνθρωπο. Μάλιστα υπογραμμίζεται ότι η προς τον Θεόν, αγάπη περνά μέσα από την αγάπη προς το συνάνθρωπο. Μια αγάπη, στο πρότυπο της αγάπης του Χριστού, που φτάνει στα όρια της θυσίας και προσφέρεται χωρίς διάκριση σε κάθε άνθρωπο. Η αγάπη δεν έχει όρια. Η αγάπη ξεπερνά θρησκευτικούς, εθνικούς, φυλετικούς ή άλλους διαχωρισμούς. Η αγάπη νεκρώνει τους τύπους και θεραπεύει τις πληγές γιατί δεν είναι θεωρία. Η αγάπη είναι «ενεργούμενη». Η αγάπη επιβεβαιώνεται με έργα. Η αγάπη προσφέρει και υποβάλλεται σε θυσίες χωρίς να ζητά ανταλλάγματα. Κατά τον Απόστολος Παύλο: «Η αγάπη.... Ου ζητεί τα εαυτής» (Α΄ Κορ. ιγ΄ 4). Η αγάπη δε ζητά ανταλλάγματα.

Η αγάπη όταν προσφέρεται, όπως πιο πάνω, μετατρέπεται σε πραγματικό ιατρείο σώματος και ψυχής προσφέροντας την ανάρρωση και τη θεραπεία σε κάθε πληγωμένη ψυχοσωματική ύπαρξη. Η σημερινή παραβολή του καλού Σαμαρείτη επιβεβαιώνει του λόγου το αληθές.

Η αγάπη σαν η μέγιστη των εντολών του Θεού αποτελεί μια προσωπική συνάντηση τόσο με το Θεό, όσο και με το συνάνθρωπο. Σ' αυτή τη συνάντηση ο άνθρωπος προσφέρεται ο ίδιος εξ' ολοκλήρου στο Θεό με όλη του την καρδιά, με όλη του την ψυχή, με όλη του τη δύναμη και με όλο του το νου. Όμως με παρόμοιο τρόπο αυτή η αγάπη πρέπει να προσφερθεί και στο συνάνθρωπο. Γιατί, όπως θα τονίσει ο ίδιος ο Κύριος: «Εν ταύταις ταις δυσίν εντολέσ όλος ο νόμος και οι προφήται κρέμανται» (Ματθ. κβ΄ 40). Σ' αυτές τις δυο εντολές συνοψίζεται όλος Η νόμος και οι Προφήτες.

Επίσης μέσα από τις συστάσεις του προς το νομοδιδάσκαλο «τούτο ποίει και ζήσει» και «πορεύου και συ ποίει ομοίως» θέλει να υπογραμμίσει ότι δεν αρκεί Ο γνώση του νόμου του Θεού, αλλά η εφαρμογή του. Για τούτο, ενώ καταγράφει την αδιαφορία που επέδειξαν ο ιερέας και ο Λευίτης, εν τούτοις δεν ασχολείται με

τις όποιες πιθανές δικαιολογίες. Μέσα από το «έλθων και ιδών αντιπαρήλθε» τους παραδίδει στην κρίση του Θεού και των ανθρώπων. Αντίθετα στην περίπτωση του Σαμαρείτη, που για τους Ιουδαίους ήταν «ακάθαρτος», «αιρετικός» και ιδιαίτερα «εχθρός», μέσα από την λεπτομερή περιγραφή ο Ιησούς θέλει να υπογραμμίσει τη διαφορά ανάμεσα στους αδιάφορους και άσπλαχνους, Ιερέα και Λευίτη και τον «αλλογενή» αυτό πολίτη. Παράλληλα, μέσα από το παράδειγμα του καλού Σαμαρείτη θέλει το «αγαπήσεις τον πλησίον σου» να μη σταματήσει στο «ως σ' εαυτόν», στο όπως τον εαυτό σου, αλλά να προχωρήσει στο πάνω και πέρα από τον εαυτό σου και ξεπερνώντας φοβίες, κινδύνους, προσωπικά οφέλη να φτάσει στην αυτοθυσία, όπως έκανε ο ίδιος ο Χριστός. Αυτή η αγάπη, όπως στην περίπτωση του Χριστού και σήμερα του καλού Σαμαρείτη είναι απεριόριστη. Αυτή η αγάπη είναι πέρα από δεσμούς συγγενικούς, γλώσσας, θρησκείας, θρησκευτικής ή εθνικής καταγωγής. Αυτή η αγάπη δεν εξαιρεί κανένα, έστω κι αν είναι εχθρός.

Όμως, πέρα από την πρώτη ανάγνωση και την εκ πρώτης όψεως ερμηνεία, όπως εκθέσαμε πιο πάνω, οι πατέρες της εκκλησίας προχωρούν και σε μια αλληγορική ερμηνεία. Στο πρόσωπο του Σαμαρείτη είδαν το Χριστό. Όπως ο «αλλογενής» Σαμαρείτης δεν βρέθηκε τυχαία στην περιοχή αλλά «ήλθε κατ' αυτόν», έτσι και ο Χριστός, κατά τον ποιητήν του Ακαθίστου Ύμνου «Σώσαι θέλων τον κόσμον, ο των όλων κοσμήτωρ, προς τούτον αυτεπάγγελτος ήλθε και ποιμήν υπάρχων ως Θεός, δι ημάς εφάνη καθ' ημάς άνθρωπος...» Ήρθε ο Χριστός αποκλειστικά για να βρει και να σώσει τον τραυματισμένο από την αμαρτία άνθρωπο. Με το αίμα της Σταυρικής Του θυσίας ξέπλυνε τις πληγές του και στη συνέχεια τον οδήγησε στο πανδοχείο, την Εκκλησία και άφησε δυο δηνάρια, την αλήθεια και τη Θεία χάρη, δηλαδή το γραπτό λόγο του Θεού και τα μυστήρια για την πλήρη αποθεραπεία. Παράλληλα έδωσε τη διαβεβαίωση της επιστροφής, η οποία θα γίνει κατά τη Δευτέρα Παρουσία.

Μέσα στο χώρο της Εκκλησίας προσφέρεται σε όλους η δυνατότητα για σωτηρία. Για τούτο, υπόλογοι για την εισαγωγή, παραμονή και περίθαλψη είμαστε όλοι, κληρικοί και λαϊκοί. Γιατί, αν σαν λαϊκοί θα κάνουμε το δικό μας απολογισμό για την αποθεραπεία, οι κληρικοί, πέραν από τον εαυτό τους, θα κάνουν απολογισμό για όλες τις ψυχές που τους εμπιστεύτηκε η Εκκλησία και ο Θεός. Τα πολλά «κρόσια» που υπάρχουν στο πετραχήλι, πέραν από τα πολλαπλά χαρίσματα της Θείας Χάριτος, εκφράζουν και τον μεγάλο αριθμό των ψυχών των ανθρώπων που τους εμπιστεύτηκε ο Θεός.

Αδελφοί μου, μπροστά μας προβάλλουν τέσσερις μορφές. Του ανθρώπου που «λησταίς περιέπεσεν», του ιερέα και του Λευίτη και τέλος του Σαμαρείτη. Στη θέση του πρώτου μπορεί να βρεθεί ο καθένας από μας. Ο Ιερέας και ο Λευίτης είναι παράδειγμα προς αποφυγή, γιατί τη δύσκολη ώρα προσπέρασαν αδιάφορα. Αντίθετα ο Σαμαρείτης που σπλαχνίστηκε τον τραυματία, πέραν από τις πρώτες βοήθειες οδήγησε τον τραυματία στο πανδοχείο για πλήρη θεραπεία. Ας μην αγνοήσουμε το συνάνθρωπο, προσπερνώντας αδιάφορα. Παράλληλα ας μην κρατήσουμε τον εαυτό μας μακριά από τη χάρη των δυο «δηναρίων» της Εκκλησίας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφες. β' 4-10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιβ' 16-21

20 Νοεμβρίου 2016

«Α δε ητοίμασας τίνι ἔσται;» (Λουκ ιβ' 20)

« φιλονικία δυο αδελφών για τη διανομή της πατρικής κληρονομιάς έδωσε την αφορμή στον Κύριο να εκφωνήσει την τόσο διδακτική παραβολή του άφρονος πλουσίου. Είναι μια σκληρή απάντηση σε όλους εκείνους που αρέσκονται να συγκεντρώνουν, να αποθηκεύουν, να αποταμιεύουν υλικά αγαθά σε βάρος της δικαιοσύνης και της φιλαδελφίας. Ο πλούτος είναι ένα αγαθό δευτερεύον. Πρώτον απ' όλα τα αγαθά της ζωής είναι η αγάπη. Όποιος αγαπά είναι ο αληθινά πλούσιος γιατί ο πραγματικός πλούτος δεν είναι ο πλούτος που κατέχει κανείς, αλλά ο πλούτος που δίνει. Το «αγαθοεργείν πλουτείν εν έργοις αγαθοίς» (Α' Τιμ. στ' 18) περικλείει όλη την έννοια του πλούτου που βρίσκεται μέσα στην αγαθοεργία.

Ο πλούσιος της παραβολής ονομάζεται «άφρων» δηλ. άνθρωπος χωρίς μυαλό. Πράγματι ανόητος είναι κάθε άνθρωπος που εμπιστεύεται τα εφήμερα και φθαρτά αγαθά του κόσμου τούτου. Η πλούσια παραγωγή του δεν του εξασφάλισε τη χαρά, αφού εκείνη ακριβώς τη νύχτα ήρθε ο θάνατος να τον απομακρύνει βίαια από τα πλούτη και τα κτήματα. Ο πλούσιος κτηματίας πίστεψε, ότι η ευφορία ήταν αποτέλεσμα της καλλιέργειας και των κόπων του. Δεν αντιλήφθηκε, ότι ήταν ευλογία του Θεού. Γι' αυτό το λόγο θέλησε και μόνος αυτός να απολαύσει τα αγαθά. Αφού γκρέμισε τις παλιές αποθήκες και έκτισε νέες μεγάλης χωρητικότητας, συγκέντρωσε όλους τους καρπούς για τον εαυτό του. Δεν σκέφτηκε τη χήρα και το ορφανό. Δεν έδωσε κάτι από τα άφθονα αγαθά στους πτωχούς εργάτες του. Όλα τα ήθελε για τον εαυτό του. Σ' αυτή όμως ακριβώς τη στιγμή του εγωισμού και της πλεονεξίας ήλθε ο θάνατος να τον προσγειώσει στην πραγματικότητα: «Α δε ητοίμασας τίνι ἔσται»;

Ο πλούτος που αποκτήθηκε με επιμέλεια με τίμια μέσα και ιδρώτα είναι ευλογημένος από το Θεό και αποτελεί μέρος της ειρήνης και της ικανοποίησης της ζωής. Ευλογεί ο Θεός τους εργατικούς και τίμιους, όπως ευλόγησε τον Αβραάμ, τον Ισαάκ, τον Ιώβ και τόσους άλλους που πλούτισαν χωρίς να αδικήσουν και να εξαπατήσουν τον συνάνθρωπό τους. Γιατί ελάχιστες είναι οι περιπτώσεις των πλουσίων που τα πλούτη τους τα οφείλουν στην τίμια εργασία τους και στην ευλογία του Θεού. Οι περισσότεροι γίνονται πλούσιοι εξ' αρπαγής και αδικίας και συγκεντρώνουν αγαθά για να τα εξανεμίσουν οι κληρονόμοι αμέσως μετά το θάνατο τους.

Αυτού του είδους τα πλούτη γίνονται αιτία κατάρας και για εκείνους που τα απέκτησαν και για εκείνους που τα κληρονόμησαν. Η αρχή και το τέλος τους είναι εκ του πονηρού και συνεπώς οδηγούν τον άνθρωπο στην καταστροφή.

Είναι αλήθεια ότι ο πλούτος δημιουργεί πολλές ψευδαισθήσεις. Απογειώνει τον άνθρωπο από την πραγματικότητα και τον κάνει να παραλογίζεται. Παρατηρήσατε τους χωρίς Θεό πλουσίους, ακόμα και τους

νεόπλουτους και εκείνους τους πτωχούς που έχουν τη μανία του πλουτισμού, όλοι είναι στην ίδια κατηγορία διακρίνονται για τη φιλαυτία και την κενοδοξία τους. Θέλουν να δείχνονται ότι είναι πάνω από όλους. Με τα χρήματα τους νομίζουν ότι έχουν ξεπεράσει όλα τα προβλήματα της ζωής. Δεν υπολογίζουν κανένα. Θεός τους είναι ο μαμωνάς. Αυτό διατυμπανίζουν προς όλες τις κατευθύνσεις. «Εάν έχεις χρήματα έχεις τα πάντα» λένε. Φουσκωμένοι από εγωισμό και προσκολλημένοι στα υλικά αγαθά αρνούνται τον Θεό και γίνονται ειδωλολάτρες.

Γι' αυτούς τους ανθρώπους, που βαρύγδουπα πέφτουν πολλές φορές από το ύψος της υψηλοφροσύνης τους, γράφει ο Απόστολος Παύλος: «Τοις πλουσίοις εν των νυν αιώνι παράγγειλε μη υψηλοφρονείν, μηδέ ηλπικέναι επί πλούτου αδηλότητι, αλλ' εν τω Θεώ των ζώντι, τω παρέχοντι ημίν πάντα πλουσίως εις απόλαυσιν» (Α' Τιμ. 6,17).

Το μόνο βέβαιο πράγμα στη ζωή αυτή είναι, ότι τα πάντα είναι εφήμερα και ρευστά. Σήμερα είσαι πλούσιος και πολυεκατομμυριούχος και αύριο πεθαίνεις πάμπτωχος και εγκαταλειμμένος. Σήμερα μεθάς μέσα στη χλιδή και αύριο γίνεσαι επαίτης κι αυτού του άρτου. Είναι αληθινός ο λόγος του Θεού ότι πλούσιοι πολλοί πτώχευσαν και πείνασαν. Μόνο εκείνοι που εκζητούν τον Κύριο δεν πρόκειται να στερηθούν τίποτε στη ζωή. «Ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνη αυτού και πάντα προστεθήσεται υμίν» λέγει ο Κύριος. Ο πιστός που εμπιστεύεται τη ζωή του στα χέρια του προνοητού Θεού δεν πρόκειται να στερηθεί τίποτε. Ο Θεός μαζί με τον πλούτο των χαρισμάτων του θα του χαρίσει και τα απαραίτητα μέσα για τη ζωή.

Βυθισμένοι μέσα στην υλική αφθονία έχουμε λησμονήσει ότι κάποτε όλα τελειώνουν. Δεμένοι στο άρμα του χρόνου με ταχύτητα οδεύουμε προς το τέρμα χωρίς να το υποπτευόμαστε. Περνούν οι μέρες, οι μήνες, τα χρόνια, οι δεκαετίες και ξαφνικά έρχεται η μεγάλη ώρα της αναχωρήσεως για τον άλλο κόσμο. Ότι αποκτήσαμε τα εγκαταλείπουμε όλα. Ούτε κτήματα, ούτε χρήματα, ούτε διαμερίσματα, ούτε χρυσός, ούτε αργυρός περνούν από το κατώφλι του θανάτου. Γυμνοί και φτωχοί φεύγουμε από τον κόσμο. Μόνο η περιουσία της ψυχής μπορεί να μεταφερθεί στη νέα ζωή και στη νέα πατρίδα. Όποιος έχει αποκτήσει θησαυρούς του ουρανού, αυτός γίνεται πραγματικά πλούσιος και ευτυχής.

Αδελφοί,

«Όποιος γεύτηκε τα ουράνια εύκολα καταφρονεί τα επίγεια», έλεγε ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος. Για να υπερνικήσουμε την έλξη του πλούτου ας προσπαθήσουμε να γευτούμε τη χαρά του πλούτου και των δωρεών του Θεού. Τότε θα δούμε ότι η πραγματική ευτυχία δεν βρίσκεται στη συγκέντρωση χρημάτων, αλλά στη διανομή των αγαθών. «Μακάριον έστι μάλλον δίδοναι ή λαμβάνειν» (Πραξ. κ' 35) .

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφες. Β' 14-22

Ευαγγέλιον: Λουκά ιη' 18 - 27

27 Νοεμβρίου 2016

«Τις ἄρα δύναται σωθῆναι;» (Λουκ. ιη' 26)

Έντονη απελπισία εκφράζει το ερώτημα του πλούσιου άρχοντα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Είναι και πλούσιος είναι και άρχοντας. Γιατι να μην μπορεί να σωθεί; Για να σκέφτεται όμως την σωτηρία της ψυχής του και την βασιλεία του Θεού, δεν πρέπει να ήταν άσχετος προς την θρησκεία. Τήρησε τις εντολές από νέος ακόμη, όπως δήλωσε στον Κύριο. Αλλά είχε ανησυχίες, αγαπητοί μου αδελφοί. Παράλληλα όμως δυσκολευόταν να αποχωριστεί από τα υλικά αγαθά, που είχε, την υψηλή θέση που κατείχε. Γιαυτό και απομακρύνθηκε πολύ λυπημένος, όταν άκουσε τη απάντηση του Χριστού. Δεν μπορούσε να διανοηθεί, να μοιράσει ρτον πλούτο του. Αλλά ούτε θα ήθελε, φτωχός πια, να ακολουθήσει τον Χριστό, περιμένοντας να αποκτήσει άλλους, άυλους και άπιαστους θησαυρούς. Αυτή η αδυναμία του, ήταν τα χρυσά βαρίδια, που τον κρατούσαν προσκολλημένο στη γη, μακριά από τον Θεό.

Φυσικά δεν είναι ο μοναδικός, αγαπητοί μου αδελφοί, ούτε πρέπει να είναι κανείς άρχοντας και πλούσιος, για να έχει προσκολληθεί σε υλικά αντικείμενα, εξουσίες και ανθρώπους, που δεν τον αφήνουν να δει το αιώνιο μέλλον του. Υπάρχουν δυστυχώς, για όλους μας, αυτά που εμποδίζουν τα μάτια της ψυχής μας, να προσηλωθούν στον Κύριο. Να δούμε τα υλικά, που μας περιβάλλουν, από μια άλλη σκοπιά.

Φυσικά δεν θα εγκαταλείψουμε τον κόσμο μέσα στον οποίο ζούμε. Δεν θα παύσουμε να ασχολούμαστε με υλικά αγαθά και την απόκτησή τους. Αλλά όλα αυτά, που μας περιτριγυρίζουν, αυτά μέσα στα οποία ζούμε, είναι απλώς μέσα για τη διατήρησή μας. Είναι πρόσκαιρα εργαλεία, απαραίτητα βέβαια, για επιβιώσουμε εμείς και να συμβάλουμε και στην ανάπτυξη των πλησίον μας.

Αλλά ο μοναδικός στόχος παραμένει: Η σωτηρία της ψυχής μας. Η κληρονομία της αιώνιας βασιλείας.

Όστόσο, αγαπητοί μου, και το αγωνιώδες ερώτημα παραμένει: «τις ἄρα δύναται σωθῆναι». Και παραμένει, γιατί δεν είναι μια τόσο απλή απόφαση η σωτηρία μας. Ούτε απλό, ούτε εύκολο εγχείρημα είναι. Γιατί ο άνθρωπος εκτός από τον ισχυρό δεσμό που έχει με τα υλικά, άλλωστε ο ίδιος ό,τι βλέπει, είναι ύλη. Και εκτός από τα υλικά αγαθά, δεσμεύεται και από πολλές άλλες αδυναμίες. Αδυναμίες απλές και μικρές Αδυναμίες σοβαρές και μεγάλες. Αδυναμίες που παραβλάπτουν τον εαυτό μας, ή άλλες που επηρεάζουν και τους άλλους και τους παρασύρουν σε αμαρτωλές πράξεις. Αδυναμίες που παρουσιάζονται έντονα ελκυστικές, σε κάθε στιγμή της καθημερινότητάς μας, και η ικανοποίηση τους είναι τόσο

απλή και εύκολη. Αυτά τα χαρακτηριστικά των αδυναμιών, παρουσιάζονται τόσο επιθυμητά, ώστε παραβλέπουμε, ότι είναι αντίθετα προς τον νόμο και τις εντολές του Θεού. Λησμονούμε εκείνη τη στιγμή, το νόμο του Θεού και παρασυρόμαστε. Κλείνουμε τα αυτιά μας στη φωνή της ενοχλητικής συνείδησης, που έντονα διαμαρτύρεται και ακολουθούμε άνετα τις αμαρτωλές επιθυμίες μας.

Το δυστύχημα είναι, ότι δύσκολα θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε ότι έστω κάποια μόνο μέρα, δεν κάναμε κανένα λάθος, ότι δεν είχαμε μια αμαρτωλή σκέψη, δεν παραβήκαμε κάποια εντολή του Θεού. Γιαυτό και επανέρχεται και πάλι το ερώτημα: «τίς ἄρα δύναται σωθῆναι».

Αγαπητοί μου αδελφοί, πλάσματα είμαστε όλοι ενός Θεού, που χαρακτηρίζεται: «Πανάγαθος, οϊκτίρμων καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος. Οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται, οὐδέ εἰς τὸν αἰῶνα μνησεῖ...». Είναι πανάγαθος, κι όταν πέφτουμε, μας λυπάται, δίνει τη βοήθειά Του, περιμένει να την αρπάξουμε και να σηκωθούμε και πάλι, και μας ελεεί με την αγάπη και την φροντίδα Του. Δεν οργίζεται για τις αμαρτίες μας, είναι ο πανάγαθος Πατέρας μας, δεν κρατά κακία, που δεν τηρήσαμε τον νόμο Του. Μαρτυρεί ακόμη η Αγία Γραφή και το επαναλαμβάνει, ότι επιθυμεί να σωθούν όλοι οι άνθρωποι, όλα τα πλάσματά Του. Και όχι βέβαια για τις καλοσύνες μας. Γιατί αν κάνουμε και κάτι σωστό, αυτό είναι τόσο μικρό και τόσο σπάνιο, που δεν αρκεί για τη σωτηρία μας. Γιατί αν μας έκρινε ο Κύριος, όπως κρίνουμε εμείς τους συνανθρώπους μας, κανένας δεν θα μπορούσε να σωθεί. Θα ήταν αστείο, λοιπόν, να περιμένουμε να σωθούμε εξ αιτίας των λιγοστών καλών πράξεων, που κάναμε. Στηριζόμαστε στη μακροθυμία του Θεού, από Τον οποίο ζητούμε με στις προσευχές μας, να μας λυπηθεί και να μας δεχτεί σαν παιδιά Του αγαπητά, παραβλέποντας τις αμαρτωλές μας πράξεις, τα λάθη μας. Και όπως ακούσαμε από τη σημερινή αποστολική περικοπή «ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ... ἵνα

τούς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσει, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν». Γράφει στους Γαλάτες ο Απόστολος Παύλος: Ἐστειλε τον γιό Του, να μας εξαγοράσει από τους νόμους, για να γίνουμε παιδιά Του. Εκείνος, λοιπόν, θέλει «πάντας σωθῆναι». Το έχει δηλώσει. Αυτή είναι η απάντηση στο ερώτημα του άρχοντα. Και στην παραβολή του μεγάλου δειπνου, έστειλε και έφερε δια της βίας, για να γεμίσουν όλες οι θέσεις, στο μεγάλο τραπέζι. Αυτό σημαίνει, ότι μας περιμένει όλους. Και θα μας συμπαρασταθεί με την βοήθειά Του, όταν θα δει τον αγώνα μας. Γιαυτό δεν παύουμε να ελπίζουμε και να εμπιστευόμαστε την απέραντη αγάπη Του. Αρκεί να παραμένουμε σταθεροί στον προσανατολισμό μας, να αποβλέπουμε στο στόχο της αιωνιότητας, της βασιλείας του Θεού.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. γ' 23 – 29, δ' 1-5

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιγ' 10 – 17

4 Δεκεμβρίου 2016

Πολλοί είναι αυτοί, αγαπητοί και πιστοί μου αδελφοί, που κρίνουν τις θρησκευτικές μας συνήθειες. Βλέπουν τα εξωτερικά φαινόμενα χωρίς να μπορούν να εμβαθύνουν. Και βρίσκουν την ευκαιρία να υποβαθμίσουν την αξία της θρησκείας μας. Θεωρούν ότι πολλές από τις πράξεις και ενέργειες που συνοδεύουν την έκφραση της θρησκευτικότητάς μας, δεν έχουν περιεχόμενο, είναι απλή τυπική συνήθεια χωρίς ουσιαστική αξία. Καταλήγουν μαλιστα στο συμπέρασμα ότι είναι τελειώς περιττές και ανόητες. Με απλά επιπόλαια κριτήρια, απορρίπτουν τα υλικά στοιχεία που συνοδεύουν ακολουθίες, μυστήρια και λειτουργίες. Κεριά και λιβάνια, λάδια, πρόσφορα και νηστείες, τα αναφέρουν με υποτιμητικό ύφος, ως άχρηστα και περιττά. Ισχυρίζονται υποκριτικά, ότι εφόσον η θρησκευτικότητα είναι ένα πνευματικό γεγονός, γιατί πρέπει εκδηλώνεται με υλικά στοιχεία. Γιατί να ανάβουμε για παράδειγμα κεριά και καντήλια; Φυσικά ένας πιστός δεν περιορίζεται σε αυτά. Ζει στην καθημερινή του ζωή την θρησκεία του. Σ' αυτούς όμως, που μας κρίνουν και μας κατακρίνουν, απλά θα μπορούσαμε να απαντήσουμε ότι είναι υποκριτική η στάση τους. Κι αυτό γιατί αν δεν έχουν παντελή άγνοια της θρησκείας μας, μάλλον ενοχλούνται από τις ηθικές επιταγές του χριστιανισμού.

Γιαυτο και τα γεγονότα που ακολούθησαν την περίπτωση της θαυματουργικής θεραπείας της συγκύπτουσας γυναίκας της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι χαρακτηριστικά, για το θέμα της τυπολατρίας.

Το θαύμα της θεραπείας, πραγματοποιήθηκε απλά με τον λόγο του Κυρίου. Αδικαιολόγητα ενόχλησε τον αρχισυνάγωγο. Τον ενόχλησε γιατί η θεραπεία έγινε το Σάββατο, όπως είπε. Γιατί οι Ισραηλίτες τηρούν την αργία του Σαββάτου ε χαρακτηριστική σχολαστικότητα. Ήταν δηλαδή, προτιμότερο γιαυτόν, τον εκπρόσωπο της θρησκείας, να παραταθούν για όλη της τη ζωή, τα δεκαοκτώ βασανισμένα χρόνια; Τον αποστομώνει με την απάντησή του ο Κύριος. «ταύτην δέ, θυγατέρα τοῦ Ἀβραάμ οὖσαν, ἣν ἔδησεν ὁ σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ οκτῶ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;» Να μείνει συγκύπτουσα, διπλωμένη στα δύο, η δύστυχη γυναίκα, επειδή ήταν Σάββατο; Έτσι σκέφτηκε ο στενοκέφαλος ανάλγητος αρχισυνάγωγος. Κόλλησε στον τύπο. Ξέχασε, δεν σκέφτηκε την ουσία.

«Υποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ Σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βόυν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει;».

Κι όμως, όπως συμπληρώνει ο Κύριος, αυτό είναι σκέτη και καθαρή υποκρισία. Γιατί ο καθένας από εσάς δεν οδηγεί το Σάββατο, το βόδι του ή το γαϊδούρι του να το ποτίσει. Δεν είναι αυτό, κρίνοντας υποκριτικά, μια παράβαση του Μωσαϊκού νόμου. Δεν είναι μια πράξη ανεπιτρεπτη το Σάββατο; Κι όμως κανείς δεν το παραλείπει. Γιαυτό και ο λαός που παρακολούθησε το

γεγονός και το διάλογο, κατάλαβε. Κάποιοι ντράπηκαν που είχαν συμφωνήσει αρχικά με τον αρχισυνάγωγό. Όλοι όμως χάρηκαν για τα θαύματα του Κυρίου.

Όσοι θα επανέλθω στο θέμα πράξεων, συνηθειών και γενικά ενεργειών που συνοδεύουν θρησκευτικές εκδηλώσεις και εορτές.

Η θρησκεία μας, αγαπητοί μου, είναι κυρίως πνευματική. Ο Θεός είναι πνευματική ύπαρξη. Απαιτεί την απαρασάλευτη πίστη στον λόγο Του. Ο Θεός μας, είναι πνευματικό ύπαρξη. Η πίστη μας είναι συνέπεια του επίσης πνευματικού φαινομένου, της αγάπης μας προς Αυτόν. Όμως η πίστη μας πρέπει να αποδεικνύεται και από τα έργα μας. Έργα που καθορίζουν οι εντολές του Θεού. Αναφέρονται για παράδειγμα, σε πράξεις αγαθοεργίας προς τον πλησίον. Η μακρά όμως πανανθρώπινη παράδοση συνέδεσε την λατρεία μας, και με άλλα υλικά στοιχεία. Δεν παραλείπουμε να προσευχόμαστε, όπου κι αν βρεθούμε, και όποτε αισθανόμαστε την ανάγκη να επικοινωνήσουμε πνευματικά με τον Θεό και Πατέρα μας. Προσερχόμαστε όμως τακτικά στο ιερό ναό, για να λατρέψουμε ειρηνικά τον Θεό μας. Είναι ο τόπος που μας ενώνει όλους στην κοινή προσευχή. Προσκυνούμε με σεβασμό τις εικόνες των αγίων, που τους έχουμε ως παράδειγμα προς, μίμηση. Ανάβουμε το κερί μας ως ένδειξη τιμής στον Κύριο μας. Απέχουμε από κάποιες τροφές, νηστεύουμε για να ζήσουμε μια πνευματικότερη ζωή. Παρακολουθούμε τους ύμνους και τις ευχές των ιερέων και συμπροσευχόμαστε. Συμμετέχουμε στα μυστήρια της Εκκλησίας μας, κάτω από ένα μανδύα υλικό. Όσο μπορεί ο καθενας μας, αγωνίζεται να ακολουθεί όλες τις εντολές στην καθημερινή του ζωή. «Και τούτο ἔδει ποιῆσαι, κακεῖνο μὴ ἀφιέναι»!. Σημειώνει ο λόγος του Θεού. Δεν παραλείπουμε να ακολουθούμε και τις θρησκευτικές παραδόσεις που συνδέονται με συγκεκριμένες ημέρες και με εορταστικές εκδηλώσεις, που πολλές παρουσιάζονται με υλικά στοιχεία. Ενώ λοιπόν δεν είναι αμαρτία να μην ανάψουμε ένα κερί, ή και κάποτε να παραλείψουμε να κάνουμε το σημείο του σταυρού, να παραβούμε κάποια νησγεία, που είναι υλικά, εξωτερικά φαινόμενα, δεν θα πούμε το ίδιο για την παράλειψη της προσευχής, ή μιας καλής πράξης. Σημασία μεγαλύτερη έχει η σταθερή πίστη, η ταπεινή προσευχή, η τήρηση των εντολών του Θεού, που σαν πατέρα μας, Τον αγαπούμε. Σαν άνθρωποι όμως που είμαστε, σαν υλικά όντα, με σάρκα και οστά, χρειαζόμαστε και τις άλλες εξωτερικές εκδηλώσεις και τη χρήση υλικών αντικειμένων, για να δείξουμε την πίστη μας. Είναι και αυτά τα εξωτερικά και υλικά, που μας ενώνουν μαζί με την προσευχή και πίστη μας. Δεν προσκολλόμαστε όμως στους τύπους. Δεν γινόμαστε τυπολάτρες, δούλοι των τύπων. Γιατί έτσι θα καταντήσουμε σχεδόν ειδωλολάτρες. Αλλά δεν απαρνούμαστε θρησκευτικές συνήθειες και παραδόσεις που με κάποιον τρόπο ενισχύουν την σχέση μας με τους άλλους πιστούς. Και δεν ξεχνούμε ποτέ το πνευματικό περιεχόμενο της πίστης μας. Γιατί «πνεῦμα ὁ Θεός καί τούς προσκυνῶντας αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν». Ο Θεός μας δεν είναι είδωλο, είναι πνεύμα. Σαν πνεύμα πρέπει να Τον προσκυνούμε, να δοξάζουμε και να Τον ευχαριστούμε, μόνοι και μετά πολλών οι πιστοί, σε λατρευτικές εκδηλώσεις και γιορτές. Αμήν

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Κολ. γ' 4-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιδ' 16-24

11 Δεκεμβρίου 2016

« Άνθρωπος τις εποίησε δείπνον μέγα και εκάλεσε πολλούς» (Λουκ. ιδ' 16)

Το μεγάλο δείπνο το οποίο ετοίμασε ο καλός οικοδεσπότης Θεός είναι το ιερό δείπνο της Θείας Ευχαριστίας, το οποίο και σήμερα έχει ετοιμάσει ο Χριστός επάνω στην αγία Τράπεζα της Εκκλησίας. Και όπως τότε «εκάλεσε πολλούς», έτσι και σήμερα καλεί όλους όσους τον αναγνωρίζουν Σωτήρα και Λυτρωτή, να έλθουν να γευθούν το Σώμα και το Αίμα του, να λάβουν «φως εκ φωτός», να ενωθούν με την Παναγία Τριάδα και να βιώσουν την χαρά και την ειρήνη της βασιλείας του. Δυστυχώς όμως και οι σημερινοί προσκεκλημένοι περιφρονούν το θεϊκό κάλεσμα.

Άλλος από αγάπη του πλούτου και των ηδονών μη μπορώντας να εννοήσει τα υπερφυσικά και άλλος από αγάπη προς την ύλη, υποτάσσοντας τις αισθήσεις της ψυχής στις αισθήσεις του σώματος, δεν παραδέχονται το μυστήριο. Κι ο τρίτος, Η φιλήδονος, που έχει θεοποιήσει την σάρκα του, δεν ενδιαφέρεται για την πρόσκληση του Θεού. Λίγοι είναι που αποδέχονται την πρόσκληση με τιμή και παρακάθονται μαζί με τον Χριστό στο τραπέζι της αγάπης του Θεού.

Θεία Λειτουργία στην οποία κάθε Κυριακή μας καλούν οι γλυκόλαλες της Εκκλησίας μας καμπάνες είναι μέγιστο μυστήριο. Ο Χριστός μας δίνει τη ζωή Του και μας αναβιβάζει στον ουρανό. Δεν μας επαναφέρει απλά στην προ της πτώσεως κατάσταση, αλλά μας ανεβάζει στο χώρο «ου ο Χριστός έστιν εν δεξιά του Θεού καθημένος» (Κολ. γ' 1). Θυσιάζεται για να ζήσει ο κόσμος και μεταδίδεται για να ανακαινίσει ολόκληρη την κτίση.

Θεία Λειτουργία δεν είναι μια απλή τελετή προσευχής και λατρείας, είναι η επανάληψη του μυστηρίου της οικονομίας του Θεού. Όλες οι φάσεις του μυστηρίου τούτου επαναλαμβάνονται σε κάθε λειτουργία. Αρχίζουμε με την ετοιμασία της προθέσεως, η οποία κατά τον άγιο Συμεών Θεσσαλονίκης «την Βηθλεέμ και το σπήλαιον διαγράφειν». Ύστερα παίρνουμε το πρόσφορο που συμβολίζει την Παναγία και βγάζουμε τον άγιο αμνό. Όπως από την αγία Γη, την Θεοτόκο, βλάστησε ο Χριστός, έτσι και από τους καρπούς της γης λαμβάνουμε το τεμάχιο εκείνο που θα μεταβληθεί με την επίκληση του λειτουργού σε Σώμα και Αίμα Χριστού. Στη συνέχεια, μετά την ολοκλήρωση της Προσκομιδής, έχουμε τα τροπάρια του όρθρου με τα οποία υμνείται το γεγονός της Αναστάσεως. Και εισερχόμαστε στην θεία Λειτουργία, στην οποία δεσπόζουν τα ιερά αναγνώσματα, η ομολογία της πίστεως και το κύριο μέρος της θυσίας.

Το ότι μέσα στη Θεία Μυσταγωγία έχουμε επανάληψη του μυστηρίου της οικονομίας, το διατυπώνει μια ευχή της Θείας Λειτουργίας του Μεγάλου Βασιλείου, που λέει ο ιερέυς λίγο πριν το τέλος της Λειτουργίας:

«Ήνυσται και τετέλεσται όσον εις την ημετέραν δύναμιν, Χριστέ ο Θεός ημών, το της σης οικονομίας μυστήριον. Έσοχμεν γαρ του θανάτου σου την μνημη, είδομεν της αναστάσεως σου τον τύπον, ενεπλήθημεν της ατελευτήτου σου ζωής, απηλαύσαμεν της ακενώτου σου τρυφής...»

Την θυσία του Γολγοθά επιτελούμε στη Θεία Λειτουργία. «Την αυτήν θυσία, αεί ποιούμεν», γράφει ο ιερός Χρυσόστομος. Ο Χριστός για μας ξανασταυρώνεται

και ξαναθάπτεται και ξαναανίσταται. Δεν έχουμε επάνω στην αγία Τράπεζα τον τύπο του Σώματος και Αίματος του Χριστού, αλλά το ίδιο το Σώμα Του και το ίδιο το Αίμα Του. Ύστερα από τον καθαγιασμό έχουμε εκεί το πανάγιο σώμα του Χριστού που δέχθηκε τις ύβρεις, τους ονειδισμούς, τους μώλωπες, τα ραπίσματα. Το σώμα που μαστιγώθηκε, που εμπτύσθηκε, που γεύθηκε χολή. Το σώμα που σταυρώθηκε και τάφηκε και αναστήθηκε και εκάθησε στα δεξιά του Θεού Πατρός. Τι φοβερό μυστήριο! Τι ακατάληπτη συγκατάβαση του Θεού! Τι ανεξικνίαστη ευσπλαχνία! Η αυτοζωή χαρίζει στους θνητούς τον εαυτό της.

Με την μετάδοση της θείας κοινωνίας ο πιστός ενώνεται με το Σώμα του Χριστού. «Ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα, εν εμοί μένει, καγώ εν αυτό», είπε ο Κύριος. Όχι θεωρητικά, αλλά προσωπικά, όχι διανοητικά, αλλά οργανικά γίνεται ένα μείγμα, ένα φύραμα, ένα σώμα με τον Χριστό. Ο άγιος Συμεών ο νέος θεολόγος μ' αυτά τα λόγια περιγράφει τη θεία ενότητα πιστού και Χριστού: «Μέλη Χριστού γινόμεθα, μέλη Χριστός ημών δε και χειρ Χριστός και πους Χριστός εμού του παναθλίου και χειρ Χριστού και πους Χριστού ο άθλιος εγώ δε».

Ο Θεία Λειτουργία είναι σύναξη ουρανού και γης. Άνθρωποι ζωντανόι και ψυχές των κεκοιμημένων μαζί με τους Αγγέλους και τους Αγίους ενώνονται γύρω από την Αγία Τράπεζα. «κοινή των επουρανίων και των επιγείων συγκροτείται πανήγυρις» (ι. Χρυσόστομος). Ότι έγινε στην Βηθλεέμ γίνεται και κάθε φορά που τελούμε τη Θεία Λειτουργία. Οι καιροί συνάγονται και τα μετακόσμια αρμόζονται σε μια ενότητα Μέγας Αρχιερέυς, θύτης και θύμα είναι ο Χριστός, που έρχεται πάλι για να θυσιαστεί «υπέρ της του κόσμου ζωής και σωτηρίας».

Ο βίωση της ενότητας μεταξύ των πιστών είναι το πιο μεγάλο δώρο της Θείας Λειτουργίας. Ένα πλήθος με μια καρδιά. «Έν σώμα οι πολλοί έσμεν· οι γαρ πάντες εκ του ενός άρτου μετέχομεν»(Α' Κορ. ι' 17). Εδώ καταργείται η μοναξιά και βασιλεύει η αγάπη. Ενωμένοι με τον Χριστό αισθανόμαστε και μεταξύ μας ενωμένοι, «σύμψυχοι, το εν φρονούντες» (Φιλ. Β' 2).

Ο ενότητα φέρνει την ειρήνη της ψυχής. Η συνάντηση μας με τον Χριστό, «την όντως ειρήνη», εγκαθιδρύει στην καρδιά μας την ειρήνη.

Πολλά χάνουν εκείνοι που αποποιούνται την πρόσκληση του Θεού για την Θεία Λειτουργία. Εάν κανείς τους πει κάτι, θα αντικρούσουν την κατηγορία με το επιχείρημα ότι ναι μεν πιστεύουν, αλλά δεν έχουν καιρό. Προτιμούν να δαπανήσουν τις δυνάμεις τους σε άλλα έργα, να κάνουν κάτι που θα τους ευχαριστήσει, παρά να συμμετάσχουν στη Θεία Λειτουργία της Κυριακής η οποία, όπως λένε, τους κουράζει με την πολύωρη ορθοστασία και τις δυσνόητες ευχές. Πολυάνθρωπες ενορίες μένουν άδειες την Κυριακή. Όχι μόνο στις μεγαλουπόλεις, αλλά και στα χωριά. Ο εκκλησιασμός και η συνειδητή βίωση της Θείας Λειτουργίας δίνει μιαν άλλη διάσταση στη ζωή.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ Απόστολος: Εβρ. ΙΑ' 9-10,

32-40 Ευαγγέλιο: Ματθ. Α' 1-25 18

Δεκεμβρίου 2016

«...αυτός γαρ σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών» (Ματθ. α' 21)

~ ευαγγελιστής Ματθαίος, αγαπητοί μου αδελφοί, στη σημερινή Κυριακή, πριν από τη Γέννηση του Χριστού, μας παρουσιάζει όλη την πορεία των κατά σάρκα προπατόρων του Κυρίου μας, που έζησαν και πέθαναν με την προσμονή του Μεσσία. Στη συνέχεια ο ιερός ευαγγελιστής, μας παρουσιάζει το μεγάλο μυστήριο της Γέννησης του Χριστού. Μας λέει, ότι, όταν η Παρθένος Μαρία αρραβωνιάστηκε τον Ιωσήφ, προτού ακόμα συγκατοικήσουν στο σπίτι του, βρέθηκε έγκυος, με την επενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Ο Ιωσήφ, όταν αντιλήφτηκε την εγκυμοσύνη της, ταραχτήκε πολύ. Κι επειδή ήταν ενάρετος και δεν ήθελε να την διαπομπεύσει, σκέφτηκε να της δώσει μυστικά διαζύγιο. Καθώς, όμως, βασανιζόταν από αυτούς τους φοβερούς λογισμούς, ένας άγγελος του Θεού, εμφανίστηκε σε όνειρο και του λέει: «Ιωσήφ, απόγονε του Δαβίδ, μη διστάσεις να παραλάβεις στο σπίτι σου τη Μαρία τη μνηστή σου. Γιατί το παιδί που έχει μέσα της προέρχεται από την επενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Θα γεννήσει γιό και συ θα του δώσεις το όνομα Ιησούς, που σημαίνει Σωτήρας. Και θα του δώσεις αυτό το όνομα, γιατί Αυτός θα σώσει τον λαό του τον Ισραήλ από τις αμαρτίες του. Καθώς πλησιάζει, λοιπόν, η μεγάλη γιορτή των Χριστουγέννων, καλό είναι να προετοιμαστούμε κι εμείς πνευματικά και να λάβουμε την απόφαση το υπόλοιπο της ζωής μας να το ζήσουμε μακριά από την αμαρτία, ενωμένοι με τον Λυτρωτή μας Χριστό. Γι' αυτό και καλό είναι να δούμε στη συνέχεια πόσο μεγάλο κακό είναι η αμαρτία και πως ο Κύριος μας έσωσε και μας σώζει από αυτή.

Είναι αλήθεια ότι η αμαρτία είναι το μεγαλύτερο κακό στον κόσμο. Ο άνθρωπος, κατά γενική ομολογία, αν δεν υπήρχε αυτό το κακό θα ήταν μια ευτυχομένη ύπαρξη και η γη ένας παράδεισος, όπως ήταν πριν την πτώση των πρωτοπλάστων. Δυστυχώς, όμως με το να υποκύψει ο άνθρωπος στην αμαρτία, δημιούργησε θεληματικά αυτή την κόλαση για τον εαυτό του. Γιατί κάθε αμαρτία είναι μια τυραννία που εμείς οι ίδιοι επιβάλλουμε στον εαυτό μας. Και η πικρή μας πείρα μπορεί να επιβεβαιώσει αυτή την αλήθεια. Δηλαδή πόσην ταραχή και ανησυχία, πόσους ελέγχους και τύψεις και ποιο εσωτερικό μαρτύριο δημιουργεί αυτό το πάθος στον εαυτό μας. Τούτο το επιβεβαιώνει και Η αφευδής λόγος του Θεού. «Θλίψη» μας λέει και «στεναχώρια περιμένουν κάθε άνθρωπο που υπηρετεί το κακό, πρώτα τον Ιουδαίο, αλλά και τον εθνικό» (Ρωμ.Β '9). Εξ αιτίας της αμαρτίας ο άνθρωπος χάνει την ψυχική του ισορροπία και ευεξία, ώστε τίποτε να μη μπορεί να τον ικανοποιήσει.

Από την άλλη, αν αυτή την άθλια εσωτερική κατάσταση τη δούμε γενικότερα, αφού η αμαρτία είναι κοινό γνώρισμα των ανθρώπων που ζουν μακριά από τον Θεό, τότε θα εννοήσουμε πόσο εκτεταμένο και φοβερό είναι το κράτος της αμαρτίας. Και αν συνάμα ενθυμηθούμε σε ποια ηθική κατάπτωση

βρισκόταν η ανθρωπότητα, προτού έρθει ο Κύριος στη γή, τότε μπορούμε να εννοήσουμε πόσο μεγάλη ήταν η τυραννία της αμαρτίας. Σε ποιο δηλαδή σκοτάδι ήταν βυθισμένος ο κόσμος και πόσο απελπιστικό φαινόταν το μέλλον για τους υιούς των ανθρώπων. Στην προς Εφεσίους επιστολή του ο απόστολος των Εθνών Παύλος, μας λέει: « Μη ξεχνάτε ότι εκείνα τα χρόνια ζούσατε χωρίς Χριστό· ήσασταν αποκλεισμένοι από την κοινότητα του λαού του Θεού κι από τις υποσχέσεις που έδωσε ο Θεός· ζούσατε στον κόσμο χωρίς ελπίδα και χωρίς Θεό» (Εφ. Β' 12).

Το φοβερότερο, όμως, είναι ότι η αμαρτία έχει φοβερές συνέπειες για την πέραν του τάφου ζωή μας. Η αμαρτία όπως μας αποξενώνει από τον Θεό εδώ στη γη, το ίδιο μας αποξενώνει και εκεί στην αιωνιότητα, Κι εκεί μας ρίχνει στο σκοτάδι και τα ατέλειωτα βάσανα της κόλασης, δηλαδή με λίγα λόγια στον αιώνιο θάνατο. Γιατί, όπως μας λέει και πάλιν ο απόστολος Παύλος:

Η ο μισθός που δίνει η αμαρτία είναι ο αιώνιος θάνατος » (Ρωμ. ΣΤ' 23). Αλλά αν η αμαρτία υπήρξε τόσο μεγάλο κακό, ώστε να αμαυρώσει και εξαθλιώσει την εικόνα του Θεού, τον άνθρωπο, και να του ανοίξει την πόρτα της Κόλασης, υπάρχει όμως ο Χριστός, ο ελευθερωτής του ανθρώπου. Εκείνος που ήλθε «να σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών».

Ποιος, όμως είναι ο λαός Του. Λαός του Θεού είμαστε όλοι όσοι πιστεύουμε σ' Αυτόν, όσοι γινόμαστε οπαδοί Του και Τον θέτουμε κυβερνήτη στη ζωή μας. Άρα από κάθε έθνος και γωνιά της γης, όσοι θέλουν την σωτηρία τους, μπορούν να τη βρουν στο Χριστό. Και το έργο αυτό της σωτηρίας τους μέσω του Κυρίου, αρχίζει κυρίως με τη Θεία Του ενσάρκωση και Γέννηση. « Εγώ ήρθα για να έχουν τα πρόβατά μου ζωή και μάλιστα ζωή περίσσια» (Ιωάνν. Ι' 10). Κι ενώ ο μισθός που δίνει η αμαρτία είναι ο θάνατος, το δώρο που χαρίζει ο Θεός «είναι η αιώνια ζωή, που έφερε ο Ιησούς Χριστός, ο Κύριός μας» (Ρωμ. ΣΤ' 23). Αυτό τα λέει όλα και δείχνει την τεράστια διαφορά της αμαρτίας, από το δώρο που χάρισε ο Ιησούς στους ανθρώπους με την έλευσή Του. Κι έτσι, ενώ η αμαρτία, μας χωρίζει από τον Θεό κι εδώ και πέραν του τάφου, χάρη στη σωτηρία που έφερε ο Κύριος, γινόμαστε και πάλιν οικείοι του Θεού, τέκνα Του, τέκνα Του και κληρονόμοι της Ουρανίου Βασιλείας Του.

Αδελφοί μου! Το έργο αυτό της Θείας Οικονομίας, που με το οποίο ολοκληρώθηκε η σωτηρία μας, συνεχίζεται μετά τη Θεία Γέννηση του Σωτήρος. Ειδικότερα με τη Θεία Του διδασκαλία μας πρόσφερε ο Κύριος την αλήθεια που ελευθερώνει και σώζει. Γι' αυτό και πάντοτε προέτρεπε τους ανθρώπους να γνωρίζουν την αλήθεια και η αλήθεια θα τους ελευθερώσει (Ιωάνν. Η' 32). Έπειτα με την άγια ζωή Του, μας πρόσφερε το τέλειο ηθικό πρότυπο, ώστε να έχουμε την τελειότητα στο θεανδρικό Του πρόσωπο και όχι μόνο στη θεωρία και να μπορούμε να ρυθμίζουμε τη ζωή μας, σύμφωνα με τον τύπο του Κυρίου. Ας προχωρήσουμε, λοιπόν, σε μια νέα ζωή ευάρεστη σ' Εκείνο, με την οριστική απόφαση ότι θα ζήσουμε πλέον για τον Χριστό, που τόσο μας αγάπησε. Και ασφαλώς, αυτό θα είναι το ωραιότερο δώρο που περιμένει ο Κύριος από τον καθένα μας. Κι' έτσι τα φεινὰ Χριστούγεννα δεν θα είναι μόνο ευλογημένα και καλά, αλλά θα είναι και Χριστούγεννα σωτηρίας.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσης Διονύσιος

~115~

~ 115 ~

**ἢ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ
ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**
Απόστολος: Γαλ. δ' 4-7 Ευαγγέλιο: Ματθ. β' 1-12
25 Δεκεμβρίου 2016

**«Ότε δε ἦλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον υιόν
αυτού, γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον
εξαγοράση ίνα τη υιοθεσίαν απολάβωμεν» (Γαλ. δ' 4).**

Γιορτάζουμε σήμερα το πιο σημαντικό γεγονός της ιστορίας και του ανθρώπου. Ένα γεγονός που σταμάτησε την κατηφορική πορεία της ανθρωπότητας και εγκαινίασε τη νέα εποχή της ελπίδος για τους ανθρώπους. Τούτο το γεγονός, που μόνο με την παρουσία του Χριστού στη γη χωρίζει την ιστορία σε πριν και μετά από Αυτόν, το ίδιο σαν γεγονός εκφράζει από τη μια την απέραντη αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο και από την άλλη, την προσφορά προς αυτόν της Θείας συγνώμης.

Σήμερα ο Υιός του Θεού γίνεται άνθρωπος με στόχο την ανάπλαση και θέωση του ανθρώπου. Σήμερα ο άναρχος άρχεται, ο άσαρκος παίρνει σάρκα, ο αόρατος γίνεται ορατός, ο δε άυλος όχι μόνο ενώνεται με την ύλη, αλλά τώρα θα μπορεί κάποιος να τον αγγίσει να τον ψηλαφίσει. Αλήθεια, πόσο αξιοθαύμαστη είναι αυτή η ένωση και πόσο παράδοξη αυτή η σύνθεση; Γιατί, εκείνος που υπάρχει «δημιουργείται», ο αδημιούργητος «πλάθεται» και ο απεριόριστος «περιορίζεται». Εκείνος που δίνει τον πλούτο γίνεται φτωχός, γιατί παίρνει τη σάρκα μας με στόχο να γίνουμε εμείς πλούσιοι με τη δική του θεότητα.

Δικαιολογημένα, λοιπόν ο Γρηγόριος ο θεολόγος, μας καλεί να νιώσουμε χαρά και αγαλλίαση: «Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών απαντήσατε. Χριστός επί γης υψώθητε. Άσατε τω Κυρίω πάσα η γη... Ευφρενέσθωσαν οι ουρανοί και αγαλλιάσθω η γη δια τον επουράνιον, εϊτα επίγειον, Χριστός εν σαρκί, τρώω και χαρά αγαλλιάσθε. Τρώω, δια την αμαρτιαν, χαρά, δια την ελπίδα. Χριστός εκ Παρθένου». Δηλαδή, ο Χριστός γεννάται, ας τον δοξάσετε· ο Χριστός έρχεται από τους ουρανούς, ας τον προϋπαντήσετε. Ο Χριστός βρίσκεται στη γη, ας υψωθείτε. Δοξολογήστε τον Κύριο, όλη η γη. Ας ευφρανθούν οι ουρανοί κι ας νιώσει αγαλλίαση η γη, για τον ουράνιο που έγινε επίγειος. Ο Χριστός εσαρκώθη, νιώστε αγαλλίαση από χαρά και τρώμο. Από τρώμο εξαιτίας της αμαρτίας. Από χαρά εξ' αιτίας της ελπίδας. Ο Χριστός γεννήθηκε από την Παρθένο.

Όμως, πια αναγκαιότητα επέβαλε τούτη την άκρα συγκατάβαση του Θεού; Τούτη την αναγκαιότητα επέβαλαν, από τη μια η πώση του ανθρώπου και από την άλλη, η άπειρη αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο. Από την στιγμή που το πρωτόπλαστος άνθρωπος αντέτασσε τη δική του θέληση στη θέληση του Θεού, τότε όλα βασιλεύουσα γι' αυτόν. Κάλλη, δόξες, χαρές, αφθαρσία και αθανασία, όλα χάθηκαν με μιας. Όλα τούτα τα διαδέχθηκαν, ο πόνος, η φθορά και τέλος ο θάνατος. Πολύ εκφραστικά ο υμνωδός θα θέσει τούτα τα λόγια στο στόμα του Αδάμ. «Αλίμονο μου δεν μπορώ να αντέξω τούτο τον πόνο και τούτη την πτροπή. Εγώ που ήμουν κάποτε βασιλιάς των δημιουργημάτων του Θεού, τώρα πιάστηκα αιχμάλωτος και παραβάτης μιας εντολής. Εγώ που ήμουν αθάνατος τώρα

περιφέρομαι θνητός, ντυμένος με τη φθορά της νέκρωσης. Αλίμονο μου, ποιο θρήνο να καλέσω σαν βοηθό για να εκφράσω την ανέκφραστη δυστυχία μου;»

Όλη αυτή την οδύνη ένιωσε ο Θεός για τούτο και ανάγγειλε στον πονεμένο άνθρωπο πως θα τον απαλλάξει ο ίδιος από αυτή τη θλιβερή κατάσταση. Και η απαλλαγή δε θα γινόταν με μια απλή εντολή, αλλά με μια υπόσχεση συγκατάβασης και αγάπης. Ότι ο Θεός θα έστελλε τον ίδιο τον Υιό του.

Αυτή η υπόσχεση που είναι γνωστή και σαν «πρωτευαγγέλιο», έγινε πια η πιο γλυκιά ελπίδα για τον άνθρωπο, ανεξάρτητα από φυλή, χρώμα ή θρησκεία. Στην παράδοση των διαφόρων λαών υπήρχε η κοινή πεποίθηση ότι η σωτηρία θα ερχόταν από τον ουρανό, από το Θεό και ότι αυτή θα ήταν έκφραση της αγάπης του Θεού προς τον αμαρτωλό άνθρωπο.

Αυτή την κοινή πεποίθηση των ανθρώπων επιβεβαιώνουν οι λόγοι το Ιακώβ ότι «Αυτός προσδοκία εθνών», ενώ το ίδιο υπογραμμίζει και ο Προφήτης Ησαΐας ότι «επί τω ονόματι αυτού έθνη ελπιούσι». Κι όταν πια ήρθε το «πλήρωμα του χρόνου», κατά το σημερινό «Απόστολο», ο Υιός του Θεού έγινε και Υιός της Παρθένου και κατασκήνωσε ανάμεσα μας. Με τον τρόπο αυτό διαλύθηκε όχι μόνο το φυσικό σκοτάδι εκείνης της νύχτας, αλλά ιδιαίτερα το σκοτάδι της αμαρτίας.

Αλήθεια, αν η ημέρα της πτώσης των πρωτόπλαστων ήταν η πιο σκοτεινή και ταραχώδης της ιστορίας του ανθρώπου, η νύχτα της Γέννησης του Χριστού ήταν η πιο φωτεινή, αλλά και η πιο γαλήνια γιατί και πάλι επιστρέφει η χαρά στην ταραγμένη ψυχή των ανθρώπων.

Είπε ο Άγγελος στους ποιμένες: «Μην τρομάζετε! Σας φέρνω χαρμόσυνο άγγελμα, που θα γεμίσει με χαρά μεγάλη όλο τον κόσμο. Σήμερα στην πόλη του Δαβίδ γεννήθηκε για χάρη σας σωτήρας, κι αυτός είναι ο Χριστός ο Κύριος» (Λουκ. β' 10-11).

Το άγγελμα της Γεννήσεως του Χριστού δεν είναι πηγή χαράς μόνο για τους ανθρώπους, αλλά είναι πηγή χαράς και για τους Αγγέλους. Τούτο το επιβεβαιώνει όχι μόνο η «μαζική» παρουσία των Αγγέλων, αλλά και η κοινή τους Δοξολογία: «Δόξα εν υψίστοις Θεού και επί γης Ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία» (Λουκ. β' 14).

Αδελφοί μου, το άγγελμα των Χριστουγέννων μέσα από έργα και λόγια είναι φορέας αγάπης, χαράς και ειρήνης. Κι όμως ενώ ο Χριστός γεννήθηκε για να σώσει τον άνθρωπο από τη φθορά της αμαρτίας και το θάνατο, εν τούτοις μέχρι σήμερα οι άνθρωποι αντί να βελτιωνόμαστε, αντίθετα μέσα από την όλη ζωή και συμπεριφορά μας, είτε αυτοκαταστρεφόμαστε, είτε συνεργούμε στην καταστροφή των άλλων. Έτσι, ενώ οι Άγγελοι μεταφέρουν το μήνυμα «ετέχθη ημίν σήμερον σωτήρ» και ότι ήλθε «Επί γης ειρήνη», η ανθρωπότητα προκλητικά ή και με απάθεια συμβάλλει στην καταστροφή αυτού του μηνύματος μέσα από τις πολεμικές συγκρούσεις, τις σφαγές αμάχων και όλων των ειδών συμπεριφορών που αμαυρώνουν αυτό το ελπιδοφόρο μήνυμα.

«Στώμεν καλώς» Με μια προσωπική αλλαγή στη ζωή μας με τρόπο που να βελτιώνει την καθημερινότητά μας, ας πορευτούμε προς τη Βηθλεέμ με τη δύναμη της μετάνοιας και ιδιαίτερα της αγάπης. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εγκύκλιος Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Πάφου κ.κ. Γεωργίου
για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών σελ. 52

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

Κυριακή προ των Φώτων	σελ. 2
Κυριακή μετά τα Φώτα	4
Κυριακή ΙΒ' Λουκά	6
Κυριακή ΙΔ' Λουκά	8
Κυριακή ΙΕ' Λουκά	10
Κυριακή ΙΣΤ' Ματθαίου	12
Κυριακή ΙΖ' Ματθαίου (Χαναναίας)	14
Κυριακή ΙΣΤ' Λουκά (Τελώνου και Φαρισαίου)	16
Κυριακή ΙΖ' Λουκά (Ασώτου)	18
Κυριακή της Απόκρεω	22
Κυριακή της Τυροφάγου	24
Κυριακή Α' των Νηστειών (Ορθοδοξίας)	28
Κυριακή Β' των Νηστειών (Γρηγορίου του Παλαμά)	30
Κυριακή Γ' των Νηστειών (Σταυροπροσκυνησεως)	32
Κυριακή Δ' των Νηστειών	34
Κυριακή Ε' των Νηστειών	36
Κυριακή των Βαΐων	38
Κυριακή του Πάσχα	42
Κυριακή του Αντίπασχα (Θωμά)	44
Κυριακή των Μυροφόρων	46
Κυριακή του Παραλύτου	48
Κυριακή της Σαμαρείτιδος	50
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Α' Οικουμενικής Συνόδου)	54
Κυριακή της Πεντηκοστής	56
Κυριακή των Αγίων Πάντων	58
Κυριακή Β' Ματθαίου	62
Κυριακή Γ' Ματθαίου	64
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Δ' Οικ. Συνόδου)	66
Κυριακή Ε' Ματθαίου	68
Κυριακή Στ' Ματθαίου	70
Κυριακή Ζ' Ματθαίου	72
Κυριακή Η' Ματθαίου	74
Κυριακή Θ' Ματθαίου	76
Κυριακή Ι' Ματθαίου	78

Κυριακή ΙΑ' Ματθαίου	82
Κυριακή Προ της Υψώσεως	84
Κυριακή Μετά την Ύψωσιν	86
Κυριακή Α' Λουκά	88
Κυριακή Β' Λουκά	90
Κυριακή Γ' Λουκά	92
Κυριακή Δ' Λουκά (Σπορέως)	94
Κυριακή Στ' Λουκά	96
Κυριακή Ε' Λουκά	98
Κυριακή Ζ' Λουκά	102
Κυριακή Η' Λουκά	104
Κυριακή Θ' Λουκά	106
Κυριακή ΙΓ' Λουκά	108
Κυριακή Ι' Λουκά	110
Κυριακή των Προπατόρων	112
Κυριακή Προ της Χριστού Γεννήσεως	114
Κυριακή των Χριστουγέννων	116

ΔΙΑΦΟΡΑ

Α' Χαιρετισμοί	26
----------------	----

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΑΣ

	Σελ.
Ιανουάριος - Φεβρουάριος	20
Μάρτιος - Απρίλιος	40
Μάιος - Ιούνιος	60
Ιούλιος - Αύγουστος	80
Σεπτέμβριος - Οκτώβριος	100
Νοέμβριος - Δεκέμβριος	120

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τρ.	1/11	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Σα.	3/12	ΑΡΜΟΥ (Εσπ.)
Τε.	2/11	ΠΑΝΩ ΠΑΧΝΑ (Εσπ.)	Κυ.	4/12	ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Πε.	3/11	ΑΧΕΛΕΙΑ	Δε.	5/12	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγ. Νικόλαος (Εσπ.)
Κυ.	6/11	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ	Τρ.	6/12	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Τρ.	8/11	ΧΛΩΡΑΚΑ, Αγ. Νεκτάριος (Εσπ.)	Πε.	8/12	ΜΕΣΑΝΑ
Πα.	11/11	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ	Πα.	9/12	ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Σα.	12/11	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ (Εσπ.)	Κυ.	11/12	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ
Δε.	14/11	ΑΡΣΟΣ	Κυ.	11/12	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας (Εσπ.)
Κυ.	20/11	ΚΑΘΗΚΑΣ	Κυ.	18/12	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Κυ.	20/11	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Εσπ.)	Πε.	22/12	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Δε.	21/11	ΠΕΓΓΕΙΑ	Κυ.	25/12	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Πε.	24/11	ΤΑΛΑ, Αγία Αικατερίνη (Εσπ.)			
Πα.	25/11	ΠΕΝΤΑΛΙΑ, Άγιος Στυλιανός (Εσπ.)			
Κυ.	27/11	ΑΝΑΡΙΤΑ			
Τρ.	29/11	ΕΜΠΙΑ (Εσπ.)			
Τε.	30/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ			

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Τε.	2/11	ΛΑΡΝΑΚΑ (Εσπ.)	Κυ.	4/12	ΑΡΓΑΚΑ, Αγία Βαρβάρα
Κυ.	6/11	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Δε.	5/12	ΧΡΥΣΟΧΟΥ (Εσπ.)
Τρ.	8/11	ΛΕΜΟΝΑ	Τρ.	6/12	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Τρ.	8/11	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Εσπ.)	Κυ.	11/12	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Τε.	9/11	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγιος Νεκτάριος	Δε.	12/12	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας
Κυ.	13/11	ΠΑΡΑΜΑΛΙ	Κυ.	18/12	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυ.	20/11	ΣΙΜΟΥ	Κυ.	25/12	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Δε.	21/11	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα			
Πε.	24/11	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ, Αγία Αικατερίνη (Εσπ.)			
Πα.	25/11	ΑΓΙΟΣ ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΣ			
Κυ.	27/11	ΚΑΘΗΚΑΣ			
Τρ.	29/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Εσπ.)			
Τε.	30/11	ΕΜΠΑ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Τε.	2/11	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ (Εσπ.)	Σα.	3/12	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ (Εσπ.)
Πε.	3/11	ΦΙΛΟΥΣΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ.	4/12	ΑΝΩΓΥΡΑ, Αγία Βαρβάρα
Κυ.	6/11	ΣΤΡΟΥΜΠΙ	Δε.	5/12	ΔΟΡΑ, Άγιος Σάββας
Τρ.	8/11	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Αρχάγγελος Μιχαήλ	Δε.	5/12	ΝΑΤΑ (Εσπ.)
Πα.	11/11	ΛΑΣΑ, Άγιος Μηνάς (Εσπ.)	Τρ.	6/12	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγιος Νικόλαος
Κυ.	13/11	ΠΑΧΝΑ ΠΑΝΩ	Τε.	7/12	ΜΕΣΑΝΑ
Πε.	17/11	ΜΩΡΟ ΝΕΡΟ, Άγιος Γεννάδιος	Πε.	8/12	ΜΕΣΑΝΑ
Κυ.	20/11	ΝΕΑ ΔΗΜΜΑΤΑ	Κυ.	11/12	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Δε.	21/11	ΠΩΜΟΣ, Παναγία Χρυσοπατερίτσα	Δε.	12/12	ΟΜΟΔΟΣ, Άγιος Σπυρίδωνας
Κυ.	27/11	ΧΡΥΣΟΧΟΥ	Κυ.	18/12	ΑΥΔΗΜΟΥ
Τε.	30/11	ΠΙΣΣΟΥΡΙ	Κυ.	25/12	ΑΡΜΙΝΟΥ
			Τρ.	27/12	ΠΑΧΝΑ, Άγιος Στέφανος

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ**ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ**

13/11	ΜΑΝΔΡΙΑ	4/12	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ
20/11	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ	11/12	ΓΟΥΔΙ
27/11	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ	18/12	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

6/11	ΠΟΛΕΜΙ	4/12	ΚΟΝΙΑ
13/11	ΕΠΙΣΚΟΠΗ	11/12	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
20/11	ΑΛΕΚΤΟΡΑ		

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

6/11	ΤΙΜΗ	4/12	ΚΟΝΙΑ
20/11	ΛΕΜΠΑ	11/12	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparhous.org